

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc

revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Acest roman a fost digitizat în cadrul proiectului Muzeul Digital al Romanului Românesc 1901-1932, inițiat de Revista Transilvania, organizat de Complexul Național Muzeal ASTRA și co-finanțat de Administrația Fondului Cultural Național.

Sugestie de citare a arhivei:

Baghiu, Ștefan, Vlad Pojoga, Cosmin Borza, Andreea Coroian Goldiș, Denisa Frătean, Daiana Gârdan, Alex Goldiș, Emanuel Modoc, Iunis Minculete, David Morariu, Ovio Olaru, Teodora Susarenco, Andrei Terian, Radu Vancu, Dragoș Varga. *Muzeul Digital al Romanului Românesc: 1901-1932*. Sibiu: Complexul Național Muzeal ASTRA, 2020. https://revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932.

This novel was digitized for the project The Digital Museum of the Romanian Novel 1901-1932, initiated by Revista Transilvania, organized by ASTRA National Museum Complex and co-financed by The National Cultural Fund Administration.

Citation suggestion:

Baghiu, Ștefan, Vlad Pojoga, Cosmin Borza, Andreea Coroian Goldiș, Denisa Frătean, Daiana Gârdan, Alex Goldiș, Emanuel Modoc, Iunis Minculete, David Morariu, Ovio Olaru, Teodora Susarenco, Andrei Terian, Radu Vancu, Dragoș Varga. *The Digital Museum of the Romanian Novel: 1901-1932*. Sibiu: Complexul Național Muzeal ASTRA, 2020. https://revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932.

AL. BILCIURESCU - M. TONEGHIN

DOAMNA CASANOVA

ROMAN

Muzeul Digital al Romanului Românesc

EDITURA „CUGETAREA”

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

257739

ALEX. BILCIURESCU
MENNY TONEGHIN

DOAMNA CASANOVA

ROMAN

BIBL. UNIV. CLUJ
2671 - 3. XII. 1982
EXEMPLAR LOCAL

EDITURA „CUGETAREA"
BUCUREŞTI IV, Strada Mătăsari 23

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

257739

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Femeilor frivole care ştiu să-şi valorifice trupul, închinăm acest volum de misticism erotic, ca o supremă recunoaştere a drepturilor lor de independenţă sentimentală.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL I

PORTRETUL SUFLETESC AL EROINEI

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Cazino-ul vuia de sgomot, ca o scoică gigantică ce păstrează întrânsa ritmul surd al valurilor şi pulsul agitat al oceanului.

Din sala de joc se auzea glasul neînduplecat al crupierului — arbitru imposibil — care anunţa izbânda sau dezastrul.

Mozaic de sunete şi de sgomote: aci cascada cristalină a grămezilor de jetoane, colo arpegiile râsului feminin sau gama stridentă a discuţiilor bărbăteşti.

La dancing, acordurile ultimului dans modern, rumba, chema în tempo isteric perechile dornice de senzaţii.

Cazino-ul era în plin sezon şi atrăsese în sarabanda-i de lux şi plăceri aceeaşi credincioasă clientelă cosmopolită: rentieri bulgari, cocote maghiare, moşieri sârbi, escroci francezi şi contese basarabene — într'un cuvânt toată francmasoneria ruletei care e aceeaşi la Deauville, Monte-Carlo, Vichy, Sinaia sau Constanţa.

La restaurant, două femei, o blondă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

şi o brună, îşi sfârşiseră cina. In faţa lor, cafelele filtru răspândeau o aromă plăcută.

Bruna îşi scoase bricheta din buzunarul tailleur-ului bărbătesc, aprinse ţigarea pe care o ţinea în gură, aspiră avidă câte-va fumuri, apoi scutură cu unghia-i roz scrumul şi-şi continuă monologul întrerupt o clipă, în timp ce blonda o asculta cu cea mai mare atenţie.

— Şi-atunci, după ce am terminat cu divorţul, după ce cunoscusem egoismul bărbătesc în toată goliciunea, după ce m'am văzut liberă şi stăpână absolut pe averea mea, parcă un văl mi s'a luat îndată de pe ochi: mi-am dat seama care este rolul unei femei în viaţă şi totdeodată care este scopul unei vieţi de femee independentă.

„Bineînţeles c'a trebuit să las în podul casei părinteşti tot bagajul de prejudecăţi pe care până acum îl păstrasem în naftalină de teama molilor. Şi lucrul n'a fost prea uşor.

„Crescută într'un mediu burghez de moşieri bogaţi, pe când piesa de aur a moralei nu se demonetizase încă, am păşit între pensionul călugăriţelor dela Notre-Dame şi casa părintească, imaculată ca o floare de seră. Puţinul contact cu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

viața l-am avut citind romanele doamnei Marlitt din faimoasa colecție a «Mamelor și a fecioarelor». Îți închipui că o asemenea lectură n'a putut să mă înarmeze suficient pentru viață. Visam și eu sosirea eternului «prince charmant» ce'n orele mele de reverie se concretiza luând locul Lohengrinului de lână, brodat pe covorul din camera mea de culcare.

„Astfel, până la vârsta de 16 ani nu numai că nu mă sărutase vreun bărbat, dar nici măcar nu cunoșteam misterul sexelor pe care orice fată de 6 ani îl bănuește dacă are puțin simț de observație și știe să examineze câinii pe stradă.

„Dar basmul acesta frumos, ca ori și ce basm, trebuia să ia odată sfârșit. A venit Victor și cu el și-a luat sborul copilăria mea târzie. Era simpatic, tânăr și insinuant. Deși avea 32 de ani, deci 16 ani mai mult ca mine, totuși a știut atât de bine să-l convingă pe tata, încât am devenit soția lui fără măcar să fi fost întrebată.

„Dacă aș mai face parte din categoria fetițelor sentimentale, ți-aș spune că l'am iubit din clipa când l'am văzut și căsătoria mea cu el mi s'a părut suprema fericire. Dar, astăzi după ce patru ani

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

de suferinţă şi de experienţă m'au făcut să cunosc mai bine viaţa, îţi mărturisesc că nu l'am iubit. (A fost pur şi simplu o nebunie, o exaltare de fată tânără). Aş fi iubit pe oricare mi-ar fi spus o vorbă duioasă în tradiţionalul decor romantic cu clar de lună.

„Şi fiindcă Victor a ştiut să-mi vorbească frumos, l'am crezut şi am confundat exaltarea tinerească cu iubirea autentică.

Bruna aspiră iarăş din ţigarea savuroasă, sorbi din cafeaua aromată şi-şi reluă destăinuirea.

„Prin pleoape, ca într'un film, trec peripeţiile vieţii mele de tânără căsătorită...

„Beţia primelor luni de dragoste şi Parisul. Acolo mi-am trăit ultimele iluzii şi primele deziluzii.

„Victor a început să mă neglijeze, lipsea nopţile de-acasă, cheltuia banii mei — zestrea mea — cu femei stricate şi pierdea la cărţi.

„Şi, în faţa acestor simptome ale dragostei în agonie, m'am umilit, m'am rugat de el, căutând să-l readuc pe calea cea bună, iar el drept răspuns, mi-a râs în nas.

„Atunci, inima mi s'a împietrit şi în-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

treaga mea dragoste s'a transformat în ură. Il priveam ca pe un dușman, ca pe un străin și nu mai trăiam decât în așteptarea copilului pe care-l simțeam în mine. Dar o boală ce contractasem de la bărbatul meu, mi-a nimicit această speranță și atunci am plecat...

„Iartă-mi, dragă Mimi, acest acces de sentimentalism, dar el a fost necesar ca să-ți pot explica atitudinea mea de acum.

„Patru ani pe care i-am trăit cu Victor m'au făcut să înțeleg viața. Eu am crezut că Victor e un monstru, un criminal, dar acum îmi dau seama că n'a fost decât un bărbat, așa cum sunt toți. Deosebirea între ei nu constă decât la îmbrăcăminte și la chip. Incolo sunt dotați cu aceleași porniri satrapice. După ce am dat divorț, m'am hotărât să nu mă mai căsătoresc niciodată și să-mi duc viața singură, fără stăpân, fără sclav. Căci după experiența dureroasă pe care am făcut-o, ar fi trebuit să ajung o femeie fatală, una din acele femei vampir pe care industria de filme din Hollywood a creiat-o spre a răzbuna suferințele femeii sincere. Abia acum încerc să capăt temperamentul femeii vampir. Simt

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

în mine clocotul libertății și dorul de viață.

„Am un cont respectabil la bancă, un carnet de cekuri totdeauna la mine și un automobil de 2 locuri, la poartă. Nu la poarta locuinței mele, fiindcă fixându-mă undeva, aș simți poate dorul unei vieți de familie sau ghiara ucigătoare a plictiselii. Nu vreau să mă fixez de teamă să nu devin din nou sentimentală.

„Cu mașina mea plec din loc în loc și nu rămân nicăieri — sunt ca și păsările călătoare — și când îmi place un bărbat, caut să-l am fără obigații, fără jurăminte de fidelitate, fără ofițerul stării civile — acest codoș al familiei.

„Și, dacă acel bărbat rezistă la chemarea mea, e indiferent la sex-appeall-ul meu sau mi-e inferior ca situație socială, atunci îl cumpăr, plătindu-l în monedă sunătoare ca pe o marfă.

„La urma urmei dece se pot mândri numai bărbații cu vestiții lor cuceritori: Don Juan, Faublas, Casanova?

„S'au dus timpurile lor, când femeile le erau cele mai credincioase vasale.

„Azi femeile au drepturi egale.

„E vremea lor acum..

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„Şi bărbaţii au început să se vândă mai uşor ca femeile...

Blonda ascultase cu mult interes destăinuirea brunei prietene. Acum rupse şi ea tăcerea, înşirând inevitabilele banalităţi de rigoare:

— Ai suferit firește foarte mult. Dar de ce să generalizezi? Nu toţi bărbaţii sunt la fel...

„Uite bunăoară al meu...

„N'ar fi mai bine să încerci încă odată...

„Nu e viaţă cea pe care o duci tu...

„Apoi ce va spune lumea, o femeie singură în automobil, hoinărind din ţară în ţară?...

Blonda prietenă era o femeie foarte cumsecade, dar cu idei ruginite şi c'o mentalitate redusă la: „ce va spune lumea“ şi „să nu ne vadă cineva“: căci această blondă îşi înşela bărbatul ca toate femeile, dar se ducea voalată la garsonieră şi nu se sacrifica pe altarul dragostei decât după ce amantul ei îşi punea prezervativul.

Bruna nu răspunse nimic, făcu un gest vag cu mâna ca şi cum ar fi vrut să spue: „să nu mai vorbim despre asta“ şi mai aprinse o ţigare.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Intre timp, un domn între două vârste apăru urmat de doi copii între 6 şi 8 ani.

— Să mergem scumpa mea, automobilul ne aşteaptă!

— La revedere, dragă Vera!

— La revedere, dragă Mimi!

Femeile se îmbrăţişară. Domnul între două vârste sărută mâna brunei, în timp ce copiii sălbateci nu voiau să se apropie.

Vera rămase singură.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL II

PORTRETUL TRUPESC AL EROINEI

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Vera obișnuește să iasă'n lume fără să atragă atenția asupra ei printr'o îmbrăcăminte excentrică sau un fard exagerat. Ea se îmbracă mai întotdeauna c'un tailleur clasic, opera sobră a unui coupeur bărbătesc de pe rue de la Paix; în schimb, când se desbracă posedă tot rafinamentul femeilor orizontale: soutiens-uri de mătase neagră, port-jarretieres de aceeaș culoare, cămășuță roz și ciorapi de mătase 100 %.

Manicura, pedicura, masajul, dușul și sportul complectează și întrețin frumusețea trupului ei armonios de vedetă californiană.

Vera se privește acum în oglindă.

Și-a făcut dușul cotidian și cu mișcări încete își examinează trupul suplu de panteră tânără. Ochii ei sunt albaștri, de un albastru atât de ireal că par decorul unui teatru de operetă sau un pei-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

saj de pictor începător. Părul — după moda timpului e tăiat — ieri *à la garçonne*, azi *en coup de vent* (mâine cum va fi?) Deocamdată culoarea lui e neagră, dar Vera ar vrea să şi-l facă tabac... (Depinde de coiffeur — autoritate capilară.) Sânii au vârfurile roz ca fraga. (Bănuim că eroina le dă cu puţin rouge). Sfârcurile sunt obraznice, vârful lor carminat cată spre cer ca mugurii copacilor în primăvară. Sânul e mic; de-l cuprinzi în pumn, e cât o mandarină... (Nici n'ar fi nevoie de soutien...) Trupul e numai muşchi; e bine proporţionat; parcă ar fi de efeb. Vera e ceeace se numeşte *une fausse maigre*. Picioarele ei sunt armonioase ca ale unei prime balerine. Mâna aristocratică. Iar întregul trup nu e nici prea mic, nu e nici prea mare, un trup adorabil de păpuşă senzuală pe care l'ar primi în patu-i bărbatul cel mai blazat. Mersul ei are legănări discrete, ce-ţi fac impresia unui joc de ape. Gura îi poartă mai mereu un zâmbet care te fură.

Vera îşi pune ciorapii fini care îmbracă minunat piciorul într'o teacă perfectă de mătase. Ea preferă ciorapii negri ce dau piciorului aspecte inedite. Apoi îşi încalţă pantofii cu tocuri extrem de înalte, căci

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Vera e cochetă şi vrea să pară mai înaltă decât în realitate.

Se uită la ceas; limbile s'au împreunat pe cadran în jurul aceleiaşi cifre arabe: 12. Nu e încă ora.

Vera aprinde o ţigaretă parfumată şi'ncepe să se plimbe prin odaie.

Prin fereastra deschisă pătrund acordurile sgomotoase ale muzicii militare din parc. Sunetele de tobe şi de alămuri năvălesc ca o simfonie barbară a sgomotului şi ca nişte ambasadori brutali ai migrenei.

Muzica militară = durere de cap, iată o axiomă, un adevăr ce nu mai suportă demonstraţie, mai cu seamă când orhestra cazonă schingiueşte arii Wagneriene.

Vera ar fi vrut să'nchidă geamul, dar în atmosfera aceea de sfârşit de vară, pluteau miresme dulci de plante, aduse pe adierea umedă a vântului de după ploaie.

Şi soarele slab trimitea printre brazi raze călduţe ce pătrundeau în oase ca o sărutare sfioasă.

Natura uneori e senzuală, iar altă dată timidă ca un trubadur.

Cam la aceste lucruri se gândea Vera, plimbându-se prin odaie şi aruncând o

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

nouă privire ceasornicului ce anunța grafic că trecuse încă un sfert de oră.

Vera își întrerupse plimbarea prin banala cameră de hotel cu mobile stereotipe și cu tabelele tarifelor poliglote.

Se îndreptă spre oglindă, își trecu ușor pe buze rouge-ul și peste față fluturarea pufului înourat. Apoi își puse rochia și pălăria și părăsi camera, întovărășită de dinții asimetrici ai mopsului Grog, singurul tovarăș masculin cu care nu se plictisea.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL III

STRATEGIE SENTIMENTALĂ

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Unii oameni colecţionează mărci poştale, alţii danturi preistorice sau cutii de chibrituri. Bibliofilii cutreeră ţări pentru a obţine o ediţie rară, în timp ce adepţii numismaticii îşi cheltuesc ultimul ban spre a căpăta o monedă ruginită cu inscripţia ştearsă.

Vera aprecia, ca şi gastronomii, momentul în care apetitul se manifestă; în consecinţă, când i se deschidea pofta, făcea colecţie de bărbaţi. Bruni, blonzi, înalţi, scunzi, slabi sau graşi, fără să le dea o prea mare importanţă anatomică şi fără să ţină seamă de ritul confesional sau naţionalitatea. Erotismul ei era internaţional, servindu-se de esperantismul dragostei ca mijloc de înţelegere. De câte ori vedea un bărbat care-i plăcea sau care o interesa prin exotismul sau originalitatea lui, ea îl culegea, şi ca pe o floare într'un ierbar, îl trecea în tratatul ei erotic.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Cunoscuse sărutarea învăpăiată a italianului, gelozia feroce a spaniolului, cochetăria rafinată a francezului, brutalitatea senzuală a românului, sărutarea calculată a evreului, lubricitatea fantezistă a grecului şi răceala polară a anglo-saxonului. Şi, după ce clasase pe bărbat după naţionalitate, după ce studiase perfect labirintul caracterului senzual al masculului, acum nu se mai ocupa de muzica amorului ca să se instruiască, ci se amuza făcând virtuozităţi ca Paganini, pe o singură coardă.

De obicei femeile urâte sau cele timide îşi iau cu ele o prietenă, copilul sau câinele, după cum pescarul îşi pune la undiţă un vierme ca să momească peştii.

Dar Vera nu făcea parte din această categorie de femei. Ea n'avea nevoe de viermi la undiţă. Fiinţa ei era înzestrată cu destul sex-appeall, ca să se poată lipsi de alte momeli. Mopsul şi-l lua numai ca să-i ţie de urât, sau ca să îndepărteze prin aspectu-i fioros galanteriile rurale ale don juanilor prea insistenţi şi cu veleităţi de urbanism.

Când îi plăcea vre-un pieton, Vera îl fixa drept în ochi, promiţându-i edenuri senzuale. Atunci individul împins de re-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

sortul acestei priviri, începea s'o urmărească. Vera privea în oglinda-i mică din poşetă sau prin vitrinele magazinelor, observând mişcările individului, dar nu întorcea niciodată capul cum fac cocotele cu tarif fix de 100 de lei.

Dacă individul era timid, Vera se pierdea pe străzi dosnice. In orice caz, ea cunoştea la perfecţie întreaga strategie sentimentală, căci ştia să se retragă la timp, protejată de colţii mopsului, dacă individul cu înfăţişare de cavaler avea suflet şi educaţie de suburbie.

De multe ori, tipul o acosta, o invita la masă şi pe urmă petreceau împreună noaptea. Dar aceste aventuri, deşi îi satisfăceau curiozitatea erotică, o lăsau rece din punct de vedere cerebral. Căci banalitatea prezida întotdeauna episoadele de acest soiu şi Verei îi era silă de banalitate. Prefera aventurile periculoase sau escapadele cu parteneri de-un înalt voltaj intelectual. Dar în lipsa aromei picante a senzaţionalului, se mulţumea şi cu siropul dulceag al unei nopţi în doi.

Ea ştia din experienţă că bărbatul trebue să fie, din punct de vedere intelectual, superior femeii, pentru a o putea mulţumi complect. Altminteri, şoapta

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

de dragoste sună fals, iar mângâierea pe pielea înfiorată, în loc de senzaţii voluptoase, îţi procură desgust şi frigiditate.

Şi, fiindcă Sinaia devenise prea comună, prea familiară, ca o servitoare care te-a crescut şi care te tutuieşte când ai ajuns mare, Vera se plictisi iute şi se pregăti de plecare.

Îşi umplu Packardul cu geamantane, îşi aşeză mopsul în dreapta, şi aruncând o ultimă privire munţilor îngreuiaţi de povara nesfârşitelor păduri de brazi, o porni spre Bucureşti.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL IV

TOAMNA INTR'O GRĂDINĂ DE VARĂ

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Grădina de pe Calea Griviței, cochetă în rochia-i albă de mireasă, își etala lemnăria împletită cu multiple cununi de iederă și zorele. Becurile electrice difuzau lumini multicolore din triunghiurile de pergament, făcându-ți impresia unui templu egiptean. Altarele, mesele acoperite cu fețe de masă imaculate, așteptau credincioșii vinului, pentru jertfele ritualice. O adiere ușoară de vânt, făcea acest început de toamnă, dulce și potolit. Serile calde poetizau decorul în care frunzele căzute păreau mâini de aur. Brațele amputate ale copacilor atârnau elegiac.

Mititeii se părpăleau pe grătarul parfumat cu cimbru și usturoi. Fripturile îmbiau nările olfactiv. Bufetul rânduit geometric cu nenumărate pescării și bunătăți îți fura privirea în treacăt.

Jazzul moderniza o veche romanță de

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

dragoste, pe care diseur-ul o scanda c'un dubios accent românesc.

Vera ieşise pe Lipscani în amurg, după nişte cumpărături. Avocatul Puiu Cociaşu o urmărise răbdător, o acostase pe o stradă mai dosnică şi având norocul să-i spună câteva cuvinte de duh, Vera acceptase în urma insistenţelor lui să ia masa împreună într'o grădină de vară de pe calea Griviţei.

Pentru Puiu Cociaşu — filatelist erotic — Vera era un imens semn de întrebare. Eleganţa şi gustul rafinat al îmbrăcămintei sale trădau femeea din lumea mare, dar uşurinţa cu care primise să ia masa cu el, dovedeau că are de-a face cu o cocotă.

— O ţigaretă?

— Da ... Mulţumesc.

— Ai consultat lista?

— Da. Icre negre. Vol-au-vent. Compot de ananas. Brie.

— Ce vin?

— Nu beau decât şampanie. Dar foarte bine frapată...

Menu-l întocmit de Vera trădau deopotrivă şi pe cocotă şi pe femeia din lumea mare: era şi scump şi rafinat. Puiu Cociaşu nu mai ştia ce să creadă. Epui-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

zase toate probatoriile. Îi mai rămăsese doar unul: interogatorul inculpatei.

— Sunteţi bucureşteancă?

— Da.

— Nu cred, fiindcă eu sunt get-beget din oraşul lui Bucur şi nu v'am văzut nici la premiere, nici la curse, nicăeri...

— Călătoresc mult. Bucureştiul nu-mi mai spune nimic şi deaceea caut să evadez peste graniţă, în căutarea altor oameni de la care voi afla lucruri noi...

— Şi, cum, noi bucureştenii suntem atât de anoşti, de mărginiţi, încât nu mai putem deştepta nici măcar interesul unei convorbiri...

— Nu vreau să spun asta. Dar pentru mine compatrioţii mei sunt oameni în sufletele cărora citesc ca'ntr'o carte deschisă. Uite, bunăoară d-ta, acum, mă supui la acest interogator, ca să ştii cum va trebui să procedezi după masă:

Lido, plimbare la şosea, bar de noapte, garsonieră sau hotel.

Puiu Cociaşu încercă să protesteze.

— Lasă, lasă, domnule, nu protesta, vă cunosc prea bine pe dvs., bărbaţii! Nu cumva vrei să spui că m'ai poftit la masă ca să discutăm despre teoria lui Freud!...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Invitaţia mea a fost fără gânduri ascunse, coniţă, o simplă camaraderie. N'am intenţionat altceva decât să petrec o seară agreabilă cu d-ta...

— Vezi, din punctul acesta de vedere nu ne potrivim. Eu socot c'a trecut timpul când bărbatul era un paşă, ce din haremul imens al femeilor, alegea azi una, mâine alta, asvârlind favoritei de o noapte batista...

„Cred c'a venit şi timpul femeii să poată alege, şi'n consecinţă trebue să dispară această falsă pudoare. Dacă bărbatul e îndrituit să-şi înşele nevasta, femeia are acelaş drept. Poligamia şi poliandria sunt două instituţiuni care au existat de când lumea; iar virginitatea — această minciună convenţională — trebue odată pentru totdeauna radiată din registrele moralei. Căci morala la urma urmei ce este? O noţiune extrem de elastică ce variază de la om la om, de la popor la popor, de la epocă la epocă...

Orhestra începuse să atace un tango lasciv. In curând beţia colectivă avea să transporte jumătate din public pe parchetul de dans, unde indecenţa e tolerată sub masca de: «*e modern*».

— Dansaţi, coniţă?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Nu găsesc necesar acum dansul.

„Dealtminteri, chiar în cele mai bune familii trebuesc înainte de dans ace pentru patefon şi după — ace pentru injecţii. Aci, orhestra înlocueşte patefonul dar nu înlătură injecţiile.

— Aşa spun toţi care nu ştiu să danseze şi caută un motiv plauzibil, fie în ton paradoxal ca d-ta, fie invocând diferite afecţiuni fizice momentane.

— Te înşeli, domnule. Dansam până acum doi ani. Dar m'am convis că dansul nu e decât un simplu aperitiv ce strică pofta de mâncare. Şi eu înţeleg, sau să mănânc bine sau să fac regim vegetarian. Compromisurile nu le-am admis niciodată; aperitivul e nesănătos şi mai cu seamă, periculos.

— Vă e teamă, coniţă?

— Nu. Dar, dacă s'ar trezi Onan din mormânt, ar fi bucuros văzându-şi adepţii transformaţi în discipoli ai Terpsihorei.

— Şi totuşi nu vrei să iei un aperitiv cu mine? Întrebă insinuant Puiu Cociaşu.

— Trec peste principiile mele şi pentru a-ţi dovedi că pot face şi excepţii, fac una pentru d-ta.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Se ridicară de la masă și'n ritmul pătimaș al tangoului, își sudară trupurile...

Ați văzut vreodată câini care, după frenezia sexuală încearcă să-și despartă trupurile gemene ? Ei bine, dansatorii înfierbântați de tango, par în aceeaș comică situație, când caută să se deslipească unul de altul. după ce acordurile dansului s'au întrerupt.

După ritual, Puiu Cociașu sărută galant mâna partenerei și-o reconduse la masă.

— Dacă m'aș însura, aș fi mai sigur de virginitatea unei femei de bordel decât de curățenia unei fecioare care dansează tango.

„*Tango, tetigi, tactum, tangere.* Substantivul tango este și verb care se conjugă după toate regulile artei...

— Ești profesor de latină ? întrebă ironic Vera.

— Nu, dar mi-am dat de curând bacalaureatul, răspunse prompt avocatul.

Chelnerul aduse comanda. Șampania — râs dantelat — curgea în pahare c'un hohot înfiorat de spumă, ce se pierdea în lichidul amețitor.

Icrele negre — alice de prepeliță — aș-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

teptau resemnate să fie sacrificate pe tartinele cu unt.

Orhestra începu să cânte o arie sentimentală. Diseurul dădu drumul vocei sale, cum ai asvârli un balot pe-o suprafaţă lucie de lac.

— Cum îţi place diseurul? Are voce caldă...

— Da, e bună pentru iarnă...

Vera şi cu Puiu erau adversari. Doi parteneri la poker care se relansau unul pe altul, căutând fiecare să-şi asigure potul succesului.

— Noroc, coniţă, să mai bem un pahar; şampania măreşte buna dispoziţie...

— Am înţeles, vrei să mă învingi prin viclenie: crezi că şampania este atout-ul care mă va duce în garsoniera d-tale. Te înşeli; la acest rezultat dacă vei ajunge, va fi doar prin propria mea voinţă...

— De, ştiu şi eu, există argumente atât de convingătoare, încât voinţa cea mai dârză poate fi paralizată, răspunse obraznic avocatul pipăindu-şi semnificativ portefeuilles-ul pe care îl scosese pentru a face plata.

— Eşti bogat? îl întrebă Vera, privindu-i cu şiretenie portefeuilles-ul.

— Relativ!

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Aşa dar, ai bani în cantitate relativă...
— Poate şi c'un surplus.
— Pe care îl numeşti: *argumente*?
— In unele cazuri, da.
— Păcat numai, că eu nu cred în puterea seductivă a acestor argumente, răspunse Vera aruncând o privire fugară asupra notei de plată.

Şi, c'un gest rapid, ea scoase din poşetă un teanc respectabil de bancnote şi achită nota c'o venerabilă hârtie de 5.000 lei.

— Asta nu se poate, coniţă, protestă avocatul înroşindu-se la faţă. Nu pot primi acest tratament insuportabil.

— De ce nu? Crezi poate că te înjosesc? N'ai spus d-ta că suntem la o masă camaraderească?

— Da, însă invitaţia a fost a mea.

— Şi eu am primit-o fără condiţii. Şi-apoi nu-mi plac complicaţiile şi în special obligaţiunile ce decurg din plata unei mese. Te rog dar, să te consideri invitatul meu, fără nici un fel de obligaţiune. Să ştii că eu n'am pretenţii...

— Dar cine v'a adus asemenea argumente?

— Nimeni.

— Atunci?

— Atunci, trebue să-ţi spun că eu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

sunt mai bogată ca d-ta. Bogăţia d-tale mi-ai spus singur că e relativă. Aşa dar, reţine-ţi, te rog, banii de care mâine vei avea nevoie.

Intre timp, chelnerul aduse restul.

Vera îl băgă în poşetă fără să-l mai numere, după ce dăduse un bacşiş gras chelnerului slab ce se ploconea.

Puiu, întristat de lecţia ce-o primise, îşi vârî banii în buzunar.

Ieşiră din grădină, urmăriţi de privirile curioase ale celor ce rămăseseră la mese.

Afară, cerul era mai limpede decât în grădina îmbâcsită de fumul cuptorului şi al grătarului.

Stelele, în noaptea de toamnă, păreau tot atâtea frunze căzute de pe crengi şi ridicate spre boltă pe aripa vântului.

Puiu Cociaşu în automobilul de piaţă ce-i ducea spre o direcţie cunoscută, a smuls petala unui sărut de pe corola roşie a Verei.

. . . . . .

După ce trupurile lor au gemut împreună ca două instrumente armonioase în sonata simţurilor, Vera s'a sculat dis-de-dimineaţă şi-a vrut să plece tiptil fără să

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

fie văzută. Dar Puiu s'a trezit şi a întrebat buimăcit de somn:

— Ce faci?

— Plec!

— Când te mai văd!

— Niciodată.

— De ce?

— De două ori? Nu e interesant! O noapte a fost deajuns ca să te cunosc complect!

Puiu s'a frecat la ochi crezând că visează şi apoi a întrebat-o:

— Măcar un lucru, spune-mi cine eşti, cum te cheamă...

— Cum mă cheamă? Doamna Casanova, răspunse pompt Vera, şi fără să-i mai dea timp să schiţeze vreun gest sau să rostească un cuvânt, ieşi grăbită.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL V

INTERMEZZO POETIC

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Adeseori, Vera, după nopți petrecute pentru complectarea colecțiilor ei erotice, simte nevoia unei destinderi complecte. Organismul ei cere oxigen proaspăt, reconfortant.

De aceea, în aceste rare zile de refacere, se îmbracă în tailleur-ul ei clasic și-și plimbă plictiseala și mopsul pe cărările romantice ale Cișmigiului.

Aci, ferită de privirile avide ale masculilor care roiesc în jurul ei, ea respiră în voie aerul rece oferit gratuit de acest frigider pitoresc al capitalei.

Toamna, cochet, îmbrăcă acest «*Dusid-Park*» într'o jachetă de rugină.

Melancolia lebedei de pe lac și poema pesimistă a frunzelor ce cad, țes o atmosferă de un lirism sfâșietor; iar culoarea frunzelor de aramă și de bronz creiază o nouă viziune picturală a toamnei.

Vera își plimba alene trupul pe aleele

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

întortochiate, cu gândul absent a tot ce o înconjura.

Doar mopsul, tovarăș credincios, îi reamintea realitatea, când umbra lui se profila estompată pe pietrișul lovit de amnarul soarelui slăbit de ftizia galopantă a toamnei târzii.

Ritmul pașilor ei, o ducea cu mersul acela moleșitor spre insula fără jocuri de noroc, dar care, totuși, ca o ironie, se numește: *Monte-Carlo.*

Această imposibilitate geografică, la acea oră matinală, era aproape pustie. La o masă laterală, un singur ins, în fața unui pahar cu lapte bătut, era absorbit de lectura unui caet dictando. O pereche la altă masă, lua un mic dejun: ouă, brânză, unt și bere. Probabil revitaminare, după o noapte albă.

Vera își roti privirea; apoi se îndreptă spre o masă din apropierea individului cufundat în citirea caetului.

O atrăgeau mesele din colțul acela ce aveau perspectiva lacului.

De acolo, putea privi cu gândul dus aevea, oglinda turbure de apă, văduvă acum de romanțioșii ocazionali, ce pastișau iubirea lui *George Sand* și-a lui *Alfred de Musset* la Veneția.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Adierea uşoară de vânt încreţea din când în când cristalul apei, până ce o escadră de peşti roşii începu s'o joace în ochiuri mari şi mici, înghesuiţi flămânzi în jurul miezurilor de pâine, ofrandă svârlită de Vera.

Sub masă, mopsul îşi spăla cu limba botul mânjit de laptele pe care stăpâna i-l dăduse.

Vera se simţea fericită. Avea impresia că se mai găsea încă în pension şi că trăsese la fit. In jurul ei, nici un mascul care să merite vreo atenţie: vacanţă erotică.

In fotoliul de răchită, ea se căznea să scoată rotocoale de fum din ţigarea ce-o aprinsese. Dar vântul, ştrengăreşte, îi fura colacii de fum.

Tot urmărind dâra străvezie a fumului pe aripa de boare, văzu că cititorul caetului o privea languros.

„Iată un tip care îmi strică liniştea", gândi doamna Casanova, şi-şi întoarse privirea socotind că peştii rubinii ai lacului sunt mai interesanţi.

Individul scoase un creion şi începu să scrie în caet. Din când în când trimetea câte o privire tangentă spre muza care-l inspira.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Doamna Casanova tresări, când un picolo, îi aduse pe o farfurie o filă de caet.

— Doamnă, m'a trimis domnul de la masa de colo cu acest bilet, — îi spuse picolo-ul întinzându-i misiva.

Vera privi fila de hârtie şi văzu că sunt versuri. Nu întrebă şi nici nu spuse nimic. Le luă şi începu să le citească:

O reverie de toamnă.

„In dimineaţa asta, când agonia toamnei
„S'a prelungit cu şapte baloane de-oxigen
„Zăresc la Monte-Carlo profilul ţin al [doamnei
„Ce'n zarea de tristeţe ţesu un nou Eden.

„Dar doamna brună-i rece la fel cum este [ghiaţa,
„Adoră numai peştii şi le aruncă pâine,
„Aş vrea cu o privire să-mi îndulcească viaţa,
„Dar ce păcat că-i bună doar c'un bărbat: [un câine.

„Şi-atunci îmi vin în fire, de vrajă mă [desfac,
„Nevrând la fel ca peştii să cad la dân- [sa'n plasă!
„Dar totuşi cugetarea eu sunt silit s'o fac:
„Şi câinele şi doamna constat că sunt de rasă!“

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Amuzată, își ridică ochii să vadă bardul care îi trimisese strofele.

Poetul întâlnindu-i privirea, o salută ceremonios și la răspunsul Verei, se scula venind spre masa ei.

Se prezintă:

— Tudor Tăinescu, poet modernist.

— Imi pare bine, domnule Tăinescu, îi răspunse Vera. Probabil că d-ta ascunzi multe taine, cel puțin după nume.

— Stimată doamnă, numele meu este simbolic. De el se leagă taina dragostei ce o port tuturor femeilor care m'au inspirat în viață.

— Atunci sunt obligată să-ți mulțumesc!

— Pentru ce doamnă?

— Pentru că m'ai crestat și pe mine pe răbojul dragostelor d-tale.

— Dar, doamnă, aceasta nu-i decât o dragoste efemeră. Ii răspunse intimidat poetul.

— Nu există dragoste efemeră. Dragostea are un stomac care nu se poate sătura cu vorbe și priviri. El are nevoie de materie, de foarte multă materie pentru a se sătura. Poate că dumneavoastră poeții sunteți singurele făpturi care vă puteți sătura iubind femeile dela distanță prin fantezia unei ima-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ginații bolnave de *Verlaine* sau *Eminescu.*

— Da, însă ei au imortalizat femeia în versurile lor.

— Ha, ha. Imortalizare! Cât de puțin cunoști dumneata femeia! Probabil că nici nu cunoști semnificația noțiunei de femeie.

— Doamnă, nu suntem doar noi poeții aceia care vă ridicăm în slavă...

— Slăbiți-ne cu aceste osanale, cu aceste idealizări nefructuoase care nu ne pot produce decât migrene. Noi, femeile avem o constituție cu totul aparte și glandele noastre secretă mereu. Organele noastre au cerințe mai presus decât tot romantismul dumneavoastră și simt nevoia permanentă a masculului atotputernic. Carnea noastră, așa catifelată, ori ca spuma mării cum o descrieți dumnevoastră, pute, are mirosul ei specific pe care dacă l'ai aspirat odată, nu te mai poți despărți de el.

— De aceea noi poeții ne ferim de acest miros — crezu nimerit să răspundă poetul.

— Nu vă feriți, sunteți impotenți. Sunteți ca astronomii care se masturbează privind stelele cu luneta. Pe noi însă nici astronomii nici poeții nu ne satisfac.

— ...

— Ai fost la curse?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Da.

— Ei bine, unii cai ca să poată câştiga cursa, trebuesc călăriţi în fiecare zi pentru a nu-şi pierde antrenamentul. In dragoste, femeile sunt ca şi caii de curse.

— . . .

— Femeia are nevoie de dragoste mai mult decât de oxigen. Ca să poată fi fericită, ea simte nevoia unei dragoste intense, cum o fac coleopterele. Aceasta-i cea mai divină dragoste! Masculul plin de tandreţe o urmăreşte luni de zile. Femeia îl refuză cu îndărătnicie. Se opresc apoi amândoi la un popas mai lung. Aci, ea începe să-i primească avansurile. El, drept mulţumire, îi aduce hrana zilnică. Până ce înfine consimte la actul suprem. Această fericire a lor nu şi-o poate nimeni împărtăşi. El, în clipa de încordare, odată cu sfârşitul împreunării îşi dă şi viaţa. Ea, abia are timpul să-şi depună ouăle pentru a-l urma. Acesta-i paroxismul dragostei şi abisul ameţitor al voluptăţii.

— Bine, dar un bărbat conştient nu poate profita de neputinţa unei femei.

— Neputinţa unei femei! Ha! ha! Domnule, aurul reprezintă bogăţia, argintul virtutea iar fierul puterea. Toate

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

la un loc valorează mai puțin decât neputința unei femei. Și pentru că a venit vorba de bani și de virtute, trebue să știi că un bărbat fără bani este un cadavru, iar o femeie fără virtute este tot o femeie sau cel puțin o cocotă.

— ...

— Un bărbat fără bani e tot ce poate fi mai umilitor. Este nevoit să facă cele mai josnice lucruri pentru ca să poată trăi. Pe câtă vreme femeia, va păși întotdeauna majestuoasă, chiar și atunci, când toată averea ei este un zâmbet carminat.

— Asta înseamnă că femeia este întotdeauna victorioasă — spuse Tăinescu cu oarecare îndoială.

— Nu victorioasă, ci chiar însăși Victoria. Nu o reprezentați doar dumneavoastră bărbații sub aspectul unei femei despletite cu o cunună de lauri în mâna înălțată deasupra capului? Eu aș face însă o mică schimbare și aș reprezenta-o printr'o femeie goală cu un cnut în mână.

— Asta ar însemna atunci dominațiune.

— Și de ce nu? Crezi poate că bărbatul nu a fost dominat până acum de femeie? De când există lumea, începând cu Eva, Cleopatra, Josefina, pentru ca

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

să-ţi enumăr numai câteva nume mai cunoscute, bărbatul a fost dominat de femeie. In viaţa de toate zilele, la bursă, în politică, în literatură şi în artă, femeia este factorul dominant. Ea poate printr'un singur gest să-ţi dea o fericire sau să producă un dezastru. Ea te poate ridica la cele mai mari onoruri sau înfunda în celulele mucegăite ale temniţelor. De aceea femeia a fost şi va fi conducătorul oficios al bărbatului. Fără să-şi dea seama, bărbatul este întotdeauna dominat de femeie.

— Numai noi poeţii, am putut scăpa până acum prin tangentă...

— Aţi scăpat acei care nu aţi făcut nici un vers ca lumea. Marii creatori, au murit urmăriţi de imaginea scumpă a dominatoarelor lor, cum au fost *Dante*, *Petrarca*, *Arvers*, *Anghel* sau *Josif*. Căci femeia e ca un vers. Ca să se poată echilibra are nevoie de o rimă...

— O rimă bogată, — întrerupse poetul, care pentru prima dată reuşise să facă un spirit.

Vera în loc să-i răspundă, scoase o ţigare, o aprinse şi începu jocul colacilor de fum.

Biblioteca Universitară Regele Ferdinand I din Cluj ROMÂNIA
Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL VI

TENTAȚIILE STRĂZII

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

De ce poeții au cântat mai mult luna decât soarele? De ce întunericul și noaptea sunt complicii și tăinuitorii dragostei, pe când ziua cu lumina ei triumfătoare pare dușmanul acestui sentiment milenar ?...

Intrebări simple și totuși fără răspuns pe care muritorii de rând nu caută să le mai aprofundeze. Ei se mulțumesc să iubească noaptea și atunci când sunt poeți să facă strofe cu care compară rând pe rând luna cu o burtă de femee, c'un genunchi de efeb, sau, pur și simplu, c'o bilă de biliard...

Ori ce oraș își schimbă noaptea fizionomia. Dar în loc ca tunica de doliu să-i împrumute un aspect grav, monahal, el pare o curtezană ce și-a înfășurat impudic nuditatea c'un voal negru de mătase transparentă.

Ulițele cele mai banale capătă un as-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

pect cu totul original, casa cea mai modestă ascunde în dosul perdelelor mister şi stupru, iar trecătoarea cea mai inofensivă devine o hetairă de preţ.

S'ar părea că un zeu al nopţii se amuză, dând lucrurilor şi oamenilor un alt aspect, iar ritmului obişnuit al vieţii îi schimbă tictacul făcându-l nervos, saccadat...

Era o noapte ca ori care alta. Arhibanalizata faţă a lunii strălucea de bucurie că mai poate încăodată privi haremul ei de stele, până la ivirea zilelor ploioase şi cenuşii care îi vor sugruma dictatura luminoasă. O noapte ca ori care alta. Dealtfel toate nopţile sunt la fel. Numai imaginaţia omului împrumută câte uneia farmec deosebit sau frumuseţe rară.

In noaptea aceea, după un supeu bogat, Vera se odihnea în camera Palace-ului, care avea s'o aibe musafir atât timp cât plictiseala, eternul spleen, n'o va goni spre alte schimbări de decor.

Dar somnul — binefăcătoarea şi capricioasa cortină a uitării — nu voia să coboare pe pleoapele ei.

Câteva picături de veronal? Dar la ce bun? Dragostea nu are nici un farmec

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

dacă trebue să întrebuinţezi cantaridă; iar somnul cu veronal, pare o fecioară ce ţi se dă scârbită, după ce i-ai cumpărat pudoarea cu bancnote în valută forte...

Mai bine puţin aer, puţină mişcare. Mâncarea prea copioasă, şampania şi menu-ul picant împiedicau ivirea acelei dulci fluturări de vis pe ochi...

Vera luă iute o hotărâre. Sări din aşternutul cald. Se îmbrăcă foarte simplu. Fără bijuterii. O pălărie «gamin». Pantofi de crocodil şi inevitabilul tailleur clasic, pe care din serail-ul garderobei, îl alegea ca pe-o cadână favorită.

Apoi după ce se privi în oglindă — ultimă concesie făcută cochetăriei — ieşi din cameră...

Afară era o noapte integrală. Stelele intrinsece nu reuşeau s'o lumineze, iar luna — proxeneta blondă şi cheală — părea o firmă luminoasă de bar automat.

Vera îşi consultă cadranul ceasornicului punctat de cifre fosforice: 2.

«Bucureştiul e un oraş provincial, se gândi Vera. La ora asta la Paris, pe marile bulevarde mişună ceata noctambulilor. Barurile îşi etalează luxul şi luminile orbitoare. Automobilele cu clacsoane insolente asurzesc lumea şi înmor-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

mântează liniștea, în timp ce cocotele brăzdează trotoarele, momind pe trecătorul cu chef.

«Aci, nici măcar atât. Cocotele sunt provinciale ca orașul. Se culcă de vreme...

«Ba iată una venind din spre strada Regală!...

Intr'adevăr, o arătare, slabă, bătrână, îngrozitor de vopsită, hidoasă, zâmbea cu acel rânjet stereotip, arătându-și, ca la dentist, dinții cariați. După ea, o adevărată „*turmă a lui Panurge*", încă una, încă una, încă una...

Toate, imagini ale mizeriei și ale sifilisului, cu umeri strâmbi, cu picioare rahitice, cu pagode de grăsime pe burtă și contiporane cu «Războiul neatârnării».

«Ce cortegiu grotesc, își zise Vera. Și, când te gândești, că sunt bărbați care le plătesc ca să le vadă goale. Eu aș pune să le fotografieze în grup, aș face cărți poștale și le-aș trimite elevilor de liceu ca să devie abstinenți.»

Femeile se uitau chiorâș la Vera.

«Ele cred că le fac concurență. Că vreau să le suflu bărbații» își zise Vera, observând ostilitatea lor. Și, înveselită la acest gând își încetini mersul, imitând pașii lor de șacal la pândă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Dar tot mergând astfel, trecuse de porţiunea de stradă a prostituatelor; trecătorii deveniseră tot mai rari şi Vera ajunsese prin dreptul Atheneului.

De după colţul unei uliţi se trezi nas în nas c'un bărbat.

— Incotro, păpuşo?

— Mă plimb.

— Singură?

— După cum vezi.

Se opriseră la marginea trotuarului. Individul nu prea se ţinea solid pe picioare, dar era foarte bine dispus. Se întorcea probabil de la un chef. Un felinar anemic arunca destulă lumină asupra lui, ca să-şi poată face Vera o părere.

Era înalt. Bine legat. De vreo 30—35 de ani. Imbrăcat îngrijit. Un inel cu blazon lucea la indexul mâinii stângi.

După un sughiţ, sugrumat în parte prin apăsarea mânii pe gură, individul reluă:

— Dar eşti nouă... Nu te cunosc...

— Am venit eri din Iaşi...

— Aşa... Atunci eşti prospătură... Hai cu mine... Iţi dau două «veacuri». Mai mult n'am... Am băut până acum la bar... Şi mă duceam acasă... Dar te-am văzut...

Intre timp o luase de braţ şi se îndreptau spre Câmpineanu. Şi individul,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

limbut ca ori ce beţiv, începuse să înşire verzi şi uscate, povestind cum şi cu cine petrecuse la bar.

In fine, sosiră la destinaţie. O firmă de hotel suspect. Cocoaşa portarului îi primi afabilă. Ţârâitul soneriei anunţa solemn prin culoare noi vizitatori. Madama îi duse într'o cameră şi dispăru pentru a apărea după o clipă, sau mai bine zis, pentru a face loc unei mâini discrete, care strecură prin crăpătura uşii un prosop scorojit de întrebuinţări. Apoi, uşa se închise definitiv.

Vera şi cu beţivul erau faţă în faţă. Ea putea acum să-l observe mai bine. Ochi melancolici, gură senzuală cu buza inferioară pronunţată ca la Habsburgi; o fizionomie simpatică, molatică şi afemeiată de chefliu.

— Nu te desbraci?

Şi tipul începuse să-şi desbrace haina şi pantalonii, rămânând doar în cămaşă şi'n ciorapi.

Ce caraghioşi sunt bărbaţii când se desbracă. Mai cu seamă când sunt goi, liberaţi de majestatea fracului sau de corectitudinea sacoului.

Şi Vera care văzuse atâţi bărbaţi desbrăcaţi, îşi dădea seama că toţi sunt din

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

acelaş aluat, indiferent condiţia socială sau cultura.

Intre cămaşă şi piele palpită aceeaşi poftă animalică şi aceeaşi lăcomie de copil nătâng, prost crescut, de care ţi-e mai mult milă decât scârbă.

— Haide, desbracă-te, repetă masculul impacientat.

Şi Vera lăsă să cadă fusta... Râsul de mătase al cămăşii răsună prin cameră.

— Tot. Scoate tot. Cămaşa, ciorapii şi pantofii !...

Vocea Verei răsună în cameră făcându-l pe beţiv să se ridice de pe pat şi s'o privească în ochi, mirat...

— Nu mă tem să-mi scot cămaşa: am piept frumos. Dar ciorapii şi pantofii nu... Fiindcă nu e nimic mai excitant decât o femeie goală care şi-a păstrat teaca de mătase a ciorapului şi pantofiorul 35 de crocodil, cu tocurile foarte înalte...

— Va să zică doamna are principii estetice?

— Şi de ce nu? Crezi că e estetic să vezi un picior gol, oricât de frumos ar fi?... Pe mine m'ar excita mai mult o statue de *Praxitel* dacă ar avea ciorapi Lys în picioare!... Iar *Venus dela Millo* o prefer cu mâini amputate, decât cu degete de bucătăreasă...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Dar cum se împacă acest ideal estetic cu meseria ta? Cu nevoia de a-ți vinde trupul oricui pentru bani?

Vera se gândi o clipă ce să răspundă, ca să nu-și dea în vileag adevărata-i personalitate.

— Asta am spus-o pentru noi femeile, nu pentru voi bărbații. Căci cunoști proverbul arab care spune că „bărbatul trebue să fie mai puțin urât decât dracul, ca să nu se sperie calul său de el".

«Și apoi bărbatul n'are nevoie să corespundă unui ideal estetic, *Apollon* sau *Ganimed*, ci trebue să fie un metronom al simțurilor noastre.

— Vreau să'ncerc să fiu eu acel metronom... îi șopti bărbatul, stingând lumina.

O posedă brutal. Brutalitatea omului care plătește, care-și permite ori ce, fiindcă femeia a fost creiată spre a fi dușul scoțian al poftei...

Și Verei îi plăcea această posesie. Îi plăcea să-și simtă carnea zdrobită în camera infectă de hotel, cu miros acru de rufe murdare și de ape stătute, după cum gastronomului sibarit îi place uneori să mănânce rustic, brânză și ceapă.

Bărbatul gâfâia acum de oboseală și o sudoare jilavă îi acoperea trupul.

Ar trebui ca masculul după actul sexual,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

să dispară ca la teatru printr'o trapă. Redeşteptarea e prea vulgară şi prea comică.

Dar el nu-şi dădea seama de aceasta şi, ştergându-şi broboanele de sudoare de pe frunte, grăi:

— Eşti prea fină ca să faci meseria asta. N'ai vrea să încerci o altă viaţă?.

— Nu. Fiindcă e viaţa care-mi place. In aventurile noastre nocturne e mai multă curăţenie sufletească decât în ceaiurile dansante ale fecioarelor de familie bună, care în îmbrăţişarea unui tango fac cuinţă intimă cu anatomia fiecărui danr. Şi decât să practic prostituţia aclandestină şi ipocrită a femeilor tate care-şi fac zece raclaje pe an, er viaţa mea. Noi avem cel puţin jul de-a înfrunta privirile şi de-a spune: vrei? Plăteşte-mă!» Nu cum fac nnele cinstite care fură bancnotele din buzunarul soţului în timpul somnului, sau spun amantului: «Nu-ţi cer nimic, dar am rămas însărcinată şi trebue să merg la doctor.» Şi, cu banii luaţi pe această cale, îşi cumpără inelul dorit...

Dar individul făcuse un prea mare efort: materia cenuşie se epuizase. El adormise sub imperiul complectei beatitudini.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Vera se îmbrăcă iute şi ieşi tiptil din cameră.

Afară era mai noapte ca ori când şi Vera mergea liniştită acasă, să doarmă, strângând în mână cele două hârtii de o sută de lei ce'n colecţia-i erotică aveau să-i reamintească o noapte de dragoste tarifată.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL VII

O AVENTURĂ IN WAGON-LIT

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Pacificul îşi luă rămas bun de la capitală, printr'o răbufnire sonoră de aburi şi de fum, scuipată prin dantura de fier. Roţile bătură ultimul steep, înainte de a porni vijelios în rumba nesfârşită a vitezei.

Trenul mai dădu un strigăt de bucurie, c'a scăpat din temniţa gării, lăsând în urmă ecoul scârţâitului de vagoane.

Pe drum, îl salutau luminile verzi şi roşii ale macazelor, iar stâlpii de telegraf înlănţuiţi în hora de sârmă făceau salamalecuri. Cantoanele, satele şi staţiile mici unde Simplonul nu se opreşte niciodată, rămâneau în urmă dezolate ca nişte vederi desprinse din cărţile poştale ilustrate.

Accesoriile vieţii rustice: oamenii, turmele de oi, caii, vacile şi câinii, în viteza nebună a trenului păreau nişte jucării pentru copii, într'o pajişte de carton.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Vera plecase cu Simplonul la Paris. Avea de gând, după o ședere de două-trei zile în orașul lumină să se ducă la Nissa, ca să petreacă acolo Carnavalul. Se plictisise iute de Bucureștiul monoton și banal, cu orizont limitat și cu figurile cunoscute pe care le întâlnești la fiecare pas. Și, în goana ei după aventură, pornise iar ca un comis-voiajor ce-și petrece timpul între gară și hotel.

In sufletul ei trăiau porniri de nomad sau de explorator. O apăsau pereții când ședea mai mult în același local și-o strivea zarea limitată a orașului. Se simțea în largul ei doar în tren, pe vapor sau în Packard, în tovărășia mopsului Grog.

Vera își rezervase ambele paturi ale cabinei, nu din falsă pudoare, ci ca să nu fie în tovărășia unei persoane neplăcute. Rândul trecut când se întorsese din Italia, trebuise să sufere vecinătatea unei fete bătrâne care îi oferise un spectacol grotesc, când la culcare își scosese peruca și-și pusese dantura în pahar.

Și ca să nu fie spectatoarea unui astfel de film tragi-comic, Vera, de-atunci călătorea singură în tot compartimentul.

Citea cuminte o carte *en vogue*, ulti-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

mul roman al lui *Maurice Dekobra* — autorul ei favorit — care ştiuse s'o cucerească de la început, când scrisese: «*La Madonne des Sleepings*». Ar fi vrut să fie o astfel de eroină care trecea prin trenurile şi staţiunile de lux, ca o enigmă vie, ce răspândea în juru-i moartea şi lăsa în sufletele bărbaţilor numai pustiu. Dar din păcate, Vera n'avea chip de femeie fatală, ci dimpotrivă, poseda figura cea mai calmă, cea mai suavă, cea mai delicată în trăsături. In schimb, sufletul ei era un vulcan erotic în erupţie.

Când lectura începea s'o plictisească, Vera stătea pe culoar şi admira bogatul film al naturii pe pânza cinematografică a orizontului, ce se proecta în faţa ferestrei deschise.

Aerul rece şi puternic îi pălmuia obrazul, iar simfonia mecanică a roţilor de oţel îi asurzea auzul. Compartimentul din stânga era ocupat de doi tineri în voiaj de nuntă, porumbei romantici şi simpatici fiindcă păreau inofensivi. In compartimentul din dreapta, şedeau doi domni: unul bătrân cu favoriţi à la Frantz Josef şi cu monoclu, — probabil fost militar — altul, tânăr, blond şi ras de mustăţi — o figură banală — căruia i-ai

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

fi putut da ori ce meserie: diplomat, negustor de sardele, avocat sau ziarist.

Din prima zi de călătorie, Vera se împrietenise cu menajul porumbeilor romantici. Prânzise cu ei în vagon-restaurant şi aflase astfel cine sunt.

Deşi avea titlul de inginer, tânărul Edmond Sary era şi „*le fils à papa*" care cu milioanele sale îl trimisese pe coasta de Azur să petreacă inevitabila lună de miere cu blonda şi fada lui soţie.

Ea se numea Caliopi şi era fata unui grec bogat, angrosist de untdelemn din Galaţi. Bărbatul ei o alinta spunându-i «Opişor».

Fata era naivă, dar se făcea că este mai mult decât în realitate. Tânărul era foarte afemeiat. Ii fugeau ochii după femei, iar tatăl său cunoscându-i această meteahnă se grăbise să-l însoare de timpuriu. El părea acum că se resemnase. De câte ori şedea Opişor lângă dânsul, îşi lua o mască de tenor îndrăgostit.

In vagon restaurant:

— Mai ia, Opişor, puţină friptură. Asta îţi face bine. Nu mai pune, Opişor, piper. Asta îţi face rău. Tenul tău frumos ca laptele se va irita, iar ochişorii tăi dulci se vor înroşi...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Pe culoar:

„Pune-ţi haina pe tine, Opişor. Asta îţi face bine; altminteri vei răci. Nu te mai apleca pe fereastră, nu vezi că-i «interzis» şi aerul rece îţi loveşte obrazul. Asta îţi face rău.

Vecinicele lor discuţiuni se prindeau în jurul aceloraşi cuvinte «asta face bine», «asta face rău».

Pe Vera o cam enerva tovărăşia acestor doi porumbei banali ce-ar fi făcut mai bine dacă ar fi rămas în coteţul lor din Galaţi, decât să vie s'o-plictisească în tren. Dar în lipsă de alţi tovarăşi, le tolera prezenţa.

Jucau câte un *brigde* în trei sau discutau despre eterna problemă a dragostei.

In cutiuţa vagonului, Edmond Sary îşi expunea planurile pentru viitor, după reîntoarcerea din călătorie...

Vera, firește, îl lăsa să vorbească dar când îl prindea singur pe culoar, lucru ce se întâmpla destul de des, fiindcă Opişor dormea mai toată ziua, punea pe tapet teoria fatalismului.

— Cum poţi fi atât de sigur, domnule Sary, de lucrurile pe care le vei face când te vei reîntoarce în ţară, când noi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

nu ştim ce se va întâmpla peste o oră, peste un minut... Te-ai gândit dumneata că putem avea dintr'un moment într'altul o ciocnire de trenuri? O simplă neglijenţă a mecanicului sau a unui biet acar şi toate planurile casnice ale dumitale cad baltă...

— Coniţă, prea sunteţi fatalistă. Omul nu trebue să fie astfel, căci dacă s'ar lua după teoriile d-tale, n'ar mai munci, n'ar mai iubi, n'ar mai face nimic de groaza clipei pe care i-o va aduce poate neprevăzutul...

— M'ai înţeles greşit. N'am vrut să spun că omul să nu iubească. Dar să fie înamorat doar de clipa prezentă, să soarbă cupa ei până la fund, fără să se gândească la un viitor prea depărtat, pe care nimeni nu-l poate ghici.

„Uite bunăoară, dumneata. Eşti tânăr. Ai o soţie frumoasă. Faceţi o călătorie minunată. Vă iubiţi. Dece, în loc să gustaţi din plin farmecul acestui moment vă gândiţi la viaţa de familie şi la copii — aceşti spermatozoizi rătăciţi — care'n schimbul unei scurte plăceri, vin apoi toată viaţa şi te tiranizează... „Tată, dă-mi bani; mamă, achită-mi poliţele. Haide-odată, că doar eu nu v'am cerut să mă adu-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ceţi pe lume. N'ai vrut să mă avortezi; ei bine, acuma, du-mă, mamă, în spinare toată viaţa!"...

— Doamnă, cred că exageraţi, de dragul paradoxului. Căci la urma urmei, care altul e scopul final al omului decât întemeierea unei familii şi procrearea?

— Dumneata ai rămas încă la acele idei învechite care erau dragi romancierilor moralişti din veacul trecut. Oare crezi că omul e o simplă maşină de reprodus? Nu, domnule, ar însemna să înjosim prea mult rasa umană.

„Şi în căsnicia dumitale acesta ţi-e unicul ideal? Bagă de seamă, domnule, te-ai gândit vre-odată la sânii soţiei dumitale care se vor deforma şi vor ajunge din cauza maternităţii să semene cu două cimpoaie desumflate?

„Crede-mă, dacă ţii la linia estetică a soţiei dumitale şi dacă ai de gând să n'o înşeli după un an de căsnicie, renunţă la copii, scumpe domn. Cel puţin pentru primii zece ani.

— Nu, coniţă, nici nu mă gândesc la un lucru ca ăsta — spuse Sary, ridicând tonul, fiindcă soţia-i ieşise pe culoar — noi ne-am luat din dragoste şi nici odată nu-mi voi înşela soţia!

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Ce naiv eşti, amicul meu, — mă ierţi că-ţi spun astfel — cum poţi dumneata concepe un asemenea lucru. Istoria ne învaţă că proprietatea înainte de-a fi fost individuală, era colectivă, deoarece aparţinea clanului. Tot astfel şi femeia. Şi fiindcă era greu de ştiut ce tată avea cutare copil, s'a introdus sistemul matriarhatului. Femeia era a tuturora. Astăzi dacă din punct de vedere legal matriarhatul nu mai există, din punct de vedere social nimeni nu ştie al cui copil este; toţi însă o cunoaştem pe mama noastră.

„Şi când trăim într'o astfel de epocă, cum vrei dumneata să mai existe credinţă între soţi? Dealtminteri nu e nici igienic. Ai văzut vreodată dumneata pe cineva consumând încontinu acelaş fel de mâncare?

„Şi dragostea este o mâncare pe care simţurile noastre o vor cât mai variată şi cât mai bine preparată. Vai şi amar de femeia care în bucătăria-i conjugală va prepara eterna tocană, anostă şi fără gust. Bărbatul se va duce grabnic la birtul de-alături şi, cu o oră mai de vreme, va mânca felurile listei adulterine.

Blonda şi naiva Opişor îşi luă speriată

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

bărbatul de braţ şi-l trase iute în compartimentul marital...

Seara coborâse, punând jaluzele de umbre la ferestrele vagonului.

Imbrăcată într'o rochie ce-i modela minunat trupul, Vera îşi lua masa în wagon-restaurant. Făcuse cunoştinţă cu bătrânelul monoclat ce purta favoriţi à la Frantz Josef. Acesta era un baron ungur care-i prezentase pe nepotul său, ataşat de legaţie. Tânăra lor prietenie fusese pecetluită printr'o sticlă de şampanie franţuzească al cărei pocnet îndreptase toate privirile spre masa lor, la care domnea râsul. După cafele şi liqueur, ungurii sărutaseră cu evlavie mâna Verei şi fiecare se rătrăsese în compartimentul său. Stătuseră mult timp la masă, deoarece când se sculaseră nu mai era nimeni în Sleeping-Car. Chelnerul moţăia într'un colţ. Strâmtul coridor al trenului era luminat doar de chelia unui bec electric, mic şi clorotic. Nu mai era nimeni decât Vera, care privi o clipă pe geam peisajul fugar, văzut de departe ca prin caleidescop.

Vera intră în compartiment. Se desbrăcă şi-şi puse o pijama de mătase neagră şi nişte papuci moaraţi în acelaş ton. Se pregătea să se întindă pe pat

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

şi să citească unul din acele nenumărate romane somnifere, graţie cărora pleoapele se închid dela sine, fără ajutorul veronalului.

O bătaie în uşă răsună grăbită.

— Cine e?

— Sary. Deschideţi, vă rog, nevastămea nu prea se simte bine.

Vera deschise uşa.

— De ce veniţi la mine? Nu sunt farmacie şi nici doctor.

— Ştiu, dar trebue să vă mărturisesc că am uzat de acest truc ca să vă pot vedea. Sunteţi încântătoare în pijamaua aceasta care vă desbracă atât de sublim, îi şopti Sary după ce avusese grije să închidă uşa.

— Devii liric, domnul meu. Şi-apoi te anunţ că sunt stearpă: nu fac copii. Intoarce-te mai bine la scumpa dumitale jumătate.

— De ce râzi de mine? Nu vezi că m'ai înebunit? Nu simţi că vraja ta mă urmăreşte, că fiinţa ta mă obsedează şi că din mine ai făcut un sclav?

— E grav. Ar trebui să-ţi iei temperatura. Vrei să-ţi dau un termometru?

Dar Sary nu simţi înţepătura. O vedea pentru prima oară în pijamaua aceea

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

foarte decoltată, aproape goală, și trupul ei cald pe care-l ghicise sub haina de voiaj, îl zărea acum vibrând sub mătasea subțire, suplu și durdulie.

Se apropiă de ea. O cuprinse cu brațele și încercă s'o sărute.

— Lasă-mă. Să terminăm cu gluma. Du-te. Nu vezi că nu-mi inspiri nimic...

Și'n timp ce Sary încerca s'o posede pe tăcute, repetând aceeaș luptă, ce de veacuri, din caverne și până astăzi, se dă între sexele potrivnice, Vera apăsă pe butonul soneriei.

Se auzi imediat o bătaie în ușă și vocea funcționarului de la vagon-lit răsună:

— *Vous desirez quelque chose, madame ?*

— *Oui, entrez.*

Funcționarul — un tânăr spătos și plin de viață, corect, am putea spune chiar elegant, în uniforma companiei internaționale—intrase și aștepta porunca Verei.

— *Reconduisez monsieur et apportez moi, s'il vous plait, une bouteille d'eau minerale.*

Sary ieși urmărit de privirea închizitorială a funcționarului. De sigur dacă ar fi fost un câine, ar fi ieșit cu coada între picioare, dar fiindcă acest apendice îi lipsea, lăsăm stiliștilor sarcina de a găsi o imagină potrivită.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

După câteva minute, esteticul funcționar intră aducând pe tavă o sticlă de Apollinaris.

— *Madame desire boire ?*

— *Oui, monsieur, s'il vous plait...*

In timp ce tânărul destupa sticla, Vera se trântise pe pat, într'o poziție de abandon provocător.

Intinzându-i paharul, el își simți mâna prinsă de strânsoarea degetelor ei fine...

— Crezi că s'au culcat toți prin compartimente? Il întrebă Vera zâmbindu-i aţâţător.

Impecabilul funcționar își scoase ceasornicul și după ce consultă cadranul, răspunse:

— Trecut de miezul nopții. Cred că toată lumea doarme.

— Atunci, e bine și înseamnă că poți dispune de câteva clipe pentru a-mi ține de urât... Fii bun, te rog, și ia loc lângă mine...

— Dar, doamnă, cum...

— Foarte simplu, îi replică Vera, — și apucându-l de mână, îl trase lângă ea pe pat, spunându-i:

— Uite așa!

Și puțin smucit, el se trezi șezând alături de Vera.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Nu înţelegi, amice, că sunt 2 zile de când în plictiseala acestui drum, n'am putut întâlni un mascul demn de-o îmbrăţişare. Tu îţi reprezinţi demn sexul şi deaceea vreau să te am...

Şi fără să mai aştepte nici o replică, îl cuprinse cu braţele pe după gât şi începu să-l înăbuşe cu cascada sărutărilor, încolăcindu-se ca un şarpe în jurul lui. Apoi c'o mişcare felină ca de pisică, Vera stinse lumina...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL VIII

UN BAL MASCAT LA NISSA

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistetransilvania.ro/mdrr1901-1932

Vera, la volanul bărcii motor, plecase să spintece întunericul pe aripa de val. Cavalerii mării, valurile nopții, o purtau în balansuri delicate ca ritmul unei „*gavote*“, în timp ce mâini fine de nimfe nevăzute, țeseau din spuma albă broderii mediteraneene în jurul bărcii.

Erau nouă ore în seară și mai erau trei până la ora balului.

Vera ieșise să privească panorama nocturnă a Nissei. De aceea se avântase cât mai în larg, pentru ca viziunea magică a acestei fecioare zidită de Fenicieni, să-i pară cât mai ireală, ca o nebuloasă. Voia în creerul ei să și-o imagineze după fantezia jocului de lumini ale depărtării. Era un capriciu de femeie avidă de noutate.

Se opri în larg și privi înapoi.

Instabilitatea punctului vizual îi înfățișa Nissa ca pe un joc halucinant de licurici pe o masă cu profilurile estompate ale

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Palace-urilor, pierdute în plușul negru al nopții. Briza marină și murmurul mării fredonat de valuri, îi făceau impresia unei simfonii grotești care însoțea jocul ciudat al luminilor minuscule.

Vera închise ochii pentru a imortaliza această clipă fantasmagorică.

Apoi începu să se apropie cu viteză de mal.

Cu cât se apropia de țărm, luminile creșteau, palace-urile prindeau contururi: iată țâșnind din apă radios „*Le Palais de la Jetée*“ cu cele două șiruri de palmieri ce fac de strajă pe „*Promenade des Anglais*“ și pe „*Quai des Etats-Units*“.

Vera ajunse la debarcader. Se strecură îndemânatec printre yacht-urile și bărcile cu pânze și acostă la ponton. Se urcă pe faleză și-o porni alene spre „*Negresco*“ ca să-și îmbrace costumul de bal.

In hall-ul hotelului, un «groom» îi întinse o telegramă.

Vera o luă și desfăcând-o citi:

„*Vera Tamir*
„*Negresco*
Nissa“.

„*Vino urgent Paris. Aranjat o escapadă Montparnasse.*

„*Liuba*“.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

«Drăguță Liuba că se gândește la mine», își spuse Vera urcând scările spre camera ei.

* * *

Carnaval.

Bal mascat și costumat. Lumină, jazz, toalete, fracuri, confeturi, serpentine, miros de parfum și sudoare, glume, râsete, șoapte, promisiuni și adrese, totul ireal ca într'un vis, pierdut în spuma de șampanie la bufet.

A doua zi, mintea confuză reconstitue o singură scenă: plata notei la bufet și dispariția dominoului. Restul... un bal mascat.

— Frumoasă amazoană, vi-ați pierdut calul.

— Calul meu ești dumneata! îi răspunsa Vera tânărului cu fracul impecabil și cu monoclul în orbita stângă, care o apostrofase.

— Poate vreți să spuneți mai curând jocheul dumneavoastră! îi replică tânărul ținându-i calea.

— N'ai talie de jocheu și pentru mine nu poți fi decât un cal odată ce eu sunt o amazoană.

— Aveți atunci sânul drept extirpat?, o întrebă râzând tânărul.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Tot așa precum ți-ai tăiat și dumneata coada, — îi răspunse în ton Vera.

Muzica începu un vals.

— Dansați acest vals? Un vals acrobatic dansat de un cal și o amazoană.

— Un singur tur.

— Fie.

Porniră amândoi îmbrățișați, în piruete cadențate, alunecând ușor pe parchetul ceruit.

El se apropiă de gura ei și aproape atingându-i buzele, întrebă:

— Cine ești?

— O mască!

— Cine ești?

— O amazoană!

— Cine ești?

— Amanta ta.

— Amanta mea? Cum poți fi amanta mea?

— Foarte simplu: Mă voi culca în noaptea asta cu tine!

— Cu mine? Dar nici nu te cunosc și cred că nici dumneata nu mă cunoști. Atunci cum ai ajuns aci.

— Iarăși simplu. Imi placi și cu asta basta. Așa cum bărbaților le plac femeile și vor să le aibă, tot așa și noi femeile atunci când ne place un bărbat voim să-l

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

posedăm. Ne lipseşte însă curajul pe care în mod excepţional îl am eu.

— Atunci...

— Atunci valsăm şi apoi vom vedea...

— Nu vrei să mergem la bufet?

— Nu. Vreau să-ţi fac economie. Mergând la bufet cu o femeie necunoscută, nu poţi şti câte parale te va costa şi s'ar putea să regreţi când masca neagră care-i acoperă obrazul va cădea în camera ta. S'ar putea atunci să fii nevoit să-ţi pui nişte ochelari negri.

— Aceasta îmi dovedeşte că eşti sigură pe frumuseţea dumitale.

— Te înşeli. In privinţa frumuseţii îţi pot face o teorie mai pozitivă decât a lui *Pitagora* şi mai relativă decât a lui *Einstein.*

— Nu găseşti că nu e locul aci pentru teorii?

— Locul e acolo unde se prezintă ocazia. In afaceri, în dragoste sau în discuţii, trebue să prinzi momentul prielnic.

— Ai putea să-mi faci chiar acum teoria amorului?

— Da. Amorul este un produs vaselinos pe care, în vremurile când se întrebuinţau arcurile în locul revolverelor, Cupidon se servea de el pentru unsul

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

vârfurilor la săgeți. Când industria a început să-și ia avânt și civilizația să progreseze, amorul a putut să servească la frecatul metalelor pentru a le curăța de rugină. Azi, amorul, din contra, dă naștere la o frecătură pentru a face să ruginească inimile.

— E o teorie originală.

— Fabricată chiar acum.

Orhestra tăcu. Perechile sgomotoase se pierdeau în ploaia de confeturi și serpentine.

Tânărul monoclat își lăsă mâna în jos pe talia Verei oprind-o în coapsă.

— Nu mai jos, — îi spuse amenințător Vera — că vei da peste centură.

— Centura de castitate?

— Da, a unei fecioare cu două caractere.

— Numai două?

— Sunt suficiente pentru o femeie care te poate cumpăra cu o privire, cu un zâmbet sau cu o zestre.

— Pe mine?

— Pe oricare bărbat. Toți bărbații aveți impresia că ne cumpărați pe noi femeile și nu vă dați seama că întotdeauna ați fost marfa de mezat a noastră.

— Aceasta în teorie, dar nu și în practică.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Numai în practică, pentru că teoriile le faceţi doar voi bărbaţii pentru a vă putea apăra împotriva înjosirilor la care sunteţi supuşi în fiecare zi...

Căldura începuse a o moleşi. Vera simţi nevoia de a ieşi afară, din amalgamul acela de trupuri înfierbântate care miroseau amestecat a parfum şi a năduşală, dând atmosferei înăbuşitoare un gust acru şi desgustător.

— Vrei să mă conduci? — îl întrebă Vera când sosiră în vestiar.

— Găsesc întrebarea de prisos!

— Atunci să mergem, — îi spuse Vera.

Coborâră treptele la braţ şi o porniră alene spre «Negresco». Noaptea ţesea o pânză fină de sită, prin care briza mării le mângâia obrajii.

— De ce nu-ţi scoţi masca, odată ce nu mai suntem la bal?

— Nu-mi voi schimba personalitatea şi voi rămâne pentru dumneata o amazoană necunoscută. Vreau să simţi plăcerea de a fi posedat de o femeie ce va rămâne pentru dumneata un vecinic semn de întrebare.

«Nu ţi se pare că e mai interesant decât banalele aventuri cu femeile al căror chip deşi îl vezi o singură noapte, totuşi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ţi se şterge din memorie pentru totdeauna?

„Cel puţin aşa, te va obseda chipul meu, intrigat de masca ce-o port, şi vei avea facultatea de a-mi da trăsăturile făurite de capriciul momentului...

— Totuşi eu aş dori ca imaginea dumitale s'o pot imortaliza, purtând-o cu mine pretutindeni ca pe-o amintire scumpă...

Portarul de la «Negresco» salută ceremonios perechea ce-şi făcuse apariţia în haal.

Groomul se grăbi să deschidă uşa ascensorului.

Vera se opri.

— Acum, îţi las libertatea de-a alege. Sau trupul cu chipul mascat, sau chipul nemascat fără trup?...

— Doresc şi chipul şi trupul.

— Alege repede.

— Chipul atunci...

— Priveşte, îi spuse Vera, smulgându-şi masca de pe obraz şi lăsând să-i apară chipul luminat de aurora boreală a frumuseţii.

Snobul monoclat, intimidat o clipă de revelaţia chipului ei, n'avu timpul să mai facă nici un gest, deoarece Vera dispăru în nacela ascensorului care o porni vertiginos spre văzduhul etajului...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL IX

O RAITĂ PRIN MONTPARNASSE

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Dragă Liuba, dacă am venit la Paris, asta a fost numai pentru tine, — îi spuse Vera ţinându-i mâinile într'ale sale. Persoanele de care îmi vorbeşti nu mă pot amuza.

— Dar sunt din înalta societate—îi replică Liuba contrariată.

— Tocmai de aceea. Aceşti ciocoi au moravuri stereotipe, discuţii brodate pe aceeaşi temă ipocrită de lăudăroşenii reciproce ale faptelor strămoşilor, fără să-şi dea seama că ei sunt nişte nulităţi. Snobismul i-a învăluit cu aripile sale şi fără să fi cunoscut viaţa, îi vezi pe toţi blazaţi din simplul orgoliu al «spleen-ului».

— Din contra, sunt toţi oameni veseli.

— Veselia lor e o simplă mascaradă. Observă-i bine. Râsul lor e fad, gluma lor e forţată, gesturile le sunt studiate, iar cultura lor e ca şi coaja unui ou. La prima lovitură se sparge şi conţinutul lui

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

se scurge, murdărindu-ţi mâinile. In special, bărbaţii sunt atât de artificiali, încât desbrăcându-i de fracurile ce le acoperă trupurile hâde şi păroase, nu le-ai mai da nici consideraţia cuvenită unui portar.

— Tot ce spui tu, Vera, poate să fie adevărat, însă un lucru nu le poţi contesta: *onoarea.*

— Onoarea lor valorează mai puţin de cât onoarea unui cismar. Ei exagerează importanţa ei numai atunci când au ocazia de a-şi face reclamă. Dealtminteri, pentru că a venit vorba de onoare, care-i sinonimă cu cinstea, trebue să ştii că de când există omenirea, niciodată ea n'a existat.

«Când s'a creiat lumea, în rai trăiau două fiinţe umane, un bărbat şi o femeie, primele creaturi înzestrate cu onoare. Eva, care se plictisise cu însărcinarea de a-şi plimba onoarea prin grădinile raiului, îşi vându onoarea unui şarpe pentru un măr. Terfelindu-şi cinstea, ea deveni prima prostituată a omenirei.

«Adam care jurase în faţa lui Dumnezu că nu se va apropia de *Eva*, îşi călcă jurământul şi trăi cu ea în concubinaj, neavând cine-i cununa. Păcătuind, îşi pierdu şi el onoarea. Iată dar că primii doi oameni au fost fără onoare şi au devenit:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

«Eva — o prostituată — deoarece avea un amant clandestin și trăia c'un șarpe care o plătea cu fructe.

«Adam — un pește — deoarece trăia cu Eva măcar că el știa că e amanta șarpelui și-i mânca în acelaș timp fructele a căror proveniență o cunoștea.

«Dar să-ți dau un exemplu din timpurile noastre.

«Contele X se însoară cu frumoasa Z, fata ministrului Y. Despre onoarea lor nu se poate spune nimic. Sunt o excepțiune. Atât numai că în ajunul nunții, fecioara se duce la doctorul ei curant, prieten intim și autor a zece reclaje din timpul fecioriei.

— Doctore, știi că mă mărit!

— Bravo! Mă speriasem că iar ai nevoie de o laminare.

— Nu, dar am nevoie de puțină ață.

— Vrei să te cos?

— Da, vreau să-mi refaci fecioria, deoarece i-am jurat logodnicului că sunt imaculată.

„El care-i jurase la rândul său că n'are nici o metresă și că așteaptă să-i sosească administratorul moșiilor cu niște sume importante de bani, convingea în preziua nunții pe creditori să amâne pro-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

testarea polițelor până după cununie, când le va achita din zestre. Metreselor, le împărțea ultimele lucruri din casă oprindu-și numai îmbrăcămintea și cutia cu neosalvarsan pentru a-și continua injecțiile.

«Aceasta-i onoarea.

— Lasă-mă, Vera, că mă desgușți de lume. Mai bine să mergem. Ne așteaptă o bandă de băieți veseli, care nu sunt din înalta societate. Sunt acei care te-au primit în gară.

— Merg numai ca să te mulțumesc.

— In ori și ce caz, îmi fac mai multă plăcere acești timizi decât îngânfații cu blazoane. . . . . .

. . . . . .

A doua zi după balul de la Nissa, Vera plecase la Paris.

In gară o așteptase Liuba cu un cârd de prieteni.

Apariția Verei făcu o impresie extraordinară asupra acelora ce o așteptau fără s'o cunoască.

A fost o revelație întrecând cu mult descrierea ce le-o făcuse Liuba.

Imediat se găsi un spaniol, care luptase în mai multe „*Corrida*“, să-i ducă pledul radios ca pe o *moleta* de toreador pe o „*plaza de toros*“, un negustor să-i

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ducă valiza, un advocat s'o ţie în curent cu ultimele evenimente, un inginer să-i descrie expoziţia colonială, un poet şi un romancier ca să-l bârfească pe *Morand*, un pictor fără talent să-l laude pe *Picasso*, şi Mona, o tânără cu ochii melancolici, să-i admire talia.

Vera le zâmbi mulţumindu-le şi le promise că seara vor ieşi împreună în escapada aranjată prin Montparnasse.

* * *

Anumite cârciumi periferice ale Parisului şi chiar unele mai centrale poartă numele de «*boîte*» şi au firme care mai de care mai originale: «*Le perroquet bossu*», «*Le chien qui fume*», «*La femme sans souliers*», «*Au serpent qui siffle*», «*Rumbabulla*», «*Au papa Flit*», «*A la bonne mère qui pleure pour toi*», «*Le crocodile rouge*».

Când cele două maşini opriră în faţa lui «*Rumbabulla*», trecuse de miezul nopţii. Trupa gălăgioasă de obicei în asemenea escapade, intră tăcută, ca un convoi de benedictini, şi se aşeză la masa ce le-o aranjă în grabă borţosul «*Maître Bull*», venerabilul patron, cunoscut de elita parisiană pentru îndemânarea ce o avea

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

de-a asvârli pe fereastră pe acei care deranjează «*le bon monde*».

Orhestra se compunea dintr'un pian, o armonică şi o chitară. Chitaristul era şi *diseur*. Pianistul era beat, dar totuşi tapa mulţumitor pe clape şi pe nervi. Cel cu armonica, o pornea în jurul meselor, când muzica începea să-l excite, într'un dans grotesc, dar interesant.

La mese, lume interlopă. Toţi fumau şi toţi beau. Pâcla cenuşie a fumului coborâse din ce în ce mai jos, dându-ţi impresia că plafonul va începe să te strivească. Dar ce interesează aceste amănunte, când lumea aceea se simţea bine? E doar viaţa lor! Şi chiar cea mai frumoasă: ce le poate oferi un „Saint Lazare", o fabrică de ţesătorie, o uzină electrică sau trotuarul, acestor detracaţi, acestor tineri vânjoşi care trăiesc exploatând una sau două prostituate pentru care manevrează cuţitul cu dibăcie? Ce pot aştepta aceste femei mai mult dela viaţă decât o boîtă cu fumul de ţigare, cu muzica ei stereotipă, cu băuturile tari şi ameţitoare? Atât şi nimic mai mult. Aceasta-i viaţa lor.

La masa Verei, indispoziţia persista. Liuba se căznea zadarnic să dea o notă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

de veselie. Toate discuțiile începute se pierdeau fără ecou în simfonia aceea de glasuri răgușite. Doar târziu, când băuturile începură să dea o nouă înfățișare boîtei, limbile începură să se deslege. Liuba declama versurile fără rimă ale poetului cu plete unsuroase. Pictorul, pe o coală de hârtie, schița în zeci de chipuri capul Verei fără să reușească *„La grandissima capo d'opera"*, în care voia s'o imortalizeze. Avocatul pleda acordarea unui rendez-vous, în timp ce spaniolul fredona „Io ti quiero"... Mona contempla cu ochii ei lascivi ondulările femeilor ce dansau în brațele gigolourilor și-i spunea șoptit inginerului: «O femeie are farmec în brațele unui bărbat, însă nu poate simți senzațiile pe care i le poate da mângâierea unei femei pătimașe». Inginerul îi zâmbi afirmativ și sorbi cu nepăsare, geometric și calculat, o înghițitură și jumătate de Whisky.

Negustorul comanda pentru toată lumea și nota discret într'un carnețel cele aduse la masă. Doar romancierul studia minuțios toate Verei, mișcările țintuindu-le în memorie cu dese pahare de Oporto, pe care le golea cronometric la fiecare cinci minute.

Vera urmărea cu interes vădit lumea

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

aceea detracată şi în special pe un tip bine legat cu părul negru-lucitor răvăşit în bucle mici, ce-i încadrau capul într'un mod artistic şi original.

Când orhestra atacă o nouă arie de dans, Vera făcu un semn chelnerului ce-i servea, şi-i spuse discret la ureche că ar dori să danseze cu gigoloul.

Chelnerul se execută.

Tânărul o privi pieziş şi la înclinarea capului Verei, însoţit de un zâmbet ce nu putea fi refuzat, veni la masa ei.

Vera îi întinse o mână pe care Alphonse, după cum se recomandase, i-o strânse cu putere, băeţeşte.

Apoi, el îi zâmbi desvăluindu-şi două şiruri perfecte de dinţi simetrici.

Vera se ridică de la masă şi coborâ cele câteva trepte până jos, unde începu să danseze un dans fără nume, condusă de îndemnarea lui Alphonse care îi frângea mijlocul în strânsoarea puternică a braţelor sale musculoase.

Pentru Vera era o voluptate nouă acest dans şi acest gigolo. Bărbatul îi placea, dansul o excita, atmosfera aceea cu miros înăsprit de fum, sudoare şi băuturi îi gâdilau nările mărindu-i senzaţiile ce i le oferea această boîtă. Ar

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

fi voit în clipa aceea să fie goală în braţele acestui bărbat, să poată gusta din plin spasmurile orgasmului în ritmul muzicii necunoscute al cărei compozitor nu a existat poate nici odată. Era o muzică născută din însăşi viaţa acestor vagabonzi, era un fel de fluid magnetic care îţi pătrundea adânc în suflet, răvăşindu-ţi tot trecutul.

Vera îşi reaminti o clipă că în muzeul ei erotic, nu figurase nici un gigolo.

— Vei merge la mine, — îi spuse Vera la ureche, în timp ce dansau.

— Da, însă timpul meu e bani, îi răspunse gigoloul.

— N'are nici o importanţă!

— *Combien?*

— *Mille francs!*

— *Ça va.*

Scump, dar pentru un capriciu, Vera cheltuia ori cât.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL X

JURNALUL DOAMNEI CASANOVA

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Astăzi neavând ce face, m'am hotărât să-mi scriu jurnalul...

Ploaia bate în geamuri cu degete de spleen, şi simt nevoia de-a mă spovedi chiar şi'n faţa unei foi albe de hârtie.

Am ajuns oare atât de bătrână încât e nevoie să-mi colaţionez amintirile ? Nu, dar faptul de-a putea să-ţi înşiri gândurile pe o filă de caet, înseamnă că posezi acea autocritică atât de necesară când trăieşti în societate.

Ritmul vieţii trepidante pe care o ducem, nu ne mai dă răgazul să scrim ca'n secolul al XIX-lea, un jurnal banal de fată de pension, a cărei unică preocupare era să-şi noteze impresiile zilnice. Un astfel de jurnal pare astăzi un anacronism. Deaceea jurnalul meu va avea particularitatea de a nu conţine zi cu zi banale întâmplări, ci de-a fi mai mult oglinda care-mi va reflecta gândurile. De-altfel

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

n'am nici o ambiție literară și jurnalul meu nu va vedea niciodată lumina tiparului, deși viața mea n'a fost tocmai lipsită de acel dinamism atât de necesar romanelor moderne. Căci viața nu este nici interesantă, nici anostă; ea are valoarea pe care noi o știm să i-o dăm. Dacă sufletul nostru este sărac și simplu, decorul în care trăim ni se va părea limitat și înăbușitor.

Deaceea trebue să căutăm în noi posibilitățile unei vieți largi și pline de agrementul și bogăția ineditului...

* * *

Femeia își pierde valoarea intrinsecă, trăind în tovărășia unui singur bărbat; monotonia sexuală o înăbușe și astfel capătă ticul profesional al soțului: devine unilaterală și plictisitoare.

Am cunoscut nevasta unui doctor care voind să-mi destăinuiască plăcerea pe care i-o pricinuise într'o noapte bărbatul, spunea: „Mi-a făcut laparatomie !".

Soția avocatului ce nu-și îndeplinea obligațiunile matrimoniale, se exprima astfel: Dragostea mea e perimată, mâine poimâine bărbatul meu mă va scoate de

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„pe rol“ și voi ajunge un „res derelictae“.

* * *

Femeia e o vioară pe care dacă o mângâie un artist, capătă sonorități de Stradivarius, dacă însă cântă pe ea un scripcar, se transformă în flașnetă.

* * *

Femeile fac sport mai mult din snobism decât dintr'o pornire autentică, însă singurul cal de pe care n'a căzut niciodată vre-o femeie, este bideul.

* * *

Nu-mi place să fac dragoste cu bărbații grași, plăcerea avută este invers proporțională cu cantitatea de sudoare cu care ei te inundă.

* * *

Cocota se vinde, femeia cinstită se dă; dar amândouă au același preț la bursa dragostei : cocota se cumpără c'o bacnotă, femeia cinstită c'un cadou.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

* * *

Nimeni nu mai poate crede astăzi că virginitatea este un blazon şi abstinenţa o virtute.

* * *

Dacă aşi fi bărbat, m'aş însura cu o cocotă. Mai bine să se spue despre mine: „e însurat cu o fostă prostituată", decât: „nevastă-sa e prostituată".

* * *

De obiceiu miopii sunt critici de artă, surzii critici muzicali şi analfabeţii critici literari; în virtutea acestui principiu, *Pitigrilli*, criticul femeilor, trebuie să fie castrat sau impotent.

* * *

Bărbaţii sunt stricaţi şi perverşi. Un prieten al meu, director de teatru, era atât de afemeiat încât avusese legături cu toată trupa. Numai gaura cortinei rămăsese virgină.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

* * *

Cunosc o licenţiată în drept atât de pudică, încât, n'a profesat, de teamă să n'aibe relaţiuni cu „Corpul portăreilor".

* * *

Femeia trebue să se culce cu bărbaţii, însă să doarmă singură; bărbaţii sunt interesanţi atât timp cât nu i-ai văzut copulând. In speranţa de-a observa la vreunul o manifestare mai interesantă a epilogului erotic, îi schimbi rând pe rând; dar la sfârşit te convingi că toţi sunt la fel şi-ţi iei câte un mascul, seral, doar ca să-ţi întreţii elasticitatea muşchilor şi igiena ovarelor.

* * *

Odată pe lună, femeia e în vacanţa forţată a dragostei, care e şi cămaşa de forţă a virtuţii.

* * *

Se vorbeşte foarte mult de *nasul* Cle-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

opatrei. Cei vechi nu cunoşteau unele particularităţi anatomice. Istoricii de mâine se vor interesa de *gura Cleopatrei* şi de nasul lui *Marc-Antoniu*...

* * *

Femeile ipocrite îşi acoperă faţa şi-şi desgolesc trupul.

* * *

Femeile urâte beneficiază mai mult de discreţiunea masculilor, decât cele frumoase. Intotdeauna bărbaţii nu se vor lăuda că au avut o femeie urâtă. In schimb pe cele frumoase, ei şi le însuşesc chiar fără a le cunoaşte.

* * *

O femeie trebue să se spele cât mai mult, pentru ca să poată căpăta mirosul apei. Numai atunci se va putea desbrăca fără teamă în faţa unui bărbat. Florile şi femeile trebue să aibe miros natural.

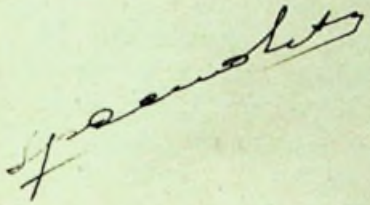
Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL XI

„SE CAUTĂ UN SECRETAR“

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

18 68 Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

In apartamentul mobilat pe care-l luase cu chirie Vera, la Paris, pe *Avenue Pasteur*, timpul se scurgea destul de repede între o escapadă în Montmartre, o seară la Comedia Franceză, un dejun la *Paillard* sau pur şi simplu o plimbare pe marile bulevarde.

În dimineaţa aceea liniştită de iarnă, la ora când precupeţii de-abia şi-au scos marfa, când bucătăresele pornesc în piaţă, când oamenii muncitori se trezesc din somn, iar noctambulii de-abia consumă faimoasa „*soupe aux choux*", Vera se întorcea acasă. Venea dela o petrecere foarte animată ce luase sfârşit în zorii zilei.

Făcuse o plimbare la *Bois de Boulogne* unde aerul rece şi sănătos îi reîmprospătase plămânii viciaţi o noapte întreagă de tutun şi alcool.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Zorile triumfătoare albeau geamurile caselor.

Automobilul opri în faţa numărului 14 de pe Avenue Pasteur. In clipa când Vera coborî, observă pe un tânăr care discuta cu portarul. Trecu pe lângă ei fără să dea atenţie faptului, când, deodată portarul o strigă:

— Doamnă Tamir, domnul vă caută pe dumneavoastră!

Surprinsă, Vera coborî cele câte-va trepte pe care începuse să le urce şi întrebă:

— Mă căutaţi pe mine, domnule, la o oră atât de matinală? Trebue să fie o confuzie!

— Nu, doamnă, răspunse tânărul, întinzându-i ziarul „*Le Matin*“. Citiţi, vă rog...

Şi Vera citi următorul anunţ subliniat cu roşu: «*Doamna Vera Tamir caută un secretar particular care să nu-i facă curte. A se adresa Avenue Pasteur 14*“.

— Intr'adevăr, anunţul este dat de mine, dar nu vi se pare că ora este cam matinală...

— Aveţi, dreptate, doamnă, răspunse tânărul uitându-se la ceas, dar să vă explic dece am venit cu noaptea'n cap...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Atunci, poftim sus, domnule, căci nu putem discuta astfel pe scară...

— In orice caz, doamnă, daţi-mi voe să mă prezint: Roger Dunod.

Urcară cele câte-va trepte ce duceau la etajul unde se afla apartamentul Verei. Yale-ul le deschise uşa.

— Mă scuzi un moment până-mi schimb această toaletă de seară. Ia loc şi serveşte-te! Ai în faţa dumitale reviste, dacă vrei să citeşti, sau liqueur, porto şi ţigări dacă eşti amator de asemenea banalităţi.

E un proverb care spune „răbdare şi tutun". Probabil fiindcă răbdarea e în strânsă legătură cu numărul ţigărilor pe care le ai. Dar fiindcă măsuţa era bine garnisită cu ţigări, răbdarea lui Roger nu fu supusă unei prea grele încercări.

După o jumătate de oră, Vera îşi făcu apariţia într'o pijama albă.

— Acum te ascult, domnul meu...

— Doamnă, eu am ştiut de aseară că dumneavoastră căutaţi un secretar, fiindcă sunt foarte bun prieten cu secretarul de redacţie al ziarului „Le Matin". Anunţul mi-a plăcut din două puncte de vedere: întâi, fiindcă e original şi inteligent redactat; al doilea, fiindcă vă cunoşteam

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

din fotografiile dumneavoastră apărute în diversele publicații pariziene, deoarece treceți drept femeia cea mai originală. V'am văzut astfel rând pe rând în costum de baie, de amazoană, de tenis și de golf. Și cum doream să fiu eu ales de dumnevoastră în delicatul post de secretar particular, am venit atât de dimineață de teamă să nu găsesc alți solicitatori, sau în cazul cel mai rău, postul ocupat.

— Dar nu te-ai gândit că e ora prea matinală și că s'ar putea să mă scoli din somn?

— O nu, doamnă. Și iată de ce. Eu sunt puțin psiholog. Mi-am dat seama că o femeie ca dumneavoastră atât de mondenă și de originală, nu se poate culca decât la ora când alții își iau cafeaua cu lapte!

Vera râse cu multă poftă, auzind argumentația candidatului la postul de secretar, apoi îl întrebă:

— Bine, domnule, în *rubber-ul* nostru ai luat prima *manșă*, fiindcă mi-ai dovedit că ești un om cu resurse, cu imaginație...

«Și, acum presupunând că ți-aș da acest post, care sunt atout-urile dumitale?...

Roger Dunod se gândi o clipă, apoi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

scoase din buzunar un teanc de hârtii...

— Iată coniță un certificat medical, analiza sângelui, negativ... Darea de seamă din „Le journal“ cu care dovedesc că am luat în 1931 premiul întâi la campionatul de box al «tinerilor amatori».

— Bun. Altceva ce știi? Cunoști contabilitatea? Te pricepi în agricultură și'n astronomie? Ai vre-un titlu universitar?

— Nu. Știu să dansez, să călăresc, să conduc automobilul, prepar cocktail-urile și mă pricep puțin la sky și la canotaj...

— Bun. Mi-ai luat o piatră de pe inimă. Am oroare de pedanți idioți care cred că trebue să cunoști contabilitatea ca să-ți toci moștenirea. Și mi-e groază de acei imbecili sinistrii care sunt licențiați în litere și-s incapabili să deosebească un vers bun de altul prost...

„Vezi, dumneata, un secretar particular trebue să fie înainte de toate un om fin, un om cu tact, un gentlmen, fiindcă el are atribuțiuni foarte delicate.

„De exemplu, secretarul meu va avea următoarele obligațiuni:

„Să vie la mine la ora 12 dimineața. Să-mi citească și să-mi claseze corespondența. Să răspundă prietenilor mei.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Pentru asta va fi obligat să-mi plastografieze semnătura, însă numai pe scrisori, nu şi pe polițe! Apoi va lua masa cu mine. Mi-e groază de singurătate. Deaceea țiu înainte de toate ca secretarul meu să fie un om amuzant, să mănânce bine şi să bea la fel.

„Dumneata bei, domnule...

— Dunod, doamnă, Roger Dunod...

— Atunci dumneata ştii să bei domnule Roger Dunod?

— Coniță, am uscat o vie! Şi prietenul la care am fost, a spus că preferă să vie filoxera decât să-l mai vizitez eu!

— Bun. Va să zică din punctul ăsta de vedere ai putea fi un bun secretar. Să trecem mai departe. După masă, secretarul meu e liber până la 5. Pe urmă, muzee, plimbări. La ora 8 masa. Apoi, spectacolele. Şi, după spectacol, vine munca cea grea a secretarului. El, din timpul zilei, va trebui să aleagă locul unde vom supa şi programul acelei nopți. Căci trebue să-ți mărturisesc, sunt o femeie capricioasă, avidă de inedit şi căreia i-e teamă de plictiseală. Şi nopțile de iarnă sunt lungi şi monotone. Secretarul meu va trebui să aibe mult spirit inventiv ca să mă amuze. Mi-e groază de petrecerile

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ieftine şi lipsite de acel nerv dinamic ce încordează atenţia şi robeşte sufletul.

„Acestea le cer dela secretarul meu. Şi uitam ceva, esenţialul: să nu-mi facă curte...

— Asta e mai greu, coniţă, dar cu o voinţă dârză se poate ajunge şi la acest rezultat.

Urmă o tăcere de câteva secunde. Vera îl examinase din cap până în picioare evaluându-l ca pe o marfă de sold la marile magazine.

Intre timp intră servitoarea.

— Coniţă aşteaptă 5 domni pentru anunţul din ziar.

Şi Vera aruncând pe sub gene o privire spre Roger răspunse servitoarei:

— Postul e dat. Spune-le să plece...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL XII

DELICVENTUL NOPŢII

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Odaia de culcare a Verei n'are nimic deosebit fiindcă face parte din categoria camerelor mobilate cu mahon. Apartamentul din Avenue Pasteur se compune din patru odăi şi baie. Mobila e veche, dar are acel lustru de curăţenie pe care gospodina franceză din spirit de economie şi de igienă o dă lucrurilor din casă. Doar salonul e spaţios şi mobilat în stil Louis XV.

Madame Adam, menajera, îngrijea foarte bine micul apartament în care Vera n'avea să stea mai mult de şase săptămâni.

Timpul se scurge anevoios, chiar şi în capitala Franţei, când cercul prietenilor nu-ţi procură altceva decât vecinicile aperitive sau supeuri în barurile de noapte şi'n boîtele din Montmartre. Şi, după cum omul se plictiseşte în singurătate, îi se poate urî şi'n cercul unor tovarăşi de lux. (Căci luxul, mai mult ca ori şi ce

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

devine monoton când e luat în doze regulate; de aci provine probabil şi desgustul, spleenul miliardarilor americani, ce-ar voi măcar pentru o clipă să îmbrace personalitatea unui individ sărac şi nereuşind, se sinucid).

Vera începuse şi ea să simtă apăsarea plictiselii. Regreta plimbările ei cu Packardul prin Ardeal şi Bucovina. Atunci, pleca să se plimbe pe marile bulevarde, întovărăşită de credinciosul mops Grog.

Roger, luându-şi foarte în serios rolul şi atribuţiunile de secretar, venea în fiece dimineaţă.

Dar deseori, Vera pleca, matinal, cu Grog. Roger o aştepta în zadar, căci Vera dejuna în cine ştie ce «bistro».

Secretarul, la început, crezuse că i se întâmplase ceva Verei, dar pe urmă se obişnuise cu aceste «fituri» pe care ea le trăga, aproape regulat, voind să scape de prieteni şi de obligaţiunile mondene ale Parisului.

Seara, secretarul se metamorfoza: sacoul sever era înlocuit de smoking sau de frac, după cum se transforma şi Vera care'n rochia de seară, ce-i etala triumfător albul gâtului şi frăgezimea braţelor, făcea noi victime.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Inima Parisului bate mai tare, mai pasionat în noaptea care cheamă pe noctambuli la sarabanda ei de plăceri. Şi streinul care nu cunoaşte viaţa Parisului laborios sau ritmul Parisului artistic, confundă această viaţă de noapte cu însăşi structura sufletească a marelui oraş. Dar aceasta este o altă chestiune lăsată în grija moraliştilor care n'au altă treabă decât de-a face recensământul femeilor seduse.

In seara aceea, Vera petrecuse în tovărăşia Liubei şi a noilor săi prieteni, când, la miezul nopţii, o migrenă persistentă o silise să plece acasă mai de vreme ca de obiceiu. Dar o petrecere fără Vera nu e interesanta. Adunarea se disolvase şi fiecare plecase spre casă, urmărit de ecoul cantonetelor ce ţâşneau la fiecare pas din boîtele din Montmartre?

Roger o întovărăşise pe Vera până'n faţa locuinţei sale.

— Sărut mâinele, doamnă.

— La revedere, domnule Dunod. Pe mâine... Dejunul îl luăm la Versailles, cu Liuba, nu-i aşa?

— Am notat, doamnă. Totul va fi pregătit.

Se despărţiră. Şi Vera, care'n aerul

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

rece al nopții simțise cum durerea de cap îi dispăruse, intră în casă. Intoarse cumutatorul electric și lumina cu aripi de fluture auriu, năvăli sglobiu în cameră.

Vera începu să se desbrace.

Mâinele ei cu degete albe, lungi și fine, sfârșite cu liliputane scuturi lucii, ce purtau fiecare sigiliul unei sărutări de cameră separată, de cărăruie luminată de felinarul argintiu al lunii sau de odaia dosnică a unui hotel, aceste mâini — sarcofagii a mii de sărutări — îi luară șirul de perle din jurul gâtului.

Ea îl privi instinctiv în oglindă ca și cum boabele albe ar fi conținut fiecare mărturiile mângâierilor și sărutările ce s'au strecurat adeseori pe lângă ele.

Urmă rândul perlelor de la urechi pe care Vera le scoase simțind senzația plăcută a unor amintiri din țara tangoului, unde Bob, dansatorul argentinian, știa să-i mângâie calin și înflăcărat în ritmul unui dans, c'un suflu ușor sau c'o atingere de buze, sfârcul urechii...

Zâmbi lasciv în oglindă și-și trase unul câte unul inelele din degete, cu a căror strălucire mulți ramoliți au căutat a-i orbi sentimentele vanitoase. Își desfăcu centura lată de catifea neagră, din jurul ta-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

liei, ce era prinsă cu o broşă albă de perle şi-şi spuse în gând:

«De ce oare port în cingătoara aceasta un cuib de lacrimi de fecioară? Cu ce scop? Ce rost au ele la mine? Sunt poate lacrimile ce-mi cerşesc răzbunarea tuturor femeilor înşelate de jurămintele bărbaţilor, care după îmbrăţişarea unei singure nopţi, le-au părăsit în singurătatea desamăgirii a tot ce'n naivitatea lor făuriseră? Se poate, dar eu nu voi răzbuna niciodată pe acele femei care îşi plâng cinci stropi de sânge vărsaţi pe altarul sfânt al primei iubiri. Eu îmi voi purta şi mai departe zâmbetul şi nepăsar a, răscumpărând doar pentru capriciile mele toate păcatele femeilor ce plâng"...

Rochia neagră de crêpe satin căzu de pe trupul ei, ca o sărutare mincinoasă, lăsând să se întrevadă carnea alb-roz.

Ohii Verei sfredeleau oglinda. Se plăcea. Era vanitoasă ca ori ce femeie. Işi adora trupul, sorbindu-l cu privirea. Palmele ei moi şi catifelate se treziră mângâindu-i şoldurile pline ca un fruct copt.

Apoi, uşor, mângâierea se urcă în sus cuprinzând ambii sâni rotunzi şi sculpturali.

Era mulţumită. Intotdeauna o volup-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

tate stranie o cuprindea de câte ori își contempla trupul.

Se întoarse la măsuța din dreptul oglinzii, luă o țigare din cutiuța de argint și o aprinse. Se așeză pe marginea patului și își scoase pantofii și ciorapii. Apoi, goală cum era, candidă și felină, se lungi pe neaua albă ce acoperea patul, învelindu-se cu voalurile străvezii ale fumului de țigare. Așezându-și dreapta sub cap și cu stânga ținând țigarea, începu să fredoneze celebra arie en vogue, «*Parlez-moi d'amour*».

In tăcerea deplină ce-și țesea din ce în ce mai mult firele dese de păianjen, parchetul trosni.

«O fi vreun șoarice" — își zise Vera. Și, pe dâra vagabondă a fumului de țigare, gândurile porniră să călătorească. Fără nici un scop, fără nici o direcție. Verei îi plăcea să lenevească astfel, fără să se gândească la nimic, în atmosfera a ceea de tutun parfumat, de vis și de uitare.

Cât o fi stat astfel? O clipă, o veci-nicie? Țigarea se sfârșise de mult... Parchetul trosni din nou... Vera deșteptată brusc din vis, căută o scrumieră. Își ridică ochii și, după draperia din dreptul

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ferestrei, văzu profilându-se un chip de bărbat... Lumina îi contura obrazul tânăr între 25—30 de ani. Era simpatic şi cu trăsături frumoase.

Din acest ansamblu de linii, ochii — negri şi mari — ieşeau în relief, aprinşi de o energie puţin comună. Pe cap purta o pălărie moale. Imbrăcămintea lui trăda tăietura unui bun croitor.

In mână, avea un revolver îndreptat spre Vera.

Ea nu putu să exteriorizeze alt sentiment pe obrazu-i, decât acela de uimire. Când şi cum intrase acest individ în camera ei de culcare?

El o privea insistent — probabil o privea mai de mult, pe când ea nu observase prezenţa lui în odae... Ghicindu-i parcă gândul şi uimirea, individul tăiă tăcerea:

— Vă întrebaţi desigur cum de-am putut intra în camera dumneavoastră. Acesta e secretul meu, dar pot să vă asigur că nu mi-a deschis servitoarea!... La rândul meu însă sunt şi eu mirat.

«Vedeţi un bărbat străin în camera dumneavoastră, după miezul nopţii, zăriţi şi revolverul îndreptat spre dumneavoastră, şi, totuşi, nu faceţi ca alte femei în

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

situațiuni identice: nu strigați, nu plângeți, nu leșinați și n'aveți nici măcar o criză de nervi. E foarte ciudat.

— Domnule, atitudinea mea provine pur și simplu dintr'o înțelegere deplină a situației în care mă găsesc. Nu strig fiindcă nimeni nu m'ar putea auzi, iar revolverul dumitale e cel mai elocvent mijloc de-a mă convinge să tac. Nu-ți mai lipsesc decât masca neagră și barba falsă ca'n romanele lui *Gaston Leroux*, ca să devin mută pentru toată viața. Nu plâng, pentru că plânsul deformează fața, stricând linia trăsăturilor. Și eu vreau să rămâi frumoasă până la adânci bătrânețe ca *Ninon de Lenclos*. Nu leșin, pentru că nu intră în obiceiurile mele. N'am criză de nervi, fiindcă nu mi-e teamă de dumneata. Fața dumitale nu trădează sufletul unui om hain care ar putea să facă vre'un rău unei femei fără apărare.

Individul începu să râdă.

— Aveți dreptate, doamnă, un francez trebue să fie galant cu femeile chiar când e hoț de meserie.

Și, spunând aceste cuvinte, hoțul își băgă revolverul în buzunar. Pumnul descleștat, făcea acum să apară în voe, o mână frumoasă cu degete îngrijite ce lă-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

sau să se întrevadă la unul din ele un briliant cu jerbe minuscule de raze...

— Ai un inel frumos!

— Da, a aparţinut unui Mare Duce ce mi l'a dat pentru serviciile pe care i le-am făcut! răspunse hoţul cu o nuanţă uşoară de ironie în glas.

— Dar, domnule, ia loc, te rog, îi spuse Vera. Imi place să fiu gentilă cu toată lumea. Şi, ca să nu te reţin prea mult, îmi dai voe să-ţi dau ceeace căutai în camera mea.

Vera se ridică de pe patul pe care era întinsă, se înfăşură într'un cearceaf şi luă inelele de pe masa de toaletă, oferindu-le hoţului.

Acesta surâse, făcu un gest de refuz şi răspunse:

— Nu m'aţi înţeles, doamnă, eu nu fac parte din categoria găinarilor de rând care escaladează balcoanele, riscându şi viaţa şi reputaţia pentru câteva inele. Eu am dorit altceva... ceva mai de preţ... colierul de perle, bunăoară...

Vera îşi muşcă buzele de ciudă, dar, cu acelaş surâs nepăsător, luă colierul de pe masă şi i-l întinse.

— Nu doamnă, mulţumesc, acum nu mai vreau colierul. Vreau să am lucrul cel mai preţios pe care îl aveţi...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Nu mai am nimic, domnule, răspunse Vera. Nu înţeleg ce vrei. Doreşti poate bani?

— Nu, doamnă, vă vreau pe dumneavoastră! Venisem să fur în absenţa dumneavoastră. Când v'aţi reîntors, m'am ascuns în dosul draperiei cu gândul ca, ameninţându-vă cu revolverul, să vă iau bijuteriile. Dar când v'am văzut desbrăcându-vă, când v'am văzut goală, când v'am zărit în faţa oglinzii contemplându-vă comorile, am priceput că lucrul cel mai de preţ pe care-l aveţi e frumuseţea dumneavoastră.

— Eşti un hoţ sentimental!

— Da, un hoţ de inimi!

— Ciudat şi original în acelaş timp. Dar de ce ţi-ai ales această meserie?

Hoţul fără să mai aştepte vre-o invitaţie se aşeză pe pat lângă Vera şi cuprinzându-i mijlocul cu o mână, începu să se destăinuiască:

— Povestea mea e scurtă, dar tristă, fiindcă conţine în ea întreaga decadenţă a societăţii burgheze de după război.

«M'am născut dintr'o familie bună de intelectuali. Tatăl meu, ofiţer activ, a murit în primele luni ale marelui război. Mama, o femeie cochetă şi senzuală, avidă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

de lux şi de plăceri, neputând trăi cu pensia pe care i-o lăsase tata, a avut mulţi amanţi din a căror generozitate, ducând o viaţă de risipă, m'a crescut şi pe mine cu chiu cu vai. Am ajuns astfel până la bacalaureat, deşi mă interesau numai sporturile şi exerciţiile de prestidigitaţie. Dar, spre a-i face plăcere mamei, mi-am luat licenţa în drept, înscriindu-mă în barou. Ca ori ce tânăr stagiar, am început să mă ocup de penal. Susţineam teoria reabilitării şi-mi puneam tot sufletul pentru cauza acestor naufragiaţi ai soartei. — Câte-va succese îmi pronosticau un viitor strălucit. Dar odată când un criminal eliberat recent de mine, a venit să mă jefuiască şi când altădată, un magistrat integru s'a lăsat cumpărat spre a pune în libertate pe un industriaş necinstit, am văzut lumea aşa cum e, şi visurile mele de penalist s'au spulberat. Am început să fac afaceri necurate, până când o mică escrocherie m'a scos din rândul avocaţilor.

«Acum, vezi bine, ce fac. E o meserie care-mi place. Aptitudinile mele din liceu, de prestidigitator şi sportsman îmi servesc de minune. N'am fost prins niciodată. E o meserie care-ţi dă zilnic fiorul inéditului. O meserie mai corectă decât aceea de judecător sau de avocat,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

căci, cel puțin ca hoț nu îmbraci solemn roba, acea mască a cinstei, ci operezi fățiș, suportând riscurile de neînlăturat ale profesiunii...

Hoțul își terminase spovedania... Și, acum, în patul cald, răscolit de fiorii celor două trupuri care gemeau de voluptate, eternul poem al dragostei fizice își suna cadența.

Vera se lăsă posedată, zdrobită de plăcere și împinsă de înfometata-i curiozitate erotică, ce-o făcea să caute în eternul mascul, o senzație nouă, o tresărire inedită sau, poate, acel popas sentimental care se numește iubire...

Și, după acest duel al simțurilor, acest duel crud și calin la care iau parte dinții, gura, întregul trup, — Vera adormi frântă de oboseală și de plăcere...

Când se deșteptă în zorii zilei, era singură. Pe masă străluceau inelele și colierul. Iar degetul ei era strâns de cercul de foc al inelului cu briliant, pe care hoțul i-l vârâse pe inelar, în timp ce dormea, fără să simtă.

Vera surâse, sărută briliantul și-l puse în cutiuța de argint, transformată în muzeu erotic.

Apoi, o sună pe madame Adam ca să-i aducă ceaiul.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL XIII

UN CHEF LA VERA

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Primul claxon de maşină, anunţa destul de sonor sosirea întâiului grup de invitaţi.

Secretarul Roger, transformat în *managerul* seratei, le ieşi în cale şi le ură «bun sosit» în numele Verei. Astfel, în salonul luminat discret de două lămpi cu abatjour-uri albastre, ce difuzau lumina din cele două colţuri în diagonală, conduse pe Liuba, pe avocat, pe inginer şi pe negustor, care pe lângă burta dolofană mai ducea şi un buchet de roze însângerate.

Pe rând îşi făcură apariţia toţi invitaţii: poetul soios c'o lavallieră în mod excepţional curată, romancierul c'un manuscris în mână din care trebuia să citească vre-o 2 — 3 capitole, pictorul cu ciocul frizat ca în zile de mare gală, Mona în tovărăşia unei amice intime şi înţelegătoare a melancoliei ei, în fine spaniolul, cu o garoafă roşie la butonieră

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

şi c'un mic briliant la urechea stângă, pe care nu-l arbora decât în anumite ocazii.

Cu toate că erau cu toţii de o jumătate de oră în salon şi Roger îi învese-lea cu diferite entrè-uri alcoolice de 90°, totuşi Vera nu-şi făcuse încă apariţia.

Toţi erau nerăbdători să afle cauza întârzierei.

Roger, le dete explicaţia că Vera fusese chemată urgent la Legaţia română. Trebuia să sosească dintr'un moment într'altul. Şi, într'adevăr, un tril claxonat, descreţi fruntea celor ce aşteptau. Sosise Vera. O revizuire a ţinutei se impunea. Aranjări de cravate, memorizări de cuvinte ticluite în taină, un lustruit suplimentar al pantofilor pe pantalon, o privire fugară în oglindă pentru fixarea unei mine zâmbitoare plină de curtoazie. Totul discret, dar rapid, ca o fulgerare.

Vera îşi scoase blana şi turbanul negru de mătase. Îşi îndreptă puţin arcuirea sprâncenelor cu creionul contè şi privindu-şi profilul taliei în oglinda de cristal zâmbi satisfăcută.

Îşi luă poza ei majestuoasă de regină atotputernică peste sufletele pigmeilor ce-o divinizau pretutindeni, fără deose-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

bire de naţionalitate, şi cu zâmbetul graţios pe buze îşi făcu intrarea în salon.

Un «bon-soir» prelung îi salută apariţia şi degetele ei fură pe dată copleşite de sărutări. Unele date cu buzele uscate de parcă o febră de 40° le mistuise o noapte întreagă; altele libidinoase; altele prelungi cu întârzieri diplomatice, până ce negustorul, care nu slăbise buchetul din mână, i-l oferi graţios, depunându-i pe mâna străvezie, odată cu sărutul, o pecete abondentă de salivă.

Ca un hipnotizator care dă un spectacol de sugestie în masă, Vera aşeză pe fiecare la locul lui, lăsându-i pe toţi s'o privească cu încordare câte-va clipe.

— Scumpi prieteni, le spuse Vera cu chipul iluminat de zâmbetul ei irezistibil, la sfârşitul acestei petreceri, am să vă dau o veste, care va fi poate o surpriză. Vreau însă ca până atunci, să fie toată lumea bine dispusă şi petrecerea noastră să se ia la întrecere cu acele minunate festinuri din timpul romanilor, când un *Neron* sau un *Marc Antoniu* pentru reuşita lor ardeau un oraş sau pierdeau un tron.

Apoi, adresându-se secretarului:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Domnule Roger, te rog fi bun şi adu-mi cununile.

Roger plecă, pentru a se întoarce c'un braţ plin de cununi împletite din frunze de laur şi trandafiri liliputani. Aşeză fiecăruia câte una pe cap.

— Să intre jazz-ul! porunci Vera valetului care stătea împietrit la uşe.

Jazz-ul veni în monon cântând «O Mona»!.

Era renumitul «*Oliwier Sixter's*» compus din şase blondine cu nasurile «retroussès».

Se deschiseră uşile sufrageriei-bufet unde aerul era îmbibat de parfumul delicios şi apetisant al bunătăţilor etalate pe mese. Doi chelneri se îndeletniceau cu prepararea Cruchon-ului amestecând într'o *boll-ă* plină cu fructe de sezon, şampanie, vin negru, rom, cointreau, kirsch şi vermut, adăogând câte zece picături de eter la fiecare litru de lichid.

In toate încăperile, lumina se profila discret din abatjour-uril de mătase opacă.

Invitaţii începură să se strecoare uşor spre bufet. Odată cu deşertarea cupelor, creştea şi veselia.

După un timp, bărbaţii se transforma-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

seră în adevărați romani, iar femeile în veritabile matroane.

Glumele și dicuțiile se porniră într'un jargon original roman.

— *O Messalina*, — îi spuse avocatul, Verei, ducând un nou pahar cu cruchon la gură, — «*In hoc signo vinces*».

— *In vino veritas*! — îi răspunse Vera râzând.

Poetul o privea pe *Mona* și-i spuse muindu-și pletele în pahar:

— „*La blondinibus nulla tentatio est*".

Mona acoperi ochii cu obloanele pleoapelor până ce putu privi umbrit pe sub gratiile genelor. Îi învălui pe toți cu o privire pătimașe plină de dorințî neîmplinite. Amețită de băutură și eter, ea își strecură ușor mâna pe sub masă și își înfipse unghiile în pulpa prietenei de lângă ea. Nările îi vibrară ritmic la contactul acela impudic care îi redeștepta voluptățile din clipele în care plăcerea zdrobește morala și normalul. Când femeea e cuprinsă de spasmele dragostei, spiritul ei nu mai cunoaște limite. Ascensiunile sau înjosirile nu mai contează pentru femeia care geme înfierbântată de plăcerea trupului ei înfiorat. Poezia mieroasă a sentimentalismului, virtutea înălțătoare și

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

misterioasă, logica și anomalia, sunt ca niște baloane de săpun, față de orgia satanică ce urlă în simțurile îmbătate de nectarul voluptății.

Fără să se mai poată înfrâna, Mona se alipi de prietenă, și gâfâind, îi spuse la ureche:

— Te vreau! Înțelege că nu mă mai pot abține! Haide, vino...

Prietena, care îi împărt șea gândurile și văzându-i turburarea pătimașe ce se oglindea în ochii ei împestrițați de destrâu, o mângâiă pe obraz promițându-i că vor pleca imediat.

Jazz-ul cânta: „*O napolitana*“. Liuba tangona cu inginerul, care la fiecare schimb de pași, îi strecura discret cu vârful limbei, contacte impudice în urechea stângă. Drept recunoștință, Liuba îl sfredelea cu sfârcul excitat al sânului drept.

Vera era încadrată de romancier care voia cu tot dinadinsul să-i citească măcar un capitol din romanul lui „*Virgina deflorată*“, și de dolofanul negustor care însemnase pe plastronul cămășii cupele deșertate. In față, îl avea pe avocat, care îmbătându-se din cauza dragostei ce i-o purta, mușca din fiecare cupă după ce o golea.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Spaniolul își aranjase o *corrida* cu cele șase jazzbandiste, făcând diferite salturi și amenințări cu un șervet, pe care îl flutura în fața lor.

Pictorul cu ciocul muiat de băutura prelinsă pe buze, îl asasina pe Roger, demostrându-i importanța ce-o va avea în întregul univers, tabloul pe care îl va picta reprezentând-o pe Vera drept „*Intruchiparea perfecțiunei feminine*".

Roger, corect, surâdea afabil tuturor, observând cu-o privire acvilină, toate mișcările Verei.

Pocnetul sticlelor de șampanie, însoțea în contra-timp, miorlăitul saxofonului, tusea trompetei și ploaia de grindină a tobei.

Se apropiau zorile și cheful își urma drumul ca un *globtrotter* încercat.

Eterul din *cruchon* își făcea efectul. Moleșala începuse a-i cuprinde pe toți, învăluindu-i în năvodul aruncat cu dibăcie de Morfeu.

Vera găsi momentul prielnic de a le anunța surpriza.

Ciocăni în clopotul de cristal al unei cupe. Ca prin farmec, sgomotul încetă și toată lumea o privea atentă.

— Iubiți camarazi și prieteni, le

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

spuse Vera, ridicată în picioare şi oferindu-le zâmbetul ei graţios, cheful aranjat în seara aceasta şi-a schimbat cu totul semnificaţia deoarece în loc să consfinţească intimitatea prieteniei noastre, s'a transformat într'o petrecere de adio.

Un Oooo! prelung sonorizat de cele douăsprezece guri căscate în aceiaş clipă ca de un resort electric, marcă surprinderea tuturor celor ce o ascultau.

«Să nu fiţi câtuş de puţin surprinşi de această veste. — Am fost chemată urgent în ţară şi trebue să plec peste două ore.

«Domnule Roger, pregăteşte cele necesare pentru drum. Vom pleca cu Packardul.

— Totul va fi gata la ora fixată, doamnă.

Vera, umplându-şi cupa cu lichidul spumos, îl deşertă până în fund dintr'o înghiţitură, strigând :

— Trăiască prietenia şi libertatea!

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL XIV

O PANĂ DE AUTOMOBIL

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Vera ținând cu stânga volanul și cu dreapta țigarea, urmărea prin parbrizul mașinei șoseaua albă ce fugea ca un *tapis-roulant*. Roger privia peisajul care se desfășura înaintea ochilor săi și ineditul țării românești îl atrăgea nu atât prin noutatea spectacolului cât prin specificul național ce-l prezenta.

Natura, însă, e la fel pretutindeni, cu același covor verde, cu aceiași copaci ce-și primenesc frunzele în fiecare primăvară, cu aceleași cirezi de vite și aceleași lanuri de grâne. Cine cântă natura și e îndrăgostit de ea, n'a cunoscut-o probabil decât din filme și din colecțiile de cărți poștale, în care peisagiile sunt steoretipe pentru ori ce țară.

Pentru turist, natura însă capătă altă semnificație; în formulă chimică, ea s'ar putea defini astfel:

Praf + *arșiță* + *praf* + *plictiseală* +

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

praf, şi, adeseori, eliminând elementul principal prin ploaie, *noroi* + *plictiseală*.

Vera privi acul ce se balansa pe indicatorul kilometric şi, nemulţumită, apăsă cu piciorul drept pe accelerator. Packardul se opinti în golul şoselei, pornind ca un bolid spre orizontul ce i-l oferea şerpuitura depărtării.

— Un sat se apropia vertiginos, având în dreapta o frântură de pădure. Pe dealul strâmb ca spinarea de dromader, pe care aracii viei stăteau drepţi ca soldaţii în faţa generalului, se zăreau curţile şi casele unui conac boeresc.

Roger tocmai îi arăta Verei acest nou aspect al decorului, când maşina gâfâi sugrumată pentru a stopa brusc în mijlocul drumului.

Secretarul se uită la Vera întrebător.

— Roger, fii bun şi coboară să vezi dacă nu cumva s'a înfundat jiglerul carburatorului.

Roger sări sprinten din maşină şi ridicând capota, controlă jiglerul pe care-l găsi bun.

Vera apăsă cu piciorul pe automatul electric, încercând să pornească motorul care, însă, refuză îndărătnic.

Coborî şi ea din maşină; amândoi con-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

trolară pe rând carburatorul, magneto-ul, bujiile şi vacum-ul, găsindu-le pe toate în perfectă regulă.

— Ce ne facem, Roger? Il întrebă Vera enervată.

— Nu ştiu ce să mai facem. Atât cât priceperea noastră mecanică ne-a îngăduit, am examinat maşina până'n fundul măruntaielor, aşa cum medicul legist examinează o femee sinucigaşă, la autopsie...

— Asta înseamnă dar că după autopsie, urmează înmormântarea. Prin urmare, suntem constrânşi să rămânem aci, sau să faci o plimbare până la conacul de colo unde poate vei găsi un şofeur care să ne dea o mână de ajutor.

Roger fără să mai aştepte un alt îndemn, o porni la drum, spre conac.

In acest timp, Vera se sui în maşină şi aprinzându-şi o ţigare, căzu pe gânduri...

Curând, Roger se zărea înapoindu-se pe şosea, însoţit de un tânăr în costum de călărie şi de un ţăran cu o pereche de boi.

La această privelişte, Vera zâmbi, amuzată, cu toată enervarea ce-o stăpânea, la gândul că Packardul cu herghelia lui

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

de 60 cai se va supune cu umilinţă în faţa celor doi boi.

Tânărul în costum de călărie, când a-junse lângă maşină, se descoperi respectos şi se prezintă astfel:

— Tiberiu Vulpe, junior, reprezentant al ospitalităţii oferite de către Eremia Vulpe, senior, şi trimis extraordinar de sovietul din conacul Tohanilor. Depun la picioarele dumneavoastră omagiile unanime ale întregului nostru grup.

Vera îi întinse mâna şi Tiberiu Vulpe i-o sărută graţios, oferindu-i apoi braţul ca să coboare din automobil.

In timp ce ţăranul ajutat de Roger punea în mişcare Packardul cu 2 doi boi putere, Vera şi Tiberiu urcau dealul ce ducea spre conacul boerului Eremia Vulpe...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL XV

SOVIETUL DIN TOHANI

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Când Tiberiu şi Vera intrară pe poartă, zăriră pe boerul Eremia Vulpe care surâzător îi aştepta pe terasa de piatră din faţa conacului.

— Papa, strigă Tiberiu, iată o captivă care vine să se plece în faţa preşedintelui sovietului nostru!

Boerul Eremia, un bărbat viguros ce nu trăda deloc cei 50 de ani pe care îi ducea pe umerii spătoşi, sări sprinten cele câteva trepte şi veni înaintea Verei, întinzându-i prietenos mâna.

— Eremia Vulpe, tatăl şi fratele acestui tânăr, se prezentă boerul sărutându-i mâna.

— Vera Tamir, prizoniera ospitalităţii dumneavoastră!

— Fiţi binevenită, doamnă, în sovietul nostru care numără 12 membri. Imi voi face plăcerea să vi-i prezint îndată.

Oferindu-i braţul, urcară treptele şi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

traversând terasa, intrară în hall, urmați de Tiberiu.

Incăperea foarte vastă, era mobilată în stil național. Pe pereți, panoplii cu arme și cu capete de cerbi și de porci mistreți. In jurul pereților, tronuri în crestături românești și lavițe acoperite cu scoarțe înflorate.

In mijloc, o masă ovală de dimensiuni uriașe pe care se odihnea un vechi covor turcesc. Intr'un colț, un clavir din alte vremuri dădea hall-ului o atmosferă romantică.

Boerul Eremia se îndreptă spre peretele din dreapta și lovi în gongul ce stătea spânzurat ca un pirat chinez, de cine știe câte generații.

Sunetul metalic, dur și puternic, era un semnal, căci după câte-va minute, intrară rând pe rând, pe ușile laterale diverși bărbați și femei.

— Iată, stimată doamnă, — grăi boerul Eremia — membrii sovietului nostru.

«Doamnelor și domnilor, vă prezint pe doamna Vera Tamir care datorită unei pane de automobil, ne va da prilejul s'o avem câteva ore printre noi...

— Dar, domnule prezident, — spuse profesorul Radu Fulger, nu vă gândiți

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

că ne-am sporit numărul membrilor la 13?

— N'aveţi nici o teamă, răspunse Tiberiu, doamna are un secretar, care soseşte peste câte-va minute cu Packardul remorcat de boi.

Sovietiştii râseră de spiritul tânărului boer.

— Fii bună, Alice, şi însoţeşte pe doamna în camera musafirilor, — rugă boerul Eremia pe bruna soţie a profesorului Fulger.

Cele două femei dispărură, pe când ceilalţi musafiri ieşiră cu toţii pe terasă.

In acel moment, îşi făcea intrarea triumfală pe porţile deschise, Roger, la volanul Packardului, tras de cei doi boi, spectacol ce-ţi făcea impresia unui car alegoric la festivităţile americane în care e sărbătorit Mercur, zeul comerţului.

Sovietul îl primi c'un ropot de aplauze, la care Roger răspunse cu câte-va triluri de claxon.

Francezul coborî din maşină şi se prezentă grupului de pe terasă, cu afabilitatea specifică rasei gallice.

Tanţi Vizulea şi Olga Platof îi priviră cu interes vădit, în timp ce doctorul Sabin Văraru, îl întreba dacă Packardul sureră mai de mult de cord sau dacă motorul

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

are numai o congestie cerebrală.

— Pune-i, doctore, niște ventuze scarificate, îi spuse Lelia Trestianu pentru a reîncepe duelul dintre ei ce nu sfârșea niciodată.

— Iar începi, Lelia, atacul — îi spuse Cleo Văraru, sora doctorului.

— Te-ai făcut avocat din oficiu.? o întrebă Lică Albeanu pe Cleo pentru a o putea provoca la rândul lui.

— Propun să faceți un armistițiu și'n acest timp să lămuriți pe domnul Dunod, ca să știe despre ce e vorba, interveni pacific, ziaristul George Barbu.

— Propun ca desbaterile să aibe loc înăuntru, subt președinția șefului suprem al sovietului nostru, spuse Anne-Marie, soția ziaristului.

— Ba eu propun mai bine să bem un pahar cu vin și să luăm o gustare, răspunse boerul Eremia.

— Bravo!

— Bun și aprobat!

— Cu unanimitate de voturi!

Tot grupul intră vesel și sgomotos în sufragerie.

Vera, după ce se odihnise puțin, — pretext pentru a-și colora buzele și a-și pudra obrajii — apăruse în sufragerie, într'o

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

rochie havanne ce-o prindea de minune.

Pe când conversația începuse să ia o întorsătură galantă de lucruri serioase și frivole, și adversarii ca la scrimă se studiau unul pe altul înainte de a începe parada, un vătaf călare descălică în curte și boerul Eremia se duse să vorbească cu el. După câte-va clipe, boerul se întoarse și adresându-se Verei, grăi:

— Doamnă Tamir, am regretul să vă anunț că nu se găsește nici un mecanic prin împrejurimi. Va trebui să telegrafiați la București ca să vie un șofeur priceput pentru repararea Packardului dumneavoastră. Și cum acest lucru va dura două-trei zile, voi avea plăcerea să vă ofer ospitalitate și să vă am aci câte-va zile... Dar pentru aceasta trebue neapărat să faceți parte din sovietul nostru, împreună cu domnul Dunod. Intrarea dumneavoastră în soviet e condiționată de două lucruri: întâi să-mi promiteți pe cuvânt de onoare că nu veți divulga nimănui nimic din cele ce veți auzi sau vedea.

— Imi promiteți?

— Pe cuvântul meu de onoare! Răspunse Vera intrigată, care cu instinctul sigur al câinelui de vânătoare mirosea lucruri interesante. Dar care este a doua condițiune?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— A doua condițiune este să respectați regulile și atitudinea morală a sovietului nostru.

— Vă promit și aceasta. Dar aș dori înainte de toate să aflu despre ce este vorba...

— Doamnă Tamir, mă veți ierta dacă voi părea pedant sau dacă logos-ul meu va fi prea lung. Dar o să încerc în câte-va cuvinte să vă lămuresc crezul estetic și atitudinea morală a grupului nostru.

«De când există lumea, a fost întotdeauna o contradicție între definiția moralei și aplicația ei. La negrii, bătrânii sunt omorâți de către cei tineri, îndată ce nu-și mai pot găsi hrana singuri. Europenii sunt mai răi, ei trimit pe bătrâni în azile unde sunt supuși la chinurile unei morți lente și sadice.

„La Japonezi, prostituția este în mare cinste, fostele prostituate se căsătoresc grație zestrei agonisite în casele de toleranță; în Europa însă, un asemenea lucru ar părea o monstruozitate, deși femeile măritate practică prostituția clandestină și sunt foarte stimate de societățile filantropice, tocmai penru că din filantropie își dăruesc trupul.

„După cum vedeți, există o contrazicere

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

profundă între noţiunea de moral şi imoral; fiecare popor, fiecare epocă vede altfel chestiunea.

„Plictisit de aceste minciuni convenţionale, de aceste maimuţăreli sociale, am ajuns la convingerea că morala e un gumilastic pe care-l întindem fiecare după placul nostru.

«In consecinţă, ca să fiu departe de acei imbecili cerberi sociali care nu fac decât poliţie socială, interesându-se dacă madame X are un amant, dacă domnul Z e pederast sau dacă domnişoara Y şi-a făcut un nou raclaj, trăesc de câţi-va ani retras aci la ţară. Citesc, îmi cultiv via şi pământul şi primesc vizita câtorva prieteni cu care stăpânesc în indiviziune acelaş patrimoniu intelectual. Plăcerea lor este a mea, plăcerea mea este a lor... Şi fiindcă ori cât de bine te-ai înţelege cu cineva, la un moment dat vine saturaţia, când constatăm că ne-am putea plictisi unul cu altul, ne despărţim pentru câtva timp..,

«Acum, doamnă Tamir, după ce v'am explicat pe scurt ideologia sovietului nostru, să vă vorbesc de activitatea lui...

«Nu primim în mijlocul nostru decât perechi: un bărbat, o femeie. Nu pri-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

mim soți geloși, femei pudice și domnișoare virgine care se grăbesc să strige în gura mare că au această infirmitate, ca și cum ar fi o laudă. Primim virginile care vin și ne șoptesc discret că au hymenul intact. Atunci luăm măsuri și le vindecăm cum se vindecă ori ce boală rușinoasă.

„La noi e comunism erotic...

„De ce femeia să fie a unuia singur?

„De ce să se bucure de trupul ei un singur bărbat?

„După cum bărbații schimbă femeile, tot astfel și femeile au dreptul de a alege zilnic alt partener pentru rut.

„In cercul nostru, soția nu e geloasă pe soț, soțul lasă și pe alții să guste din farmecele soției, iar fratele nu face scene surorii sale fiindcă a surprins'o în poziție obstetricală. Un amic de al nostru doctor mamoș, are grijă de inevitabila «*perturbatio sanguinis*», aceasta nu ca o concesie făcută moralei burgheze, ci pentru a evita ochilor priveliștea groaznică a pântecului deformat de maternitate...

Eremia Vulpe își termină ultimele cuvinte, cu degetele apăsate pe clanța uneia din uși, care între timp se deschisese.

Un câine lup și o lupoaică dădură

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

buzna printre musafiri. Câinii erau în febra actului erotic.

— Priviți aceste animale despre care *Curwood* și *London* spun că au tot atâta sensibilitate și inteligență ca și oamenii. Veți vedea cum se manifestă la ele dorința instinctivă, pe care poeții o numesc dragoste. Dar câinii în pornirile lor amoroase, au o calitate pe care omul n'o posedă. Ei nu cunosc pudoarea, această minciună născută numai din ipocrizia omenească. Ea este o cursă pe care oamenii o întind trupurilor dornice de împerechere. Acei puritani care au inventat pudoarea, porniră de la ideia că Dumnezeu a fost cel mai mare proxenet, deoarece a lăsat pe lume împerecherea și nu cununia. Cununia a făcut-o un masturb autor de legi, pe când împerecherea a lăsat-o Dumnezeu.

«Tot în această ordine de idei, spițerii etici care iau ca din rafturi de farmacie morala în buline, ar fi în stare să-l acuze pe Dumnezeu de imoralitate, fiindcă a lăsat pe Adam și pe Eva goi.

«Am văzut odată un felcer moralist care a pus o frunză de viță unei statui antice, ca să pară morală. Dar, din fericire, nu frunza de viță face ca goliciunea să

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

fie pudică sau impudică, ci perfecțiunea sau urâțenia liniilor. Un trup frumos de femeie goală e mai pudic decât corpul învestmântat și fesandat al unei bătrâne, laureată a premiului „*Montyon*".

«Chiar dacă am pune frunză de viță nudistelor, filoxera — critic de artă — ar face să apară din plin aureola sexuală a femeii din lumina căreia a răsărit și Christ.

Toată lumea ascultase într'o liniște de catedrală tirada boierului Eremia. In acest timp, câinele lup, după ce își atinsese vârful botului în nenumărate rânduri de botul cățelei, după ce executase câte-va acrobații cochete, impuse de alungarea amantei, sau de amăgirea pe care ea i-o făcea, se alipi fără veste de partenera sa.

Urechile lui drepte și ascuțite, păreau două țepușe, iar botul deschis lăsa să-i iasă limba afară, din cauza căldurii care îl încinsese.

Ca o curtezană rutinată, cu ochii voalați ușor de febra dragostei, cățeaua se lăsa în voia amantului ei.

«Priviți, reluă cuvântul boerul Eremia. Care dintre femei s'ar lăsa cu atâta sinceritate posedată de mascul? Ea trebue

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

mai întâi să facă un consiliu de familie, să afle părerea mamei, a tatălui, a mătușii și a fraților, ca apoi să-și sacrifice virginitatea, plângând de parcă ar merge la înmormântare.

«Priviți și spuneți-mi care dintre bărbați ar putea avea vigoare și dispoziție erotică în fața acelei femei care chiar când se dă, reține pe buze, ipocrit, strigătul de voluptate sau geamătul plăcerii. Apoi bărbatul și femeia după săvârșirea actului își despart cu silă trupurile și adorm sau citesc gazeta. Pe când aceste animale, priviți-le, vă rog, parcă natura a vrut ca magneticul contact să dureze încă dincolo de granița definiției lui *Chamfort*.

Urmă o tăcere plină de înțelesuri adânci. Animalele satisfăcute ieșiră liniștit din odae.

Amurgul cu degete cenușii umbrea ferestrele.

Vântul începuse să sufle cu putere purtând nori greoi.

O servitoare intră și aduse lămpile.

«Până ne așezăm la masă, — spuse boerul Eremia—vă dau un banco de baccara !...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL XVI

O NOAPTE IN TOVĂRĂŞIA LUI BACCHUS

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Ploaia picura în geamuri mai potolită după furtuna care abia se curmase. Prin uşa deschisă ce dădea spre terasă, aerul răcoritor şi primenit de filtrul apei ce-o vărsase din plin Atotştiutorul, pătrundea în hall, unde masa era întinsă de câte-va ore. Bucatele alese şi vinul de culoarea chihlimbarului, vărsat cu măestrie în căni de pământ smălţuite, înveselise întreg sovietul.

Boerul Eremia Vulpe anunţase de cu vreme, că această noapte era consacrată zeului Bacchus.

Ţinând o cană în mână, Eremia Vulpe vorbia astfel tovarăşilor de petrecere :

— Acest nectar pe care îl sorbim cu atâta voluptate, este elexirul divin datorit lui *Bacchus*. Origina lui se trage din Asia. Copil încă, *Bacchus* se juca cu prietenul său, satirul *Ampelus*, pe colinele Frigiei. Dar, într'o zi, veni un taur furios care

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

repezindu-se la *Ampelus* îl omorî cu coarnele. *Bacchus*, zdrobit de durere, vărsă peste trupul prietenului său un suc divin care îl metamorfoză îndată în viță de vie. Bacchus luă atunci un ciorchine de strugure, îl strivi în mână și lăsând să se scurgă sucul de vin, grăi:

„*Prietene, tu vei fi leacul cel mai puternic în contra durerilor omenești, schimbându-le în veselie.*»

«Spunându-vă această istorioară, vă rog să sorbiți până în fund sucul sacru, în amintirea aceluia care a fost alinătorul durerilor și dătătorul veseliei.

— In amintirea lui *Bacchus*, strigă tot sovietul sculându-se în picioare.

Și cele patrusprezece căni fură așezate goale pe masă.

— Domnule Vulpe, îi spuse Vera cu zâmbetul ei obișnuit pe buze, cunoștințele dumitale viticole m'au uimit. Până azi, nu cunoșteam origina vinului și nu cred să fie un altul care să-l aprecieze ca dumneata. Aș dori însă să știu acum, cum apreciezi femeia.

— Doamnă, după cum știm cu toții, există pe lume trei lucruri care sunt cele mai de preț: *Vinul*, *femeia* și *muzica*. Dacă aș fi bijutier, le-aș valorifica după

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

celebrele diamante, dându-le valoarea:

«Vinului = Steaua Africii, 516 carate.

«Femeii = Marele Mongol, 280 carate.

«Muzicii = Koh-i-Noor, 186 carate.

«Dar mă mulţumesc să apreciez vinul după culoare, femeia după suma cu care se vinde şi muzica după persoana care o cântă.

— Aşa dar, toate femeile se vând? întrebă Vera privindu-l drept în ochi pe boer.

— Absolut toate!

— Şi cum poţi dovedi?

— Foarte simplu. Dacă vom privi înapoi cu câteva sute de secole, şi vom analiza evoluţia sexului feminin dela începutul începuturilor şi până azi, vom constata că femeia s'a vândut încontinu. Eu nu înţeleg noţiunea de «vândut», ca echivalent numai al banului, ci şi cadouri, interese politice sau personale, demnităţi sau răzbunări. Adică tot ce depăşeşte pornirile naturale ale dragostei. Din această vânzare a femeii, a luat naştere şi prostituţia, care azi, sub formă de germen, se naşte odată cu copilul.

— Domnule Vulpe, ai darul de-a vorbi frumos, dând dovadă că eşti un orator

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

emerit. Dar, te rog, treci la dovezi.

— Să ciocnim mai întâi această cană în cinstea dumitale, frumoasă preoteasă a păcatului, şi'ndată vă voi face pe plac, dovedindu-vă în mod irefutabil adevărul afirmaţiilor mele.

Şi cele patruspreze căni se ciocniră surd.

— Şi-acum, începu boerul Vulpe, sorbindu-şi de pe buze ultimele rămăşiţe ale vinului aromat, am să vă dovedesc că femeile s'au vândut şi se vând din totdeauna.

«Pe când specia umană mai era încă antropoidă, satirii, faunii şi silvanii cumpărau pe nimfe cu fructe sau vânat.

"La vechii greci, femeile se vindeau sub diferite pretexte şi să nu uităm cultul *Afroditei*, când femeile se prostituau străinilor pentru daruri, motivând o slujbă sacră.

«Nu uitaţi pe femeile care s'au vândut pentru interese de stat cum au fost *Delilah* care l'a sedus pe *Samson* şi *Judith* care l'a decapitat pe *Holofern*. Nu sunt acestea dovezi suficiente?

— Se poate, însă nu ajung pentru a generaliza cele afirmate de dumneata, domnule Vulpe, — căută să-l aţâţe Vera, căreia îi plăcea vorbirea boerului.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Am să vă dau şi alte exemple. Fiica lui *Cheops* s'a vândut pentru blocuri de piatră ca să se poată termina piramida cea mare. *Rhodopis* îşi vindea graţiile pentru construirea piramidei zise *Micerinos*. *Thais* era pensionară într'o casă de prosti uţie cu toate că avea de amant pe *Alexandru cel Mare*. In epoca romană, femeile nu s'au lăsat mai prejos. *Flavia Domitia*, soţia împăratului *Vespasian*, se vindea sclavilor. Nepotolita *Mesalina*, ca să-şi poată strânge comori nepreţuite, îl adormea cu narcotice pe soţul ei, împăratul *Claudiu*, şi se vindea noapte într'un lupanar sub numele de *Lysisca*. Celebra *Imperia*, una din cele mai culte femei din timpul Renaşterii, se vindea din vanitate numai artiştilor, diplomaţilor şi poeţilor. *Caterina de Medicis*, pentru scopurile ei politice, şi-a format chiar o armată din fetele din înalta societate, care se vindeau pentru interese de stat. *Ninon de Lenclos*, s'a vândut la 16 ani lui *Richelieu* în schimbul unei rente viagere de 2.000 livre.

«Dar vestita *Marchiză de Montespan* din timpul *Regelui Soare*, dar *Madame de Maintenon*, *Madame Du Barry*, *Marchiza de Pompadour*, dar... aşi putea să vă înşir, stimată doamnă mii de nume celebre însă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

timpul trece și această noapte am consacrat-o lui *Bachus*. De aceea sunt de părere să cinstim cum se cuvine pe zeul acestui festin.

Vera nu răspunse nimic; cu chipul iluminat de zâmbetul ei candid, se mulțumi să privească drept în ochi pe boerul Eremia Vulpe, ca o recunoștință nu pentru ponegrirea ce-o aducea sexului ei, ci pentru plăcerea ce i-o făcuse cultura lui aleasă.

Boerul porunci să se schimbe vinul și să se aducă niște cupe.

In garafele pântecoase tremura vinul rubiniu, scos cu grijă din butoiașele din cramă.

Când cupele fură umplute cu sângele lui *Ampelus*, boerul Eremia Vulpe se ridică în picioare și ținând cupa rasă în mână, făcu înconjurul mesei ciocnind cu întreg sovietul, apoi, ajuns la locul lui, înainte de a se așeza, spuse:

— Vinul e ca și femeia. Trebue păstrat cu grije și băut cu socoteală. Cum vei greși, ori se strică, ori te zăpăcește.

— Există o deosebire, răspunse Vera, vinul cu cât se învechește, se face mai bun, pe când femeia...

— Femeia devine mai femeie dacă știe să se păstreze. *Ninon de Lenclos* muri

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

la vârsta de 85 de ani, frumoasă şi plină de graţii, îi repliçă Eremia Vulpe.

— Iubind vinul şi femeia, ţi se spune că eşti un sentimental.

— Din contra, trebue să fii un bărbat frigid, deoarece un sentiment atât de frumos ca iubirea nu se poate da pe mâini atât de nepricepute.

— Cu toate acestea, îi răspunse Vera, se zice că femeia nu iubeşte în viaţa ei decât pe un singur bărbat, pe câtă vreme o mie de bărbaţi iubesc pe aceiaş femeie.

— O iubesc atât timp cât nu le aparţine. Femeia este tentaţia. După ce şi-au ajuns scopul, se retrag. Aci fac o paranteză, afirmând că numai vinului bărbaţii îi rămân credincioşi toată viaţa.

— Dar femeia nu aparţine nimănui, îi replică Vera contrariată. Tot aşa de uşor poate aparţine şi un bărbat unei femei. Dragostea, actul sexual, nu este altceva decât o înţelegere între două fiinţe. Nici femeia care se vinde, prostituata cea mai abjectă, nu-i aparţine bărbatului. Ea îşi împrumută corpul contra unei sume pentru un anumit scop. Ea rămâne impasibilă în timpul actului, pe când el, bărbatul, se sbate în spasmurile voluptăţii plătite. Cine a aparţinut? Ea care l'a privit compătimindu-l sau el care a căzut

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

congestionat și sfârșit peste trupul ei? Noi suntem acelea care posedăm bărbații. Noi îi umilim când vrem, noi îi facem să se târească luni de zile pe urma pașilor noștri, noi le dăm bucuria în ochi și speranța în suflet printr'un singur semn, pentru ca în aceeaș clipă să-i sdrobim cu un zâmbet adresat altuia. Pentru noi, femeile, bărbații se sbat și se trudesc, pentru noi progresează civilizația, pentru noi femeile, ai constituit, domnule Vulpe, acest soviet și ai păstrat cu atâta grije aceste vinuri. Pentru noi ți-ai făcut cultura dumitale superioară, spre a putea câștiga mai ușor ceiace alții vor dobândi mai greu...

Imbujorată de vin, cu ochii lucind de înflăcărarea vorbirii, Vera apărea în toată splendoarea ei.

Toți priveau nedumeriți la această femeie, care abia de câte-va ore în mijlocul lor, producea o revoluție în întreg sovietul. Ba, chiar luase o ascendență considerabilă asupra boerului Eremia, lucru nemai întâmplat până atunci.

Dar această remarcă pe care o făcuseră ceilalți mosafiri, nu-i împedicase să-și umple foarte des cupele și să le golească cu lăcomie. Fiindcă nobila artă a lui Bacchus, — ca și boxul și alte sporturi, de altfel — e în funcție de antrenament:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cu cât bei mai des, cu atât vinul lunecă mai uşor pe gât.

Şi cei doisprezece sovietişti care nu luaseră parte la duelul Vera-Eremia, îl slăviseră pe Bacchus cu dese ex-uri din ambele culori de vin.

Cleo Văraru începuse să-l mângâie impudic cu privirea pe profesorul Radu Fulger. Lică Albeanu o consola pe moderna soţie a profesorului, cu plimbări turistice pe vârful sânului stâng cu cele două degete făuritoare de voluptăţi, indexul şi policarul.

Cele trei graţii: Lelia, Tantzi şi Olga, rezistau la madrigalele înflăcărate ale lui Tiberiu Vulpe, declarându-i în surdină, că în noaptea asta vor face grevă sentimentală, culcându-se toate trei împreună.

— Va să zică lesbianism în toată regula, spuse Tiberiu Vulpe. Dar ceilalţi bărbaţi ce vor face? Acţiunea voastră e imorală la pătrat. Intâi fiindcă veţi fi adeptele lui Sapho şi al doilea fiindcă îndemnaţi trei bărbaţi normali să practice homosexualitatea.

Boerul Eremia Vulpe porunci să se stingă lămpile.

Nu rămase aprinsă decât aceea de deasupra mesei.

Tiberiu Vulpe care dispăruse pentru

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

câte-va clipe, se înapoiă cu două urne şi le puse pe masă în faţa tatălui său.

Şi boerul Eremia *grăi*:

— Fiindcă omul e o jucărie a hazardului şi voinţa lui nu joacă nici un rol, las în fiecare seară să hotărească hazardul care sunt partenerii sentimentali pentru a doua zi.

«Din urna neagră vor trage femeile, din cea albă bărbaţii. Imperecherile de numere, vor forma împerecherile de mâine, ale sovietiştilor.

«Vă rog, începeţi tragerea!...

Fiecare se apropiă pe rând de urne, cu paharul plin în mână şi conform ritualului, înainte de a-şi trage numărul, trebuia să deşerte dintr'o înghiţitură conţinutul, spunând aceste cuvinte sacramentale:

«*Mă oblig să respect în totul şi fără nici un fel de reticenţă ceremonialul erotic şi să văd în necunoscutul ce mi-l rezervă urna, isvorul plăcerilor trupului meu*".

După ce traseră toţi din urne, perechile se aşezară conform voinţei hazardului.

Vera, astfel hotărâse capriciul loteriei, avea de partener pe boerul Eremia.

— Spune drept, domnule Vulpe, n'ai trişat? întrebă Vera în şoaptă pe boer.

— Atât cât a fost nevoie ca să-mi ai igurlozul cel mare!...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL XVII

CONVORBIRE MATINALĂ

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Vera, în dimineaţa aceea, se sculase mai de vreme ca de obiceiu. La ţară, lipsa de preocupări mondene şi absenţa ritmului trepidant al vieţii urbane, obligă pe om să sară din aşternut odată cu primele trâmbiţări ale cocoşului. Căci acest gornist matinal este cel mai dârz ceasornic deşteptător al dimineţii şi mecanismul său, departe de-a se opri, îşi reia semnalul metalic după câte-va clipe de tăcere, cu mai multă energie ca înainte.

Ceasornicul dimineţii a născocit două pendule: cucul şi cocoşul, care, şi unul şi altul, n'au altă menire decât de-a face concurenţă mărcilor *Longines* şi *Omega*.

Vera ieşise din cameră şi se îndreptase spre bibliotecă. In acea încăpere, botezată astfel fiindcă avea cinci dulapuri mari, masive, în care boerul îşi ţinea cărţile, se afla o masă înconjurată de foto-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

lii de piele ce adăposteau din când în când trupurile musafirilor dornici de-a citi ultimele ziare sosite, sau de-a răsfoi o ediție originală.

Vera începu să cerceteze biblioteca. Una conținea cărți străine, ediții rarisime sau cartoane cu estampe; cea mai modestă dintre ele, o bibliotecă de nuc, uzată de vreme, aparținea domeniului imens al dragostei. Acest sentiment atât de tiranic ce pusese stăpânire pe toată viața, pe toată activitatea boerului și care forma preocupările sale de toate zilele, trebuise firește să fie concretizat și în domeniul literar.

Cărți din acel secol al XVIII-lea grațios și libertin, cărți de format mic, cu vignete spirituale și cu gingașe ex-librisuri împodobeau unul din rafturi. Apoi într'un amestec bizar urmau „*Poveștile*“ lui *La Fontaine*, ilustrate de *Eisen* și *Choffard*, «*Mes Fredaines*» de *Andréa de Nerciat*, „*Justine et Juliette*“ de *Marchizul de Sade*, romanele lui *Restif de la Bretonne* și ale lui *Pierre Louys*, „*Faublas*“, „*Casanova*“, „*L'art d'aimer en Orient*“, „*Kama-Sutra*“.

Intr'un cuvânt tot clavirul literaturii erotice, complectat, ca'ntr'o sonată

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

pătimașă, de vioara desenurilor afrodisiace.

Vera surâse. „Iată deci cantarida boerului Eremia"!...

Și pe când privea astfel cărțile ce evocau o lume frivolă de lux și de petreceri, ușa se deschise și Roger își făcu apariția.

— Bună dimineața, doamnă, sunteți foarte matinală. V'am căutat în toate părțile, dar nu mi-am închipuit c'o să vă găsesc aci, într'o atitudine atât de studioasă.

— Cercetam mijloacele de inspirație ale boerului Eremia...

— Ale bătrânului satir...

— Care însă ne-a dat ospitalitate în casa lui și deci nu ne este permis în nici un fel să vorbim rău de dânsul... îl întrerupse Vera.

— Da, doamnă, însă eu nu pot concepe acest fel de viață al boerului și nici cele ce se petrec în casa lui...

— Ai devenit pudic? întrebă Vera.

— Nu, n'am fost și nu voi fi niciodată pudic, dar toate merg până la o limită. Acest epicurianism al boerului Eremia care l'a făcut să fondeze «Sovietul din Tohani», nu ascunde decât do-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

rinţele libidinoase şi deşanţate ale unui bătrân bolnav.

— Roger, cred că te înşeli. Sunt anumite simptome după care imediat recunoşti un maniac erotic. Liceanul care din lipsă de parale sau de curaj, practică onania privind fotografia vedetelor de cinematograf, este o victimă a moralei sociale ce interzice fiului să discute cu părinţii despre chestiuni sexuale. Bătrânul care urmăreşte pe stradă o minoră, acostând-o şi invitând-o la el acasă, ca apoi s'o flageleze sau să-i lingă tocurile pantofilor, este un vicios, un individ ce poate fi încadrat în «*Psichopatia sexualis*» a lui *Krafft-Ebing*. Dar un om ca boerul Eremia, întreg la minte, a cărei ideologie este rezultatul unor lecturi fructuoase, un om, ce, din amorul liber, din comunismul erotic, a făcut o nouă morală, nu poate fi un bolnav.

«Boerul Eremia are creerul prea frumos mobilat ca să-l confundăm c'un detracat. El este mai curând un cinic din şcoala lui *Voltaire*, sau dacă vrei, un filosof al viciului ca *Marchizul de Sade*, minus aberaţiile sexuale ale acestuia.

Dar tirada Verei în loc să-l convingă pe Roger, mai rău îl întărâtase.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Nu, doamnă, ori ce îmi veţi spune, eu rămân la punctul meu de vedere: boerul Eremia e un detracat.

«Dealtminteri, nu vom mai sta multă vreme sub acest acoperământ, deoarece mecanicul din Bucureşti a sosit şi mâine Packardul va fi gata de-a porni din nou la drum, scăpându-ne din acest infern.

— Iţi mulţumesc, dragă Roger, de grija cea mare pe care o ai să nu mă compromit sau să nu fiu coruptă de acest mediu stricat, — îl întrerupse ironic Vera, cât despre faptul că maşina va fi reparată mâine, mă bucur fiindcă sunt două zile de când stau aci şi începe să mă apese monotonia, deşi «Sovietul» e foarte amabil cu mine şi prilejurile de distracţie nu lipsesc.

Tonul ironic al Verei nu dezarmase pe Roger. El se pregătea să-i răspundă şi desigur că duelul ar fi durat încă mult, dacă n'ar fi intrat în bibliotecă doctorul Sabin Văraru, care înclinându-se în faţa Verei şi dând mâna cu Roger, spuse foarte vesel :

— Doamnă, am venit să depun la picioarele dumneavoastră omagiile mele. Totdeodată vreau să vă reamintesc că

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

sorții au hotărât să vă fiu tovarăș pe ziua de astăzi.

„In consecință, vă aștept ordinele...

Vera îi întinse grațios mâna și doctorul îi sărută rând pe rând cele cinci degete cu unghii roz și parfumate.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL XVIII

FLIRT MEDICAL

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Ce pot vorbi doi tineri, un bărbat şi o femeie, într'un decor luminos de aur, când sunt singuri şi sufletele lor îmbătate de vraja dimineţii, se urcă spre căi azurate? Fireşte că nu vor discuta, grav, despre filozofie şi nici nu vor arbora subiectul inevitabilelor probleme sociale, ci pur şi simplu, vor vorbi despre străvechea şi totuşi vecinic inedita chestiune a dragostei.

Tinerii din toată lumea şi din toate timpurile au discutat despre dragoste fără să ajungă vreodată să lumineze problema.

Continuând aceeaşi tradiţie, Vera şi doctorul Văraru se plimbau, făcând variaţiuni pe aceeaşi temă...

— Sunteţi adorabilă, doamnă, — îi spuse doctorul Văraru încercând să-i ia braţul.

— Atât cât trebue ca să plac unui bărbat.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

«Dar, apropo, doctore, ce specialitate ai?

— Sunt mamoș.

— Păcat. Dacă erai internist, ai fi fost mult mai interesant.

— Nu înțeleg de ce.

— Foarte simplu. Ți-ași fi dat și inima mea s'o examinezi.

— Dar și mamoșii, doamnă, se pricep la inimi de femei.

— Mai mult la femei decât la inimi.

— Și credeți că eu n'aș putea să vă vindec afecțiunile cordului?

— Nu. Eu am o boală parazitară.

— Adică?

— Am o boală care nu se poate vindeca decât prin extirparea embrionilor voluptății, închistați pe toată suprafața cordului!...

— Și n'ați găsit până azi un chirurg care să vă vindece?

— Nu. Toți bărbații sunt mamoși!

— Și dacă eu n'aș fi mamoș?

— Atunci ai fi un bărbat, sau dacă vrei, un doctor care se pricepe la femei.

— Și...

— Și aș avea mai multă încredere în dumneata. Mamoșii sunt oamenii cei mai nesuferiți. Femeii îi place ca bărbatul

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

care o seduce, care o stăpâneşte câteva clipe cu virilitatea lui, să nu-i cunoască tăinuirile trupului. Acest necunoscut, este tocmai făuritorul voluptăţii. Taina aceea care poartă ca emblemă triunghiul lui Venus, este însăşi virtutea feminină.

„Ce poţi aştepta de la un mamoş, care este mai familiarizat cu această parte a femeii decât cu faţa ei? Ce te poţi aştepta dela un asemenea bărbat, care la rendez-vous-uri îţi ia secreţii pe lamă, te caută la ovare, te întreabă când ai avut ultima dată menstruaţia şi înainte de a începe ritualul dragostei, se scotoceşte în buzunare să vadă dacă nu cumva a uitat acasă prezervativul.

„Din punct de vedere profilactic, găsesc procedarea minunată, din punct de vedere senzual însă, este ca şi cum ai avea relaţiuni c'un eunuc. Mamoşii sunt eunucii dragostei. Pentru ei, femeia n'are valoare detât din punctul de vedere al matematicii maternităţii.

— Nu înţeleg de ce? Intrerupse doctorul nedumerit.

— Să vă explic. Mamoşii îşi au calculate grosimile laminarelor şi numărul răzăturilor de curetă pe care trebue să le facă fiecărui raclaj; după tactul vagi-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

nal şi data întârzierii menstruaţiei se poate calcula în câte luni este femeia însărcinată.

«Nu este aceasta o matematică obstreticală?

— Se poate, doamnă, dar eu nu mă pricep.

— Cum de nu te pricepi? Il întrebă Vera mirată.

— Pentrucă eu nu sunt mamoş,doamnă. Sunt chirurg. V'am pus că sunt mamoş tocmai pentru că cunoaştem aversiunea femeii faţă de aceşti specialişti care ar trebui reabilitaţi. In definitiv, ei nu sunt decât nişte făcători de iluzii în cazul când dau concursul unei fecioare nenorocite, ca nişte scamatori, scoţând din sacul miraculos fericirea căsniciei. Şi atunci soţul — parcă cine ştie ce scofală ar fi făcut — se laudă faţă de toată lumea că a fost primul care s'a culcat cu nevastă-sa. Pe mine m'ar încânta să fiu ultimul care m'am culcat cu o femee. Aceasta ar dovedi virilitate şi desăvârşită tehnică erotică. A fi primul care te-ai culcat cu o femee,echivalează cu prima măsea scoasă. Intotdeauna trebue să apară un tip de sacrificiu care să deschidă cariera unei femei cu munca şi sudoarea

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

frunții lui, ca apoi să se iveascâ alții, profiteur-ii inteligenți.

«Dar, ca să reviu la mamoși, trebue să vă declar că ei mai sunt conchistadorii onoarei feminine, în cazul când binevoesc a scoate din pântecele lor, acel spermatozoid rătăcit ce-a avut neobrăzarea să caricaturizeze aspectul omenesc.

«Mamoșii constitue un factor social de mare însemnătate. Fără ei, teoria călugărului *Malthus* ar fi luat de mult aspectul unei axiome sociale.

«Vedeți, doamnă, pentru aceasta ar trebui să reabilităm pe mamoși.

«De multe ori, ei îmi par niște pictori înamorați de nudul feminin și neputându-l concretiza cu ajutorul penelului, au preferat să rămână pictori în sensul vizual al cuvântului, sorbind din ochi minunea unei gambe, globul de zăpadă al unui sân sau comoara sexului, estompat ușor în penumbra odăii.

„Și pictorul și mamoșul au modele. La pictor, vine modelul să pozeze, pe când la mamoș vine modelul de virtute — femeia care vrea să pozeze în fața soțului sau tatălui ei, rămânând toată viața pură...

«In profesiunea mamoșului e oarecare

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

poezie. Deci, aş fi de părere, să nu-l privim cu atâta severitate.

— După cum văd, dragă doctore, dumneata te-ai făcut şampionul mamoşilor. Şi pentru că au avut prilejul de a vedea multe femei goale, afirmi că aceşti domni sunt dotaţi cu oarecare doză de psihologie. Te înşeli. Ar însemna după teoria dumitale că un încasator dela societatea de Gaz şi Electricitate, s'ar pricepe în finanţe, că o fată dela manicure care vopseşte unghiile, ar fi tare în pictură şi că un june student frecventator al bordelurilor, ar fi tipul don-juanului. Nu, doctore, un lucru ca acesta nu-l pot admite, fiindcă sunt convinsă că mamoşii, profesorii de dans şi frizerii — într'un cuvânt toţi bărbaţii ce din pricina profesiunii lor vin zilnic în legătură cu femeile — devin la un moment dat imuni la farmecele Evei. Ei sunt ca şi casierii băncilor mari sau ca fetele de la cofetărie, ce capătă cu timpul idiosincrasia banului sau a dulciurilor.

„Dumneata crezi că pe o femeie adevărată o mai poate tenta piruetele unui dansator profesionist, schimonositurile unui prim-amorez sau tiradele gargarizate ale tenorului fonf?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„Nu, domnul meu, a afirma un asemenea lucru, înseamnă a comite o erezie.

„Cow-boy-ii din Far-West, gangsterii din Chicago, aventurierii internaţionali, atât teren virgin a mai rămas de exploatat pentru simţurile unei femei rafinate.

„Te-ai gândit vreodată la acest decor pitoresc?... O pădure ungurească. E noapte. Pâlpâie un foc de lemne uscate. In jurul snopului luminos sunt adunaţi ţiganii nomazi. Brunii vagabonzi ai pustei cântă... Viorile, violoncelele şi fluerile atacă un ceardaş. Ritmul când pătimaş, când languros, când sălbatec şi când melancolic, îţi toarnă în sânge nostalgie, dor de ducă, şi mai cu seamă poftă de dragoste. O ţigancă dansează acompaniată de chiotele bărbaţilor... Şi după ce frenezia coreografică apune, răsare glasul cald al unui lăutar, frumos ca un prinţ din Hollywood...

«Atunci, în clipa aceea, ai vrea să fii acolo în mijlocul lor, fiindcă ceardaşul ţi-a răscolit sângele nomad al strămoşilor ce fusese narcotizat de civilizaţia anostă a marilor oraşe.

„Da, doctore, numai atât mai poate tenta pe o femeie. O aventură. Un fapt ine-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

dit. Dar pentru aceasta nu trebue să rămâi pe loc. Trebue să călătoreşti într'una ca să găseşti într'o bună zi ceeace doreşti. Altminteri vei fi silită să recurgi la dragostea stereotipă a bărbaţilor. Şi după cum ţi-am mai spus, toţi bărbaţii sunt mamoşi.

— Sunteţi romantică, doamnă, — răspunse doctorul Văraru. Asta e o boală cronică. O boală fără leac.

— Doctore, am auzit spunându-se că terapeutica dragostei e tot dragostea.

— Da, doamnă, luată în cantitate mică, pentrucă dragostea e la fel cu morfina. Doza trebue mărită din ce în ce mai mult; altminteri ea nu-şi mai produce efectul.

— Doctore, cunoşti povestea lui *Mitridate*, regele Pontului, care îşi familiarizase atât de bine organismul cu toate otrăvurile, încât nu se mai temea de efectele lor?

— Da. Mitridatismul.

— Ei bine, doctore, eu sunt ca Mitridate: mi-am obişnuit atât de bine sufletul cu toate otrăvurile amorului, încât nu mai mă tem de efectele lui.

— Atunci, doamnă, reveniţi la teoria mea că dragostea e ca heroina. Se pro-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

duce la un moment dat un dezechilibru între efect şi cauză.

— Da, doctore, fericiţi sunt acei ce pot iubi! Dar eu fiindcă m'am temut de mrejele iubirii, am căutat s'o iau în doze mici, apoi din ce în ce mai mari şi am devenit imună.

— Şi totuşi boala dumneavoastră e dragostea?

— Poate...

— Doamnă, în dragoste trebue să ţineţi seama de principiul: *similia similibus curantur.* Nu sunt discipolul doctorului *Hahnemann*, dar în dragoste, cred că trebuesc aplicate regulile sistemului homeopatic.

— Va să zică ce mă sfătueşti?

— Iubirea prin iubire se vindecă.

— Atunci, trebue să plec, doctore, departe, în Ungaria. ...Vreau s'aud muzica aceea turburătoare cântată de arcuşul simţurilor pe vioara sufletu'ui nomad...

— Sunteţi prea romantică, doamnă, aveţi nevoie de o urgentă intervenţie chirurgicală, răspunse doctorul surâzător, apucând-o de braţ pe Vera.

— Şi ce fel de operaţie, doctore? îl întrebă Vera lăsându-şi braţul prins de el.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Extirparea cancerului romantic care va roade sufletul.

— Şi-apoi ?

— Apoi trebue să vă inoculăm noutate, multă noutate senzuală dotată cu sută la sută virilitate.

— Prescripţiunea dumitale ?

— Nu, dar chiar preparatul meu !

— Şi acest preparat, doctore, l'ai experimentat pe multe paciente până acum? — îl întrebă Vera căutând a-l forţa să facă o destăinuire.

— Intotdeauna cu rezerva impusă de gravitatea afecţiunii cardiace, răspunse doctorul scăpând prin tangentă.

— Va să zică «secret profesional» ?

— Nu. Dar o destăinuire n'ar avea nimic atractiv. Noutatea explicată nu mai prezintă interes la aplicare. Nu credeţi?

— Ai dreptate, doctore. Intotdeauna noi femeile, ne grăbim din curiozitate şi stricăm efectul celor mai interesante situaţii din viaţa noastră.

— Bine că vă găsiţi aci la Tohani, unde graba nu-şi are locul.

— Azi nu, dar mâine voi lua cu mine relicvele sfinte, amintirea orelor petrecute aci, în mijlocul acestui soviet original.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Veţi face poate şi dumneavoastră un tip nou de soviet la Bucureşti?

— Nu, doctore, eu sunt vagabondă sentimentală.

— Adică?

— Sunt doamna Casanova.

— Făcătoarea de victime?

— Nu, colecţionară de iubiri efemere.

— Ca libelulele?

— Se poate. Insă setea mea nu se potoleşte cu apa unui singur izvor. Eu sorb apa tuturor şipotelor, însă numai odată. Apoi, o las să se scurgă pe făgaşul ce i-l va hărăzi soarta. Sunt nepotolita Vestală a dragostei şi vagabondez mereu ca *Ahasverus*, jidovul rătăcitor...

— Aşa dar, mâine cei doi pelerini îşi iau drumul!

— Da. Suntem misionarii voluptăţii.

— E de invidiat, domnul Roger.

— Nu, sărmanul. E un băiat drăguţ, care nu a avut până acum nici măcar misiunea dumitale acordată de acest soviet.

— A mea este întâmplătoare, pe când a lui e de drept.

— Nu fi gelos, doctore. A dumitale e onorifică, pe când a lui e remunerată.

— Are atunci o dublă personalitate?

— Nu te înţeleg, doctore, aşa cum nu înţeleg de obicei pe bărbaţii geloşi.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Este secretar plătit şi amant onorific!

— Cam tare, doctore, însă reflecţia dumitale nu mă supără. Roger este numai secretarul meu.

— Dar vă iubeşte, doamnă, toată lumea a observat.

— Eu nu! Sărmanul Roger! Ce păcat! Trebue să-l vindec. Ai vre'o reţetă pentru el? Il întrebă Vera râzând de această nouă descoperire sentimentală.

— Nu mă pricep decât la femei, doamnă.

— Adevărat. Eşti destul de tânăr.

Apoi, schimbând tonul, îl trase de braţ pe doctor spunându-i:

— Hai, doctore, că s'a strâns sovietul pe terasă să ne caute. Iă priveşte-l pe boerul Eremia ce impozant e. Parcă ar fi Mihai Viteazul, proaspăt ras!...

Şi cu o cascadă de râs, Vera îşi însoţi ultimele cuvinte.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL XIX

E CERUL INOURAT

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Vera trase în lături draperiile de catifea groasă ce acopereau ferestrele, şi-o lumină albăstrue-ceţoasă se strecură discret în odae.

„Simţeam că trebue să fie înourat». Işi spuse Vera, aproape cu glas tare.

Se înapoiă în pat, îşi luă oglinda de pe măsuţa triunghiulară, privindu-şi chipul.

Şi, examinându-se astfel, în cristalul platinat, îşi văzu melancolia ce se reliefa în ochii ei plini de voluptate.

Ii mângâiă de două trei ori cu pleoapele, clipind, apoi şi-i privi din nou. Rămăseseră tot atât de melancolici.

Işi luă albumul de pe măsuţă, în care îşi scria din când în când jurnalul, şi deschizându-l la întâmplare, începu să privească în el fără să citească.

„Nu ştiu dece, îşi spunea Vera în gând, dar de câte ori simt povara norilor pe umeri, ca pe o manta grea şi apăsătoare,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

sufletul meu începe să se destrame.

«Poate că acest clopot cenuşiu care îmi micşorează spaţiul infinitului, să fie motivul de concentrare a gândirii şi de confidenţe făcute mie însu-mi.

«Imi par ridicolă când încep să filosofez, mai ales că toată viaţa am avut oroare de căpăţânile diforme cu două kilograme de creer, care trec prin şapte filiere actele voluntare sau intelectuale, înainte de a le transmite.

«Totuşi, astăzi simt nevoia de a-mi aşterne pe hârtie, gândurile care mă frământă.

«Fiind ploaie, iată că filozofez:

Femeia consideră dragostea ca pe un furt. Chiar atunci când ea ţi-o dărueşte, are totuşi impresia că a fost furată.

Cu toate acestea, femeii îi place să fie furată. Acest sadism face parte din repertoriul ei erotic.

* * *

Bărbaţii care se plictisesc, ar trebui condamnaţi la muncă silnică pe viaţă. Sunt atâtea femei plictisite care aşteaptă să le distreze bărbaţii. De ce atunci să mai fie şi ei plictisiţi?

* * *

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Ar trebui să fii Dumnezeu ca să poţi plăcea aceluia pe care îl iubeşti.

Ce-i dragostea? O pisică ce se joacă cu coada ei.

* * *

In adulter, nu este numai soţul încornorat, este foarte ades şi amantul.

A fost cineva mai încornorat decât faimosul Don-Juan?

* * *

Pentru a câştiga o femeie, bărbatul comite de multe ori o escrocherie.

Femeia pentru a câştiga pe un bărbat, comite însă în permanenţă o escrocherie sentimentală: *cochetăria.*

* * *

Bărbatul şi femeia s'ar putea compara cu două fructe: cu nuca şi piersica. Mai tare pe dinafară, bărbatul se înşeală întotdeauna de moliciunea exterioară a femeii. Dar când dă de sâmbure, constată realitatea.

* * *

Un bărbat gol îmi face impresia unui arbore fără podoaba frunzelor.

* * *

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Toate prietenele mele m'au iubit pentru a-mi fura amanții. După ce și-au ajuns scopul, m'au criticat.

* * *

De multe ori am simțit voluptatea de a fi o prostituată de bordel cu tarif fix. Ași avea cel puțin consolarea că bărbatul care mă copulează, caută să-și valorifice suma plătită.

Am auzit spunându-se că femeile se împart în trei categorii:

«*La femme poule*»
«*La femme lièvre*»
«*La femme vache*»

Eu le-ași unifica pe toate trei categoriile în:

«*La femme chienne*»

* * *

De multe ori, când un bărbat în spasmele voluptății începe să sufle ritmic peste mine, odată cu legănările trupului, îmi venea să flutur batista ca și când ași fi plecat cu trenul într'o călătorie de plăcere.

* * *

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Dacă n'ar exista prostituatele oficiale, toate femeile cinstite ar fi prostituate.

Cu toate acestea, femeile cinstite n'au nici un fel de recunoştinţă faţă de prostituate.

* * *

Toate animalele sunt lesbiene. Nu înţeleg dece oamenii au inventat pudoarea, când ea nu serveşte la nimic.

Toţi oamenii sunt sau devin lesbieni.

* * *

Cei mai mari farisei sunt moraliştii. Ei fac pe ascuns ceeace alţii fac pe faţă.

* * *

Dacă desverginezi o fecioară, te condamnă codul penal. Dacă desverginezi o fecioară cu autorizaţia Ofiţerului Stării Civile, eşti sărbatorit.

Ce curioasă e mentalitatea omenirii!

* * *

Cea mai mare voluptate am simţit-o în viaţa mea când am avut relaţii cu un cocoşat.

Nu ştiu, dar parcă cocoaşa lui era anume făcută ca să mă apese între sâni.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

De atunci am început să iubesc dromaderele...

* * *

Când voi fi bătrână îmi voi lua un peşte.

Mă vor iubi tinerii şi mă vor invidia babele.

* * *

Câinele meu îmi este cel mai intim prieten. Nu pentrucă am intimităţi cu el, ci pentru că îmi cunoaşte intimităţile.

* * *

Paroxismul dragostei către soţ, femeia îl atinge în momentul când şi-a luat un amant.

* * *

Soţul ridică femeii valoarea morală, pe când amantul, valoarea fizică.

* * *

Fidelitatea la o femeie frumoasă, este un sacrilegiu. Este la fel cu o mină de aur căreia îi pui lacăt.

* * *

Am auzit multă lume spunând că iubirea homosexuală e superioară iubirii

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

heterosexuală. E chestie de gust. Insă un singur lucru nu pot înțelege:

De ce această mare majoritate care o practică, se supune capriciilor infimei minorități, a câtorva efebi bolnavi de morală, care au decretat:

„Aceasta este imoral"!

* * *

Nu-l pot suferi pe *J. J. Rousseau* care a spus că femeea a fost creată numai pentru plăcerea bărbatului.

Eu cred din contra că bărbatul a fost creiat numai pentru plăcerea femeii.

* * *

Dacă bărbații ar fi tot atât de virili ca și cocoșii, toate femeile ar fi fericite.

* * *

Vera închise albumul.

Sări jos din pat și se duse la fereastră să privească ploaia ce începuse să cadă măruntă și deasă, ca făina trecută prin sită.

Asfaltul străzii lucia cu reflexe negre, posomorât de pustietatea lui.

Vera își lipise fruntea de geamul ferestrii și-i rămăseseră amprentele frontale

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

pe care acum ea le examina cu atenție.

Le privi de aproape, le privi de departe, nimic, nici un rid, nici un por dilatat.

Inveselită, se uită prin ele la ploaia de afară.

Sterşe cu mâneca geamul care căpătă luciu de oglindă.

Drumul cerului începuse să se limpezească.

Ploaia încetase şi bolta surâdea cu obrajii luminaţi de aureola curcubeului.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL XX

SUFLETE LA MICROSCOP

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Reîntoarsă la Bucureşti, Vera ducea aceeaş viaţă în care noutatea trebuia să joace rol de căpetenie. Şederea la Tohani, sovietul, boerul Eremia şi îndrăzneţele sale teorii rămăseseră o simplă amintire. Viaţa ei era croită de experienţa trecutului. Deziluzia primei căsătorii îi dăduse o nouă concepţie asupra vieţii şi în special asupra dragostei. De când se despărţise de Victor, singurul bărbat autorizat de Ofiţerul Stării Civile, să beneficieze de graţiile trupului ei, Vera nu mai cunoscuse autoritatea nici unui alt bărbat. Ea ştia foarte bine că un bărbat nu poate fi autoritar faţă de o femeie decât atunci când se ştie iubit. Dar Vera nu mai iubise pe nimeni deatunci, sau poate că iubise fără să-şi dea seama. Acum însă observa pentru întâia dată că Roger o interesa. Poate că nu ar fi observat nici odată acest lucru, dacă doctorul Sabin

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Văraru nu i-ar fi spus la Tohani că Roger o iubeşte.

La început, căutase în glumă să-l lase să creadă că poate spera într'o zi la îndeplinirea pornirilor lui incestuoase de funcţionar plătit. Apoi, numele secretarului se amesteca mereu în gândurile ei. Acest nume devenise o obsesie.

Cu cât căuta să-l îndepărteze mai mult, cu atât şi-l apropia mai tare. Începuse să-l cheme cât mai rar în salonul ei, unde altă dată discutau ore întregi. „De ce oare să mă tem de el?“ — se întreba Vera adeseori. „E un tânăr destul de simpatic, cult, ştie să poarte cu eleganţă sacoul sau fracul, dar n'are câtuş de puţin aerul unui cuceritor de femei. Nu ştiu ce mă atrage spre el. Se poate să-mi placă melancolia din ochii lui, dar nu-i suficient ca să-l iubesc. Totuşi, observ că mă ocup de el mai mult decât aşi fi bănuit vreodată. N'aşi fi crezut niciodată că semănând pe inima mea mărăcini să poată răsări trandafiri. Cel puţin acum, cât îmi dau seama, trebue să-i las neudaţi, pentru a se usca înainte de-a înflori. Chiar dacă mi-aşi schimba felul de a fi, n'aşi mai putea face fericit un bărbat. Sufletul meu a fost bântuit de ciclonul

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

deziluziei, care va devasta întotdeauna tot ce mintea mea rătăcită o clipă, va clădi. Mai bine să-l las să sufere azi, decât mai târziu toată viața"...

Imaginația la femei, lucrează mai iute decât dinamul inimei. Poate că Vera nu simțea nimic deosebit când îl vedea pe Roger, dar gândurile încercau să iasă din făgașul obișnuit, conturând aspectul unei alte aventuri. Și Vera nu putea trăi fără aventură...

Roger nu-și schimbase de loc felul său de a fi. Așa cum îl cunoscuse din prima zi Vera, când venise în Avenue Pasteur să-i solicite postul de secretar, așa continua să fie: mai mult un tovarăș agreabil și spiritual, decât un secretar. Căci nici nu prea avea o muncă de secretar. Cele câteva scrisori pe care le primia Vera, nu meritau o muncă specială și nici o slujbă ad-hoc.

Francezul se menținea în aceeaș linie corectă de camaraderie sentimentală care-i însă cea mai periculoasă, căci poate aluneca pe panta pasiunii. Poate că atitudinea sa rezervată fusese dictată și de faptul că Vera îi pusese dela început condiția să nu-i facă de loc curte. Tocmai aceasta fusese greșeala ei. E lucru știut că abstinența e antipodul dorinții și

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

că închisoarea e opusul libertăţii. Interzicându-i lui Roger să-i facă curte, indirect i-a poruncit s'o iubească. Şi Roger s'a lăsat târât pe urmele aventuroase ale femeii în care nu vedea decât întruchiparea viselor lui. Ştia să fie destul de ponderat pentru a nu-şi da pe faţă sentimentele şi deaceea Vera nu observase nimic până acum. Nu se trăda decât în public, când privirea lui melancolică şi prea insistentă, desvăluia flacăra ce ardea ascuns în pieptul său.

Vera, plimbându-se cu paşi măsuraţi prin odae, aşa cum fac marii financiari când au probleme grele de rezolvat, căuta o soluţie practică pentru a-l sustrage pe Roger de sub imperiul tiranicului sentiment ce l stăpânea. Dar nu găsea nici o soluţie, fiindcă problemele dragostei se deosebesc complect de celelalte probleme; logica cea mai strânsă nu poate aci să joace nici un rol, sfaturile sunt inutile şi planurile cele mai ingenios concepute sunt îndată distruse de generalisimul Eros. În momentele cele mai critice din viaţă, numai actele de bravură pot soluţiona situaţiile îndoelnice care ne ţin în cumpăna *hamletiană:* „a fi sau a nu fi". Era nevoie dar de un asemenea act.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Vera sună camerista şi-i porunci să-l poftească pe Roger.

Când ciocănitul discret în uşe anunţă pe secretar, Vera tresări. Nu ar fi crezut niciodată că prezenţa unui bărbat ar mai putea-o face să tresară.

Roger se înclină politicos în faţa ei, se apropiă, luă corect mâna pe care Vera i-o întinsese şi depuse pe ea un sărut *stil empire*, un sărut dintr'acelea care nu exteriorizează nimic, însă care îţi pătrunde adânc în suflet.

Vera îl simţi ca o muşcătură de şarpe. Simţi veninul dragostei ce se scursese din sărutul acela şi-i pătrunsese în sânge. Desorientată o clipă, nu ştia ce să-i spună bărbatului ce aştepta în picioare în faţa ei. Pentru a câştiga timp, îşi duse mâna la tâmple şi-şi netezi abanosul părului ce-i acoperea urechea.

— Ia loc, domnule Roger, îi spuse ea arătându-i fotoliul cel mai apropiat de divanul pe care se trântise.

Roger execută ordinul fără să spună nici un cuvânt. Mulţumi printr'un gest vag de politeţă.

— Te-am chemat, domnule Roger, pentru că vreau să lămuresc cu dumneata câteva chestiuni, care am impresia că ne interesează pe amândoi.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Sunt la dispoziția dumneavoastră, doamnă, îi spuse Roger privind-o drept în ochi.

— Nu la dispoziția mea, domnule Roger, ci să discutăm ca doi prieteni. Eu țin mai mult la prietenie decât la servitutea plătită sau din politeță. Pe dumneata am norocul să te pot considera prieten și deaceea vreau să discut deschis fără nici un fel de mască oportunistă, fără paravane ipocrite, fără considerațiuni ocazionate de situații sociale, fără nici un fel de reticență. Prin urmare, ne vom face confidențe reciproce. Și, pentru a începe, îți voi spune că sufletul meu se găsește la o răspântie. Nu știu care va fi calea care mă va putea duce spre liniștea reconfortării sufletești.

— Neliniște sufletească? Răspunse Roger mirat. Credeam că doamna Casanova e ferită de asemenea afecțiuni. Vezi dumneata, coniță, de când am cinstea să fiu amestecat câtuși de puțin în viața dumitale, cred c'am învățat să te cunosc...

— O, e foarte interesant, întrerupse Vera. Nu mă cunosc eu pe mine însumi și văd că dumneata mă cunoști!

— Da, coniță, fiindcă sufletul dumitale e-o oglindă în care n'ai putut să te uiți..

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Eu însă în luciul ei am descifrat hieroglifele...

— Ai studiat cu *Champollion*?

— Nu, dar am ştiut să vă citesc în inimă ca într'o carte deschisă şi m'am convins că liniştea sufletească de care aţi vorbit adineaori a fost totdeauna armura doamnei Casanova. Cine se joacă atât de virtuoz cu dragostea, cine jonglează atât de abil cu sentimentele altora, nu poate niciodată să se prindă în plasa propriei sale amăgiri.

„Doamna Casanova iubind?

„Ha ha-ha!

Şi Roger râse sonor la aceste cuvinte. Dar râsul său suna fals. Era un râs nervos, prea teatral ca să fie natural.

— Imi plac ironiile atunci când sunt făcute de sceptici. Dumneata însă eşti un sentimental. Eşti un sentimental care ştii să-ţi conduci orchestraţia simţurilor ca un mare dirijor. Simfonia dragostei ce-o porţi în piept, o sonorizezi cu atâta artă, încât numai un adevărat meloman ţi-o poate percepe. Eu nu am acest dar. Sunt anti-muzicală şi urechea mea e refractară oricărei melodii sentimentale.

— Chiar la o compoziţie a cărei inspiratoare aţi fost?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Nu ştiu. Nu am răbdarea să fac disecţii sentimentale. Viaţa mea se scurge pe un şipot înfipt în stânca destinului. Acest destin este examinatorul meu. El îmi propune un oarecare număr de probleme care toate rezultă în viaţă exclusiv din ceeace numim «situaţii false» şi pe care laşii le ascund cu ipocrizie. Numai soluţionarea lor, oricât de dureroasă ar fi, mai poate contribui cu o rază de virtute la «soarele adevărului». Deaceea îmi place să privesc lumea în faţă şi să-i demasc întregul cortegiu de situaţii ocazionale. Vreau să ne deschidem sufletele şi să le privim prin microscopul sinceritătii. Numai aşa vom putea ajunge la realitatea situaţiei în care ne găsim amândoi. Dacă eşti sincer şi crezi că îmi poţi uşura sarcina de a face investigaţii singură, te rog să-mi vorbeşti deschis, fără nici o reticenţă.

— Imi cereţi prea mult, coniţă, îi spuse Roger cu o tremurătură uşoară în glas. Dacă situaţiile noastre ar fi egale, dacă eu nu aş fi un simplu secretar plătit, poate că problema ce-mi cereţi s'o rezolv azi, ar fi pentru mine doar o ecuaţie c'o singură necunoscută, însă cerinţele sociale mă fac să păstrez tăcerea. Nu pot

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

să desvălui nimic din ceeace am păstrat până acum în mine. Şi chiar dacă aşi avea curajul să spun ceva, ar fi prea târziu...

— De ce prea târziu?

— Pentrucă sufletul meu a intrat în ordinul *călugărilor talapoini*, care în ziua ritualului, îşi taie limba pentru a îngropa pentru totdeauna tot ce le-ar mai putea aduce aminte de deşertăciunile vieţii. Tot ce am cultivat la început, am lăsat să se piardă în urmă, pentru a putea suporta mai uşor flacăra ce-mi ardea fără milă sufletul. Şi pe un imens *autodafé* am lăsat să mi se prefacă în scrum toate năzuinţele. Mi-am dat seama că trebue să sacrific totul ca să-mi pot salva barca ce se aventurase în furtuna dragostei. Nu am vrut nici o clipă să apar ridicol în faţa dumitale, să fac pe sentimentalul, când ştiam prea bine că ai fi râs şi m'ai fi dojenit ca pe un copil neascultător. Ştiu prea bine că nu va putea nimeni să vă mai prindă în laţul iubirii...

— La ce mi-ar servi? Să gust şi eu din cupa aceleeaşi desamăgiri pe care au gustat-o şi alţii, tot prin mine? Ar însemna să abdic de pe tronul meu şi să devin sclava propriilor mei sclavi... Prefer

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

să mor regină dușmănită, decât sclavă adorată...

— Teoria doamnei Casanova!...

— Da.

— Așa dar chiar și atunci când vă deschideți sufletul, vă place totuși ca să vă închideți în rezervă sentimentală...

— Desigur, fiindcă sinceritatea este a celor slabi. Cei învinși, cei meniți suferinții își vor fi deschis sufletul cuiva, care astfel, cunoscându-le slăbiciunea, îi va fi făcut să sufere.

«Îmbracă armura tare a neîncrederii, dacă vrei să fii învingător. Nu te destăinui nimănui și pornește dela premiza că omul n'are prieteni, ci numai dușmani. Dragostea a fost inventată de câți-va scapeți sentimentali dornici de senzații lacrimogene.

«Nu trebue, Roger, să fim slabi și să iubim. Dragostea e un stupefiant ce te prinde din ce în ce mai mult în năvodul amăgitor...

Vera își risipise toate boabele din colanul cuvintelor. Roger nu mai răspunsese nimic, așa că, vorbele Verei își aflaseră ecoul în tăcerea ce fâlfâia acum aripi groaie în casă.

Disecția sentimentală se sfârșise. Își

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

văzuse fiecare sufletul în toată goliciunea lui? Sau, porniți în gingașul itinerar sentimental, se căutaseră unul pe altul, în loc să se regăsească fiecare pe el însuși?

Tăceau. Amândoi se gândeau. Dar în gândul fiecăruia nu încăpea nici o fărâmă de egoism. Fiecare se gândea la celălalt. Și 'n liniștea ce se împletea din ce în ce mai deasă, tăcerea lor era mai elocventă decât discursul cel mai înflăcărat. Și totuși, între ei, între sufletele lor, lipsea puntea aceea sentimentală care unește inimile...

Doamna Casanova, poate nu voia să renunțe la un întreg trecut de victorii și să redevie adevărata Vera cu sufletul senin de odinioară. A iubi înseamnă a capitula.

Și Vera nu înțelegea să capituleze, chiar dacă învingătorul ar fi fost Roger...

Ea prefera o moarte eroică, decât o victorie în jugul sclaviei.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL XXI

ADEVĂRATA IUBIRE

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Fetele de magazin cred că dragostea este o plimbare sub clar de lună, a cărei aureolă finală va fi inevitabila căsătorie; cele din înalta societate, din contra, sunt pentru „uniunea liberă“ și nu apreciază pe bărbat decât dacă prezența lui le-a provocat acel „*coup de foudre*„ despre care vorbesc romancierii din familia lui *Georges Ohnet*.

Tânărul care fluieră fals celebra arie a lui *Bizet:*

L'amour est enfant de Bohême.
Il n'a jamais connu de loi,
Si tu ne m'aimes pas, je t'aime.
Si je t'aime, prends garde a toi,

tânărul acela romantic și meloman e fatalist în amor. El n'a citit nici pe *Stendhal* nici pe *Aretino*: se lasă pradă soartei, ca și cum zeița Fortuna n'ar avea altă treabă decât să aibe grijă de dânsul.

Dacă unii sunt adepții lui *Chamfort* și cred că amorul e «*contactul a două epiderme*» și alții nu văd în nobilul tictac al inimei decât „*un lung prilej pentru durere*“, majoritatea oamenilor, însă, este de acord a

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

recunoaşte că dragostea ar fi un plăcut „*tournoi*“ atât timp cât nu cauţi să-i aprofundezi tainele sau nu vrei să eternizezi jocul.

Verei niciodată nu-i plăcuse să filozofeze. Ea iubise — dacă putem spune astfel, ca fluturii ce, din haremul parfumat al florilor, aleg una şi sfârşesc prin a le gusta pe toate. (Am făcut această comparaţie, nu fiindcă bărbaţii ar fi flori, ci mai mult ca să poetizăm avânturile erotice ale doamnei Casanova.)

Vera, aşa dar, nu căutase să facă teorii, nici să disece sufletele bărbaţilor. Ci, pur şi simplu, întocmai ca un entomolog ce culege gândaci pentru colecţia sa, Vera adunase inimi pentru muzeul ei erotic. Intotdeauna însă, unui colecţionar îi lipseşte piesa rară. Şi atunci când providenţa i-o scoate în cale, întreaga lui pasiune şi-o consacră piesei unice. Deşi muzeul ei erotic număra numai iubiri efemere, Vera găsise o asemenea piesă rară: pe Roger.

Nu este suficient să posezi un exemplar rar ca să fii fericit, trebue ca sforţarea pe care ţi-o dai în goană după acest ideal, să fie prilej de emoţie estetică. Unii colecţionari maniaci fură, ca să poată dobândi ceeace doresc, alţii omoară sau se sinucid de disperare când văd c'au alergat după fata morgana.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Colecționarii dragostei sunt la fel. Numai că, în lupta acerbă pentru dobândirea piesei rarisime, își amanetează de cele mai multe ori sufletul la cei mai speculanți cămătari ai dragostei.

Și eroticul munte de pietate e plin de asemenea exemplare: pe de-oparte sentimentalii care își pun în gaj cele mai pure simțiminte și, pe de altă parte, amantele mercantile, (ingratitudinea e de sex feminin!)

Licitația în toate timpurile a domnit a tot-puternică. Licitație și supra licitație. Bridge-ul dragostei începe... Cine riscă mai mult?...

Deși doamna Casanova urmărise acest ideal vag și egoist pe care-l au toți colecționarii de-a poseda cândva acea floare rară a dragostei, ea nu reușise să adune decât senzații și ticuri erotice. Colecția ei era mai mult un fel de „Punte a suspinelor“ în care trăia cadența inimilor mascule.

Vera nu se dăduse decât unor amanți ocazionali care avuseseră prilejul s'o regrete. Amintirea lor era brăzdată de un coșmar erotic: trupul Verei, un trup magnetic de pasiuni necunoscute până atunci.

Vera știuse să aplice în dragoste cele mai definitive principii de economie politică. Niciodată legea ofertei nu răstur-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

nase legea cererei: solicitatorii rămâneau în sânge cu virusul dorinței.

Totuși, dacă trupește Vera era satisfăcută, sufletește se simțea amăgită de clipa efemeră a pasiunii ce'n urma ei lăsa numai amărăciune. Vera se simțea singură. Corpul ei lua parte la sabatul plăcerii, dar sufletul asista străin la acel ospăț. Și viața Verei se scursese legănată de acelaș ritm înșelător, până când apăruse Roger. La început îl privise ca pe o mobilă, ca pe un «ce» absolut necesar existenței ei. Roger se contopise cu însuși decorul, cu însuși filmul ce rula în viața Verei. Dar pe urmă, ea își dăduse seama că Roger înseamnă altceva. Roger nu era un simplu figurant în comedia vieții. El avea un rol principal, un rol preponderant chiar. Ea începuse să-și dea seama de acest lucru din clipa când ceilalți bărbați nu mai erau pentru ea un vast material de senzații. Trecea indiferentă pe lângă ei, nu mai jongla cu simțurile lor și nu mai căuta să-i scoată din minți c'o privire sau c'un gest. Roger, însă, începuse s'o intereseze. Indiferența lui forțată, dictată de slujba lui de secretar, nu începuse s'o atâțe trupește, ci, îi picurase în suflet un simțământ mai dulce, idealizat și turnat în tiparul unei poezii lirice.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Deşi Vera nu avusese niciodată aptitudini poetice, nu jucase vreodată rolul de «muză» şi nu comisese acel delict care se numeşte „rimă“, totuşi în subconştientul ei păstrase suficient material inedit, pe care abea acum sub influenţa dragostei ce i-o strecura indirect Roger, simţea nevoia de-a se manifesta. Dacă *Freud* prin psiho-analiză, a reuşit să pună diagnosticuri precise şi să redea vigoarea pacienţilor săi, Roger prin indiferenţă putuse să trezească din letargie dragostea ce dormita în subconştientul Verei. Fusese deajuns o privire sau o strângere de mână ca tot materialul calin al doamnei Casanova să erupă ca lava unui vulcan adormit de veacuri şi trezit de o nevinovată mişcare a pământului.

Dacă vom analiza viaţa şi vom căuta să-i fixăm valoarea după fiecare individ, vom constata că ea se reduce la o simplă concluziune: «viaţa este surogatul dragostei.» După valenţe matematice ar fi *„Dragostea“* la *P 2* iar *„Viaţa“* la *P 1*. In formulă chimică ar fi: «*Viaţa*» = *2 V* + *Dragoste*, prin faptul că înainte de a te naşte, ai o viaţă fără dragoste. Prin dragoste nu se înţelege numai satisfacerea poftelor sexuale. Aceste pofte sexuale nu sunt decât o latură din complexitatea

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

dragostei, care are cerinţi mult mai superioare pentru echilibrarea ei.

Roger n'o iubea pe Vera pentru a o poseda, nici pentru a-şi deslănţui furtuna cerinţelor organice care gem în ori ce individ. El o iubea pentru dualitatea ei ciudată, pentru calităţile ei sufleteşti care se transpuneau perfect în *moulagele* sufletului său. Aprecia la ea, mai cu seamă, teoriile sale şi valoarea maximă ce Vera o dădea femeii în detrimentul bărbatului. Studiind-o şi analizând-o în tăcere, Roger se pomenise prins în mrejele propriilor sale observaţiuni, întocmai ca *Pygmalion* ce se îndrăgostise de statuia sa.

Respectuos şi galant faţă de femee, Roger păstrase timid în sufletul său iubirea, ca în sonetul lui *Arvers*. Dar Vera era o femee cu prea multă experienţă ca să nu observe schimbarea ce se petrecuse în Roger.

La început apreciase acest sentiment, ca un omagiu inevitabil adus doamnei Casanova. Dar apoi, simţise că sentimentele lui Roger erau contagioase şi că microbii dragostei se incubau în sufletul ei. Era nevoie dar de un antidot. O urgentă prescripţiune medicală se impunea. Şi deoarece Vera îşi cunoştea perfect de bine boala, fiind ea însăşi medicul ei psihic, îşi prescrise: plecarea.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL XXII

ULTIMA AVENTURĂ

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

In odae, cufere şi geamantane răvăşite răspândeau miros de piele de Rusia şi acel caracteristic «*odor di femina*».

Din măruntaele geamantanelor, într'un amestec eteroclit, se întrezăreau sticle de parfum, rufărie scumpă, obiecte de toaletă, încălţăminte şi fel de fel de alte nimicuri care întregesc eleganţa şi garderoba feminină.

Cutiile de pălării păstrau ca'n nişte sicriaşe capilare, ultimele forme *en vogue*, ultimele culori cerute de capriciul jurnalelor de modă.

In acea dezordine graţioasă a odăii, te-ai fi crezut într'un magazin, devastat de vandalismul unor cliente nervoase. Dar ochiul exersat măsura îndată pecetia personală a unei stăpâne ce dăduse un crez estetic acestor lucruri răvăşite. Şi atunci mintea observatorului atent trebue să deducă în faţa acestui decor frivol,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

că ne aflăm în camera unei femei elegante care a sosit de curând sau se pregăteşte să plece,..

In mijlocul acestei plăcute dezordine, Vera îşi aşeza lucrurile în cufere şi'n geamantane. Era ultima zi când mai şedea în Bucureşti. Seara, trenul avea s'o ducă spre alte limanuri...

Ca un comis-voiajor, Vera îşi relua viaţa de trenuri şi de hotel, mânată vecinic de dorinţa ambulatorie a călătoriilor...

Roger nu ştia nimic de plecarea ei. Il trimisese până la Iaşi să-i reguleze nişte afaceri. Şi când se va reîntoarce, Vera va fi departe, legănată de cântecul metalic al osiilor şi de cadenţa roţilor pacificului.

După ce rândui ultimele lucruri, Vera se aşează la birou. Desfăcu capişonul stylouluĭ, se gândi o clipă şi începu să scrie...

Intâi cuvintele răsăreau anevoie în m ntea ei, dar pe urmă sburară cu repeziciune şi florile negre ale cernelei prinseră să păteze sera albă a hârtiei...

«Dragă Roger,

«Când vei citi aceste rânduri, doamna «Casanova, eterna vagabondă, va fi de«parte...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

«După cum cred că ştii, niciodată nu «plec cu o destinaţie fixă. Nu ştiu unde «mă voi opri şi unde voi pleca din nou. «Există o fatalitate care mă sileşte să mă «despart mereu de lucrurile şi locurile «dragi... Un imperativ categoric de ordin «sentimental mă face să plec. Nu mă «pot fixa nicăeri. Sufletul meu e o pa- «săre călătoare ce nu cunoaşte ţara ei de «baştină şi căreia drumul îi e cel mai «plăcut divertisment.

«Dacă voi prinde rădăcini într'un loc, «sunt sigură că toate furtunile lumii mă «vor bate până când ultima suflare de vânt «mă va asvârli sdrobită la pământ, îngro- «pând sub mine tot ce va fi în jurul meu. «E mai bine să plec azi; mâine poate va «fi prea târziu. De câte ori am privit «viaţa prin prizma trecutului şi am revă- «zut-o clipă cu clipă, m'am convins tot «mai mult că o fatalitate mă urmăreşte «pas cu pas împiedicându-mi întotdeauna «suprema satisfacţie a unui trai liniştit. «Poate că firea mea, instabilă ca şi «argintul viu, să nu-şi găsească loc nică- «ieri, şi să nu fiu în stare nici nici eu s'o «stăpânesc. Iţi spun drept, nu m'am o- «bosit niciodată căutând să mă înfrânez. «De când am păşit în noua mea viaţă de

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

«colecționară erotică, mi-am lăsat voința «îmbălsămată ca pe-o mumie în sarco-«fagul hazardului. Soarta a fost destul «de generoasă cu mine. Mi-a adus în «cale fel de fel de exemplare umane care «au mărit valoarea intrinsecă a colecției «mele. Am trăit clipe de înalt voltaj sen-«timental când am văzut plângând la pi-«cioarele mele bărbați oțeliți în lupta vieții, «sau când avarii, la un gest al meu, și-au «pierdut averea jucând pe o singură carte «la Deauville. M'am convins astfel că «senzația este totul în viață. Senzația pu-«ternică, acel element dinamic ce face «să-ți treacă prin șira spinării curentul «electric al unui fior rece.

«Am avut aventuri multiple. Am dan-«sat cu apași în tavernele din Montmar-«tre, am flirtat cu moartea trăind c'un «ftizic și am cutreerat Europa cu avio-«nul, fiindcă am socotit că drumul de «fier e un perimat mijloc de locomoțiune.

«Am avut bărbați foarte mulți. Dacă «ar fi să întocmesc un proces-verbal ero-«tic, ai vedea că toate profesiunile sunt «reprezentate, toate națiunile, toate rasele.

«Socot că nu e o rușine să mă des-«tăinuesc astfel, tocmai ție, fiindcă te «știu departe de toate prejudecățile care

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

«mobilează de obicei creerul îngust şi a-
«trofiat de egoism al bărbaţilor. Femeile
«au drepturi egale cu adversarii lor se-
«xuali. Nu înţeleg ca bărbaţii să soarbă
«înainte de căsătorie întregul potir al plă-
«cerilor cărnii, iar după, femeile să e fie
«nişe simple surori de caritate c
«îngtrijească guta militară sau sifilisul.

«Dar să revin la destăinuirea mea...

«Această fugă de *amok* după dragos-
«tea de-o noapte, este poate o perver-
«siune înăscută din deziluziile primei că-
«sătorii. L'am iubit prea mult pe Victor,
«pentru ca, atunci când am căzut sdro-
«bită de mârşăvia lui. să nu caut să mă
«răzbun. Nu pe el, căci îl iubeam
«încă. Dar pe toţi semenii lui, care nu
«vedeau în mine decât satisfacerea pofte-
«lor bestiale. Ah! cât i-am făcut să su-
«fere! Pe tine am vrut să te cruţ. Mo-
«tivul îl păstrez numai pentru mine. Dar
«te asigur că dacă azi simţi lipsa mea şi
«poate eşti desamăgit, te vei consola
«mult mai uşor decât dacă dragostea mea
«neînfrânată s'ar fi abătut asupra ta. Mi-
«rosul cărnii mele ţi-ar fi pătruns în sânge
«şi l'ai fi purtat toată viaţa ca pe un cal-
«var fără să te poţi debarasa de el. M'ai
«fi avut în permanenţă vie în amintirea

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

«ta, ca o boală incurabilă de care ştii că «nu te mai poţi despărţi până la moarte. «Glasul mângâierilor mele ţi-ar fi vuit «mereu în urechi, înebunindu-te. Mă cu- «nosc prea bine şi ştiu cât rău ţi-aş fi «putut face dacă m'aşi fi lăsat dusă de «puhoiul dragostei ce clocotea în tine şi «poate... chiar şi în mine. Dacă am pre- «ferat să plec, să ştii că mi-am dat seama «de pericolul ce ne ameninţa. Ai fi avut şi «tu poate, dacă ai fi insistat, satisfacţia «de a fi fost înscris în rândul privilegiaţilor «de-o noapte, care, natural, ar fi corespuns «unui capriciu al meu, fără să fie o capi- «tulare în faţa sentimentelor ce mi le «purtai.

«Ţii minte Roger, că te-am rugat din «primul moment, să te fereşti de mine şi «să nu-mi faci curte ? Am avut poate o pre- «simţire că nu-mi vei fi indiferent şi că n'o să «vreau să mă despart curând de tine. «Dacă ai fost un copil neascultător, eşti «nevoit acum să cauţi să mă uiţi.

«Plecarea mea înseamnă pentru tine o «amnestie sentimentală. Dispar din viaţa «ta, precum am apărut într'însa: nu am «fost decât eroina unui film senzaţional. «Mă vei uita curând, fiindcă eşti tânăr «şi la vârsta ta se cicatrizează toate ră- «nile. Eu merg să-mi continui destinul

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

«de *globe-trotter* erotic: muzeul meu are «nevoie de alte exemplare, pe care le voi «colecționa pe meleagurile scăldate de «valurile amăgitoare ale vieții mele.

«Uită pe Vera și nu-ți aminti decât de «aceea care este doamna Casanova.

„V E R A"

* * *

Un grup cosmopolit de bărbați de toate vârstele, făcuse cerc în jurul Verei.

Intr'un costum „*serpent*", ea îi privia pe toți cu aceeaș bunăvoință, stând culcată pe nisipul fin al plajei, dogorit de raza caldă a soarelui.

— Doamnă, pleacă *vaporetto* la Veneția peste o jumătate de oră și nici nu v'ați îmbrăcat.

— Dragul meu Charles, mă iartă, dar nu mai pot pleca. I-am promis lui Mister Krawoold că voi petrece seara cu el aci la Lido...

Și doamna Casanova cu chipul iluminat de zâmbetul ei irezistibil, își îndreptă privirea plină de promisiuni spre tânărul american, blond ca un fagure de miere și timid ca o fecioară de 60 de ani.

S F Â R Ș I T

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932